Când
DUMNEZEU
S-A APROPIAT
MAX LUCADO

Editura Casa Cărţii, Oradea
2007
This book was first published in the United States by W Publishing Group, a Division of Thomas Nelson, Inc., E O. Box 141000, Nashville, Tennessee, 37214 with the title *God Came Near,* by Max Lucado, copy-right © 1986, 2004 Max Lucado. Translated by permission.
Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepţia celor precizate.
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Casa Cărţii, Oradea.
Când Dumnezeu S-a apropiat
de Max Lucado
Copyright © 2007 Editura Casa Cărţii
O.P. 1, CE 270,
410610 Oradea
Tel/Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566
Email:
info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
YOUNG, ED
Cele zece porunci ale căsătoriei / Ed Young. - Oradea : Casa Cărţii, 2007
ISBN 978-973-8998-14-8
265.5

Traducerea: Cornelia Butuza Editarea: Florentina Pop Tehnoredactarea: Laurenţiu Păscuţi Coperta: Adi Mihocaş
Tiparul executat la Tipografia Leş s.r.l. Str. Arenei nr. 16 440097 Satu Mare

Lui Steve şi lui Cheryl Green:

Un prieten credincios e un sprijin puternic: Cine l-a găsit, a găsit o comoară}
Sirah 6:14

' *Biblia sau Sfânta Scriptură,* Ediţie Jubiliară a Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune a Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti 2001 (n.ed.).

Şi au zis: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus".
Ioan 12:21

Am văzut noi înşine cu ochii noştri mărirea Lui. 2 Petru 1:16

mm

wm

CUPRINS

RECUNOŞTINŢE.....xi
INTRODUCERE LA NOUA EDIŢIE.....xiii
Martori ai măreţiei Sale.....xvii
Partea I
ÎNTRUPAREA SA *Şi Cuvântul Sa făcut trup ...*
1. Sosirea.....3
2. „Doar un moment..."..... 7

3. Absurditate în trup.....11
4. Rugăciunea Măriei.....17
5. Căţărat pe o creangă sau aşezat pe o rămurică.....21
6. Douăzeci şi cinci de întrebări pentru Măria.....25
7. Noapte de Crăciun.....27
şi a locuit printre noi,...
8. Părăsind atelierul de tâmplărie.....:..... 31
9. Spuneţi-Mi simplu: Isus.....35
10. Femei în iarnă.....39
11. Când Dumnezeu a suspinat.....43
12. întrebare pusă pe marginea canionului.....47
iar noi am privit slava Lui,...
13. O poveste despre doi copaci.....53
14. Nu este întâmplător.....57
15. Redescoperind uimirea.....:.....63
plină de har şi de adevăr.
16. Speranţa.....67
17. Clipe veşnice.....71
18. Ce vezi?.....75
Partea a Ii-a
IMITAŢIA NOASTRĂ
Ucenicul... desăvârşit va fi ca învăţătorul lui.
19. El a uitat.....79
20. Kcând faţă adevărurilor.....83
21. Lumina din... debara?!,.....89
22. Ambiţie oarbă.....93
23. Avertismente.....97
24. Ziua tatălui: un omagiu.....103
25. Sedanurile de familie ale credinţei.....107
26. Reproşuri insensibile.....111
27. Un cântec în întuneric.....115
28. In noroiul Iabocului.....119
29. Puţină spânzurătoare.....123
30. Carmelita.....127
31. Privind înspre vârf.....131
GHID DE LECTURA.....135
NOTE.....199

RECUNOŞTINŢE

Această nouă ediţie îmi oferă un nou prilej de a mulţumi oamenilor care au contribuit la lansarea celei dintâi ediţii:
Aşadar, mulţumiri din nou lui:
Liz Heaney şi echipei Multnomah:
nici nu se putea mai bine!
Jim Woodroof, Rubel Shelley, Richard Rogers şi
Joan Carrigan (sora mea): încurajările şi sugestiile voastre au fost nepreţuite.
Cari Cope:
ce m-aş fi făcut fără ajutorul tău din ceasul al doisprezecelea şi prietenia ta 24 de ore din 24, 7 zile din/?
Echipei Rio: *amigos queridos!* (Prieteni dragi!, n.tr.)
Stanley Shipp: unul dintre cei mai buni oameni de pe pământ.
Prezbiterilor Bisericii lui Cristos din Highland: apreciez grija pastorală şi rugăciunile voastre.
Şi, cu multă dragoste, îţi mulţumesc, Denalyn:
dacă o stea ar fi căzut de fiecare dată când mă gândeam la
tine, cerul ar fi gol.

INTRODUCERE LA NOUA EDIŢIE

Remarcaţi intervenţia. Dumnezeu bate pe umărul colectiv al umanităţii: „Scuzaţi-mă!", a spus El, şi veşnicia a întrerupt măsurarea timpului, divinitatea a întrerupt tot ce e făcut din carne, iar cerurile au întrerupt mersul pământului, sub forma unui copilaş. Creştinismul s-a născut dintr-o mare întrerupere cerească.
întrebaţi păstorii diit Betleem. Cunoaştem atât de puţine despre aceşti oameni. Numele lor? \§rsta? Câţi erau de serviciu în noaptea aceea? Nu ştim. Dar măcar atât putem presupune: nu se aşteptau la nimic spectaculos. Ei doar vegheau oile. „în ţinutul acela erau nişte păstori, care stăteau afară în câmp, şi făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor" (Luca 2:8). Uneori, când vrem să adormim, numărăm oi! Şi apoi, era tura de noapte. Mai degrabă ai sta să urmăreşti cum se usucă vopseaua. ISstori veghind oile în timp ce dorm? E mai interesant să rosteşti propoziţia decât să faci slujba. Cea mai mare provocare a lor era să stea treji! Oamenii aceştia nu se aşteptau la nimic extraordinar.
Nici nu voiau nimic extraordinar. Orice lucru extraordinar era un lucru rău—lupi, lei de munte, hoţi; aşa că păstorii preţuiau previzibilul şi îşi doreau liniştea. Singurul scop era acela de a le putea spune soţiilor acasă: „Noaptea asta nu s-a întâmplat nimic!" însă, chiar dacă îşi doreau o noapte calmă, nu înseamnă că au şi avut-o. Şi, iertaţi pe cel ce vă reaminteşte: chiar dacă vreţi o viaţă liniştită, nu fiţi aşa de siguri că o veţi şi avea! în secunda în care v-aţi cufundat confortabil în fotoliul vieţii, cerul apasă pe telecomandă şi schimbă canalul:

- Biroul de ajutor social spune: „Nu."
- Un medic spune: „însărcinată."
- Şeful spune: „Transfer."
- Pe extemporal scrie: „Patru."
- Mecanicul auto spune: „Calat."
- Asigurarea auto spune: „Expirat."

„Eu întocmesc lumina, şi fac întunericul, Eu dau propăşirea, şi aduc restriştea, Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri" (Isaia 45:7).
Iar răspunsul nostru iniţial este tipic, şi la fel cu cel al păstorilor: frica. „Şi iată că un înger al Domnului s-a înfăţişat înaintea lor, şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoşat foarte tare" (Luca 2:9).
întotdeauna, schimbarea aduce cu sine frică înainte de a aduce credinţă. întotdeauna privim la ce-i mai rău înainte de a ne uita la ce-i mai bun. Dumnezeu ne întrerupe vieţile cu ceva ce noi n-am mai văzut niciodată, iar noi, în loc să-L lăudăm, intrăm în panică! Ne grăbim să interpretăm prezenţa unei probleme ca însemnând absenţa lui Dumnezeu, şi-o ştergem!
Bine că păstorii au zăbovit, altfel ar fi putut să piardă al doilea verset:
„Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, Care este Cristos, Domnul" (Luca 2:11).
Eu sper doar că veţi face ceea ce au făcut păstorii—au zăbovit lângă iesle. Prin ceea ce am scris în această carte, intenţionez să vă ajut să faceţi tocmai lucrul acesta.
Au trecut aproape douăzeci de ani de când am terminat acest proiect. O bună parte din el a fost scris într-una din cele două debarale: în debaraua noastră depozit din Rio de Janeiro, Brazilia, sau în debaraua socrilor mei, în timpul vizitei prelungite, de Crăciun, din 1987. De-atunci, s-au

schimbat multe: nu mai scriu într-o debara, iar cele două fetiţe ale mele sunt acum trei, şi sunt domnişoare în toată regula.

Insă, deşi s-au schimbat multe, esenţialii' a rămas acelaşi. Cea mai mare veste dm câte există este încă cea mai bună veste... Cristos a intrat în lumea noastră. Drept consecinţă, noi putem intra într-a Lui.
Fie ca El să folosească aceste cuvinte, ca să vă arate în ce fel.
MAX LUCADO
>
XIV
XV

MARTORI AI MĂREŢIEI SALE

Creştinismul, în cea mai pură formă a sa,
este nici mai mult, nici mai puţin
decât a-L vedea pe Domnul Isus.
Slujirea creştină, în cea mai pură formă a sa,
înseamnă nici mai mult, nici mai puţin
decât a-L imita pe Cel pe Care-L vedem.
A vedea măreţia Sa şi a-L imita,
iată suma creştinismului.

De cincizeci şi unu de ani Bob Edens era orb. Nu putea vedea absolut nimic. Lumea sa era un hol întunecat, plin cu sunete şi mirosuri. Aşa a simţit el de-a lungul a cincizeci de ani de întuneric.
Apoi, el a putut să vadă.
Un chirurg înzestrat i-a făcut o operaţie complicată şi, pentru prima dată în viaţa lui, Bob Edens avea vedere, ceea ce i s-a părut de-a dreptul copleşitor. „N-aş fi crezut niciodată că galbenul e atât de... galben!", a exclamat el. „N-am cuvinte! Sunt uimit de culoarea galbenă, dar roşul e culoarea mea preferată. Nu-mi vine să cred cum e roşul!"
„Pot vedea forma lunii—şi nu-i nimic mai frumos decât un avion ce străbate cerul lăsând o dâră albă; şi, desigur, răsăritul şi apusul. Iar noaptea privesc stelele pe cer, cu lumina lor licărindă. N-aş fi putut şti niciodată cât de minunat e totul."
Are dreptate. Toţi cei care au trăit o viaţă având vedere, nu vor şti niciodată cât de minunat poate fi să ţi se dea vedere.
Dar Bob Edens nu este singurul care şi-a petrecut o viaţă lângă ceva fără să-1 poată vedea. Puţini sunt aceia care nu suferă de vreo formă de orbire. Uimitor, nu-i aşa?
Putem trăi
XVII
CÂND DUMNEZEU S-A APROPIAT
MAX LUCADO
o viaţă lângă ceva, însă dacă nu ne luăm timp să ne concentrăm asupra lui, acel ceva nu mai este o parte din viaţa noastră. Emă când nu ne îndepărtăm cumva această formă de orbire, lumea noastră nu e decât o peşteră întunecată.
Gândiţi-vă: simplul fapt că cineva a văzut o mie de curcubee nu înseamnă că a văzut măreţia vreunuia din ele. Oricine poate trăi lângă o grădină şi, cu toate acestea, să neglijeze a-şi aţinti privirea asupra splendorii florii. Un bărbat poate petrece o viaţă întreagă lângă o femeie, dar să fie incapabil să privească în adâncul sufletului ei.
Şi, o persoană poate fi bunătatea întruchipată, şi să nu-L poată vedea niciodată pe Creatorul vieţii.
A fi cinstit sau moral, sau chiar religios, nu înseamnă neapărat că îl vom vedea pe El.
Nu. Am putea vedea ce văd alţii în El sau am putea auzi ceea ce unii zic că a spus. Dar până nu-L vedem noi înşine, până nu ni se dă vedere, noi doar credem că-L vedem, în realitate, văzând doar o formă neclară într-o penumbră cenuşie.
Voi L-aţi văzut?
Aţi reuşit să prindeţi o sclipire din măreţia Sa? într-o crevasă a inimii voastre este aşezat un cuvânt care vă determină, chiar şi pentru puţin timp, să-î vedeţi faţa. Auziţi

un vers spus pe un ton nemaiauzit, sau explicat într-un fel cum n-aţi mai întâlnit, şi încă o piesă din puzzle se aşează la locul ei. Cineva vă atinge duhul îndurerat cum numai unul trimis de El o poate face... şi iată-L!
Isus.
Omul. Galileanul ars de soare, care vorbeşte cu o autoritate răsunătoare, şi iubeşte cu o smerenie ca de copil.
Dumnezeul. Cel Care a pretins că e mai în vârstă decât timpul şi mai mare decât moartea.
Toată împopoţonarea religiei s-a dus; ceaţa teologiei este împrăştiată, cortinele opiniei şi ale controversei sunt momentan ridicate. Greşelile noastre orbeşti şi crizele de egoism sunt şterse. Şi iată-L, stând în picioare!
XVIII
Isus.
L-aţi văzut?
Cei ce L-au văzut primii, n-au mai fost niciodată la fel.
„Domnul meu şi Dumnezeul meu!", a strigat Toma.
„L-am văzut pe Domnul!", a strigat Măria Magdalena.
„Noi am văzut slava Sa.", a declarat Ioan.
„Nu ardea inima-n noi când ne vorbea?", s-au bucurat cei doi ucenici care mergeau spre Emaus.
Dar Petru a spus-o cel mai bine: „Noi suntem martorii măreţiei Sale."
Măreţia Sa. împăratul Iudeii. Vulturul înălţat al veşniciei. Nobilul Amiral al Regatului. întreaga splendoare a cerului revelată în trup de om. Pentru un timp atât de scurt, uşile sălii tronului s-au deschis, şi Dumnezeu S-a apropiat. Măreţia Sa a putut fi văzută. Cerurile au atins pământul şi astfel pământul poate cunoaşte cerurile. într-un tandem uimitor, un trup uman găzduieşte divinitatea. Sfinţenia şi pământescul—îngemănate.
Acesta nu este un Mesia ce aleargă după morile de vânt. Povestea Sa este extraordinară. Se numeşte pe Sine divin, şi totuşi dă voie unui soldat roman firav să-I înfigă un piron în palmă. El a cerut curăţie, şi totuşi a apărat drepturile unei prostituate căite. A chemat oamenii la mărşăluit, totuşi nu le-a permis să-L numească Rege. A trimis oameni în toată lumea, echipaţi doar cu genunchi îndoiţi şi cu amintirile unui tâmplar înviat din morţi.
Nu-L putem privi pur şi simplu ca pe un învăţător bun. Pretenţiile Sale erau prea ieşite din comun pentru a putea fi limitate la învăţăturile lui Socrate sau Aristotel. Nici nu-L putem considere! unul din marii profeţi trimişi să arate adevărurile veşnice. Pretenţiile Sale elimină această posibilitate.
Atunci cine este El?
Haideţi să încercăm să aflăm. Să păşim pe urmele lăsate de sandalele Sale; să stăm pe podeaua rece şi tare a peşterii în
XIX

)
CÂND DUMNEZEU S-A APROPIAT
care S-a născut; să mirosim rumeguşul din atelierul Său de tâmplărie; să-I ascultăm zgomotul sandalelor lipindu-se de drumurile pietruite ale Galileei; să suspinăm când atingem rănile vindecate ale leprosului; să ne ghemuim când auzim sâsâitul lui Satana din iad; să lăsăm vocile noastre să se înalţe odată cu laudele mulţimilor; să încercăm să-L vedem.
Un avertisment, însă. Se întâmplă ceva cu persoana care a fost martora măreţiei Sale—a devenit dependentă. O privire scurtă aruncată împăratului, şi eşti consumat de

dorinţa de a vedea şi mai mult din El.
Căldura din strană nu mai este o opţiune, religia bună de aruncat la gunoi nu mai este suficientă, şi nici nu mai e nevoie de căutarea de noi senzaţii. Odată ce I-aţi văzut faţa, veţi dori mereu şi mereu să I-o vedeţi.
Rugăciunea mea pentru această carte—fără scuze—este aceasta: fie ca Divinul Chirurg să o folosească ca pe un delicat instrument chirurgical, ca să redea vederea. Fie ca imaginea tulbure să se clarifice şi ceaţa să dispară. Fie ca Cristos să vină ca dintr-un miraj deşertic şi să devină chipul unui prieten drag. Fie ca noi să ne plecăm capetele la picioarele străpunse şi să ne alăturăm lui Toma, prodamându-L „Domnul meu şi Dumnezeul meu", şi, deasupra tuturor, fie ca noi să şoptim secretul universului: „Noi am fost martorii măreţiei Sale."

PARTEA ÎNTÂI

ÎNTRUPAREA SA

Şz *Cuvântul S-a făcut trup, şi a locuit printre noi, iar noi am -privit slava Lui, ...plină de har şi de adevăr.*
IOAN 1:14 (NKJV[1])
xx

CAPITOLUL

SOSIREA

Zgomotul şi agitaţia au început mai devreme decât de obicei în sat. In timp ce noaptea făcea loc zilei, oamenii au ieşit deja pe stradă. Negustorii s-au proptit la colţurile celor mai circulate dintre străzi. Proprietarii de magazine şi-au deschis uşile tarabelor. Copiii s-au trezit la lătratul câinilor sau la răgetul măgăruşilor ce trăgeau la căruţe. Proprietarul hanului s-a trezit mai devreme decât majoritatea celor din sat. In definitiv, hanul era ticsit, niciun pat liber; orice rogojină sau pătură disponibilă erau scoase spre folosire. Curând se vor trezi toţi clienţii şi va fi foarte mult de lucru.
Imaginaţia cuiva ar putea fi stârnită, gândindu-se la conversaţia dintre proprietarul hanului şi familia sa la masa de dimineaţă. A pomenit cineva de sosirea celor doi tineri de azi-noapte? A întrebat cineva dacă le e bine? A comentat careva că fata de pe măgăruş e însărcinată? Poate. Poate că cineva s-a găsit să deschidă subiectul. însă, în cel mai bun caz, s-a deschis, dar nu s-a comentat nimic. Nu era nimic *atât* de inedit de spus despre ei. Era, probabil, una din multele familii întoarse acasă în acea noapte. în plus, cine avea timp să vorbească despre ei, când în aer plutea atâta voie bună? împăratul Augustus făcuse un favor economiei din Betleem când a decretat instituirea recensământului. Cine-şi mai aminteşte când a mai fost aşa un comerţ în sat?
Nu, e improbabil că a mai menţionat careva sosirea celor doi, sau să se fi întrebat de starea fetei. Erau prea ocupaţi.

CÂND DUMNEZEU S-A APROPIAT
MAX LUCADO

Ziua îi prindea din urmă. Trebuia făcută pâinea zilnică. Trebuiau făcute treburile din acea dimineaţă. Erau prea multe de făcut ca să-ţi închipui că se întâmpla imposibilul. Dumnezeu a intrat în lume sub forma unui copilaş.
Totuşi dacă cineva s-ar fi nimerit în acea dimineaţă în prejma staulului de oi de la periferia Betleemului, ar fi asistat la o scenă cu totul neobişnuită.
Staulul duhnea, cum duhnesc toate grajdurile. Duhoare de urină, bălegar, şi putoare înţepătoare de oi plutea în aer. II mântui era tare, iar paiele puţine. Din tavan coborau pânze de păianjen, iar un şoarece alerga străbătând podeaua mizerabilă.
Un loc mai umil în care să se nască, nici că se putea găsi!
Afară, de-o parte, stă un grup de păstori. Ei stau tăcuţi pe podea; poate miraţi, poate

perplecşi, fără îndoială uimiţi. Noaptea lor de veghe fusese întreruptă de o explozie de lumină din cer şi de o simfonie de îngeri. Dumnezeu se duce la aceia care au timp să-L asculte—aşa că, în această noapte senină S-a dus la păstorii cei simpli.
Alături de tânăra mamă sade tatăl obosit. Dacă picoteşte careva, atunci el este acela, căci nici nu-şi mai aduce aminte când a stat jos ultima dată; şi acum, că încântarea şi-a mai redus din intensitate, acum, că Măria şi copilaşul sunt bine, se sprijină de zidul grajdului şi simte că ochii i se îngreuiază. încă nu şi-a dat bine seama. Misterul evenimentului 1-a zăpăcit. Dar acum nu are energia de a se lupta cu întrebările. Important este că pruncul e bine, şi Măria e sănătoasă. In timp ce adormea, şi-a amintit de numele pe care i l-au zis îngerii... Isus. „II vom numi Isus."
Insă Măria e trează. O, ce tânără pare! Capul său se odihneşte pe pielea moale a veşmântului lui Iosif. Durerea fusese alungată de o profundă mirare. Ea privi faţa copilului. Fiul ei. Domnul ei. Maiestatea Sa. In acest moment al istoriei, fiinţa umană care înţelege ce] mai bine cine este Dumnezeu şi ce face El, este o fată tânără, într-un staul urât mirositor, ce nu-şi
poate lua ochii de la EL Cumva, Măria ştie că îl ţine în braţe pe Fiul lui Dumnezeu. *Deci, Acesta e El.* Ea îşi aminteşte cuvintele unui înger: „împărăţia Sa nu va avea sfârşit" (Luca 1:33).
Seamănă cu oricine, mai puţin cu un împărat. Faţa Lui e roşie, plânsetul Lui, deşi puternic şi sănătos, e încă neajutorat şi pătrunzător, ca de bebeluş; iar bunăstarea Sa depinde în mod absolut de Măria.
Măreţie—în mijlocul lumescului. Sfinţenie—în mizeria,, bălegarul şi transpiraţia oilor. Divinitate intrând în lume *pe* podeaua unui grajd, prin pântecele unei adolescente şi în prezenţa unui tâmplar.
Ea atinge faţa copilului-Dumnezeu. *Ce lungă a fost călătoria!*
Copilul acesta a văzut tot universul. Cârpele acestea care-I ţin acum de cald sunt hainele veşniciei. Camera tronului Său de aur a fost abandonată în favoarea unui grajd plin cu murdărie de oi, iar îngerii care I se-nchină au fost înlocuiţi cu păstori blânzi, dar cam nedumeriţi.
în tot acest timp, oraşul zumzăie. Comercianţii nici nu realizează că Dumnezeu tocmai le vizitează planeta. Proprietarul hanului nici măcar n-ar crede că tocmai L-a trimis pe Dumnezeu în frig. Iar oamenii imediat ar batjocori pe oricine le-ar spune că Mesia stă în braţele unei adolescente, chiar la marginea satului lor. Oricum, sunt prea ocupaţi, ca să ia în considerare şi această posibilitate.
Aceia care au ratat sosirea Maiestăţii Sale din acea noapte, n-au ratat-o din cauza vreunui rău sau a vreunui păcat; nu, ci au ratat-o din cauză că pur şi simplu nu vegheau.
Puţine s-au schimbat de două mii de ani încoace, nu-i aşa?

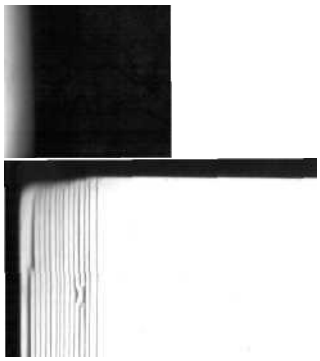

CAPITOLUL 2

DOAR UN MOMENT...'

Totul s-a întâmplat într-un singur moment, cel mai remarcabil moment. Pe măsură ce momentele trec, acesta nu pare să fie cu ceva mai deosebit decât celelalte. Dacă cineva ar putea să-1 scoată de pe axa timpului şi să-1 examineze, acesta ar arăta întocmai ca acelea care au trecut în timp ce citeaţi aceste cuvinte. A venit şi a trecut. A fost precedat şi urmat de altele ca şi el. Este unul din acele momente nenumărate ce au marcat timpul de când veşnicia a devenit măsurabilă.

Dar, în realitate, acel moment, în mod deosebit, este ca nici un altul, căci în acel segment de timp s-a petrecut ceva cu totul spectaculos: Dumnezeu a devenit om. în timp ce creaturile pământului habar nu aveau, Divinitatea sosise. Cerul s-a deschis şi şi-a pus ce a avut mai de preţ într-un pântec de om.

Cel Atotputernic, într-o secundă, a devenit fragil. El, Cel Ce fusese Duh, a devenit uşor de străpuns. El, Cel Ce era mai mare decât întreg universul, a devenit un embrion. El, Cel Ce ţine lumea, cu un cuvânt a ales să devină dependent de îngrijirea unei tinere fete.

Dumnezeu—făt uman. Sfinţenia odihnindu-se într-un pântec. Creatorul vieţii—creat. Dumnezeu a primit sprâncene, gene, doi rinichi, o splină, a plutit în lichidul amniotic şi s-a întins, crescând în pântecele mamei sale.

Dumnezeu S-a apropiat.

El a venit, nu ca o străfulgerare de lumină sau ca un cuceritor pe care nu-1 poţi atinge, ci ca Unul ale Cărui ţipete au

CÂND DUMNEZEU S-A APROPIAT

fost auzite de o ţărăncuţă şi de un tâmplar somnoros. Mâinile care L-au ţinut pentru prima dată în braţe nu aveau manichiură, ci erau murdare şi aspre.

Pară mătase. Iară fildeş, fiară petrecere. Mră ovaţii.

Dacă n-ar fi fost păstorii, nu ei a nici măcar vreun fel de recepţie. Şi dacă nu era un grup de cititori în stele, nu ar fi fost nici daruri.

îngerii priveau, în timp ce Măria îi schimba scutecele lui Dumnezeu. Universul privea cu uimire cum Cel Atotputernic învăţa să meargă. Copiii se jucau în stradă cu El; şi poate că liderul sinagogii din Nazaret ştia cine îi ascultă predicile...

Poate că Isus a avut coşuri sau poate că nu avea ureche muzicală; poate că o fată care stătea peste drum s-a îndrăgostit de El, sau invers. Poate că avea genunchii osoşi. Un singur lucru e sigur: El era în totalitate divin şi în totalitate uman.

Treizeci şi trei de ani a simţit tot ceea ce simţim eu şi voi. Poate s-a simţit slăbit sau obosit, poate că I-a fost teamă de eşec, poate era suspicios cu femeile curtezane. I-a fost frig, poate a râgâit sau I-a mirosit transpiraţia, poate I-au fost rănite sentimentele, I-au ostenit picioarele; şi poate L-a durut capul.

Să ne gândim la Domnul Isus astfel poate părea, ei bine, ireverenţios, nu-i aşa? Nu se cade, e incomod. E mai uşor să ţii de-o parte aspectul uman, departe de fenomenul întrupării. Curăţaţi mizeria din jurul staulului, ştergeţi~I transpiraţia care-I intră în ochi, prefăceţi-vă că El n-a strănutat niciodată sau că nu Şi-a suflat nasul niciodată, sau că nu Şi-a lovit degetul cu ciocanul.

E mai uşor să nu vă gândiţi la asta. Ceva din ceea ce-L păstrează divin pe Domnul Isus îl face să pară distant, intangibil, previzibil.

Dar totuşi n-o faceţi. Pentru Dumnezeu, n-o faceţi! Lăsaţi-L să fie aşa de uman, cum a

intenţionat El să fie, Lăsaţi-L în mlaştina şi în nămolul lumii acesteia, căci numai dacă îl lăsăm pe El acolo, El ne poate scoate pe noi din ea.
MAX LUCADO
Ascultaţi-L!
„Iubiţi-vă aproapele!" (Marcu 12:31)—spunea un Om ai Cărui vecini au vrut să-L omoare.
Provocarea de a părăsi familia pentru Evanghelie a fost făcută de către Cel Ce Şi-a luat rămas bun de la mama Sa, în pragul uşii (Marcu 10:29).
„Iubiţi-i pe vrăjmaşii voştri..." (Matei 5:44)—a venit de pe buzele Celui Care, curând după aceea, îl implora pe Dumnezeu să-i ierte pe ucigaşii Săi.
„Eu sunt cu voi (...) până la sfârşitul veacului." (Matei 28:20)—sunt cuvintele unui Dumnezeu care, într-o clipă, face posibil tot ce este imposibil pentru tine şi mine.
Totul s-a întâmplat într-un moment. într-un singur moment... cel mai remarcabil moment. Cuvântul S-a făcut trup.
Va mai fi altul. Lumea va vedea o altă transformare instantanee. Vedeţi, când a devenit om, Dumnezeu a făcut posibil ca omul să-L vadă pe Dumnezeu. Când Domnul Isus a plecat acasă, El a lăsat uşa din spate deschisă; ca rezultat, „toţi vor fi schimbaţi într-o clipă, într-o clipeală din ochi" (1 Corinteni 15:50, 51).
Primul moment al transformării a trecut neobservat de lume. Dar puteţi pune rămăşag pe ce aveţi mai scump că al doilea nu va trece la fel. Data viitoare când veţi auzi sintagma „doar un moment", aduceţi-vă aminte că doar de atât timp are nevoie lumea ca să fie schimbată.
CAPITOLUL 3

ABSURDITATE ÎN TRUP

Adică, vrei să-mi spui că Dumnezeu a devenit un bebeluş... Cel ce punea întrebarea era nedumerit. Sprâncenele sale dese s-au încruntat a îndoială, iar ochii săi au aruncat o privire sceptică. Deşi erau scaune destule ca să poată sta jos, el a ales să stea în picioare. A preferat să stea în picioare în siguranţă în spatele mulţimii, nesigur, totuşi intrigat de ceea ce auzea. Pe parcursul lecturii, pe care o ascultase de bună-voie, ocazional îşi descrucişa braţele, doar ca să-şi lovească obrazul mustăcios. Totuşi acum stătea în poziţie de drepţi, înţepând aerul cu degetul în timp ce întreba:
... şi că s-a născut într-un staul de oi?
Privea ca şi cum s-ar fi întors de la o plimbare pe munţii Colorado: căciulă tricotată, vestă, jambiere de nailon, bocanci de căţărător, şi vorbea de parcă habar n-avea dacă povestea ce o asculta era o legendă de la munte sau un adevăr biblic.
Da, asta am vrut să spun, a răspuns cel care citea.
Şi apoi, după ce a devenit bebeluş, a crescut într-o casă cu streşini albastre? N-a scris niciodată nicio carte sau n-a avut niciun birou, şi totuşi se numeşte pe Sine Fiul lui Dumnezeu?
într-adevăr.
Lectorul luat la întrebări era Landon Saunders, crainicul emisiunii radio „Bătaia inimii". N-am auzit pe nimeni care să spună povestea nazarineanului în felul în care o spunea Landon.
El n-a călătorit niciodată afară din ţara Sa, n-a studiat niciodată într-o universitate, n-a locuit niciodată într-un palat, şi totuşi a cerut să fie privit caftind Creator al Universului?

Da, aşa este.
M-a iritat puţin dialogul. Tocmai absolvisem colegiul şi eram plin de forţe noi şi de entuziasm. Mă oferisem ca voluntar pentru această emisiune şi venisem cu versete memorate şi răspunsuri pregătite dinainte în antecamera mea de evanghelist. în orice caz, venisem pregătit să apăr un stil de viaţă, nu un Salvator. Eram chiar gata să mă

cert pe teme de moralitate, doctrină, cer şi iad, însă nu eram pregătit să mă contrazic despre un om. Domnul Isus întotdeauna fusese Cineva pe Care îl acceptasem pur şi simplu. întrebările acestea erau însă un pic prea agresive pentru credinţa mea proaspăt sălăşluită.

Şi... povestea aceasta a răstignirii... a fost trădat chiar de ai Săi? N-a venit niciun ucenic să-L apere? Apoi a fost executat ca un hoţ oarecare?

Da.

Autenticitatea celui ce întreba nu-ţi permitea să-1 priveşti ca pe un om cinic, şi nici să-1 scoţi afară din transmisie. Dimpotrivă, părea emoţionat de atenţia pe care a primit-o. Felul său ciudat de a fi, trăda lipsa de experienţă în a vorbi în public, însă dorinţa sa de cunoaştere era doar cu un pic mai mare decât disconfortul său, aşa că a continuat.

Şi după moarte, a fost îngropat într-un mormânt împrumutat?

Da, nu avea un mormânt al Său, şi nici bani să-Şi ia unul.

Dialogul atât de sincer şi de deschis a ţinut publicul cu sufletul la gură. Am realizat că tocmai eram martor la unul din acele momente când doi oameni voiau să pună la îndoială cele sfinte. Aici erau doi oameni, stând pe marginea unei prăpăstii adânci, unul de-o parte şi altul de cealaltă, unul întrebându-1 pe celălalt dacă podul ce se întindea între ei era, de fapt, suficient de solid.

Era o umbră de emoţie în vocea studentului care îşi formula cu grijă următoarea întrebare.

Şi după cum este scris, după trei zile a înviat din mormânt şi S-a arătat la peste cinci sute de persoane?

Da.

Şi toate acestea, ca Dumnezeu să dovedească faptul că El încă îi mai iubeşte pe oameni şi ne oferă o cale de a ne întoarce la El?

într-adevăr.

Ştiam deja ce întrebare urmează, la fel ca toată lumea din acea încăpere. însă putea să plece fără s-o pună niciodată. în adâncul inimii mele, speram să n-o pună.

Nu cumva sună totul cam..., a făcut o pauză de o secundă, căutând adverbul potrivit.

Nu cumva sună totul cam absurd?

Toate capetele s-au întors în perfectă sincronizare către Landon. Toate capetele, în afară de-al meu. Capul meu se învârtea, obiigându-mă să privesc la Domnul Isus dintr-un alt unghi. Creştinismul... absurd? Isus pe cruce... absurd? întruparea... absurdă? învierea... absurdă? Isus pe Care-L ştiam de la şcoala duminicală fusese coborât de pe flanelograf.

Răspunsul lui Landon a fost simplu. *Da, da, presupun că sună cam absurd, nu-i aşa?*

Nu prea mi-a plăcut răspunsul acesta. De fapt, nu mi-a plăcut deloc. Spune-i omului că totul avea sens! Schiţează-i diagrama dispensaţiilor! Prezintă-i profeţiile împlinite. Explică împlinirea Legii celei Vechi. Legământul. împăcarea. Răscumpărarea. Sigur că avea sens! Nu 1 lăsa să descrie acţiunile lui Dumnezeu ca fiind absurde!

Apoi toiul a început să capete contur în mine: *ceea ce* a făcut Dumnezeu are sens. Are sens ca Isus să fie sacrificat în locul nostru, pentru că sacrificiul era cel de care era nevoie pentru a justifica prezenţa omului înaintea lui Dumnezeu. Avea sens ca Dumnezeu să folosească Legea cea Veche, ca să ghideze Israelul către nevoia lui de a primi îndurare. Are sens ca Isus să fie Marele nostru Preot. *Ceea ce* a făcut Dumnezeu are sens. Poate fi predat, schiţat sistematizat şi aşezat în cărţi.

însă *de ce* a făcut Dumnezeu asta, este absolut absurd. Când cineva părăseşte metoda şi studiază motivul, blocurile mari ale logicii aşezate cu grijă încep să se năruie. Acel tip de

dragoste nu e logic; nu poate fi subliniat foarte simplu într-o predică sau explicat în termeni cărturăreşti.
Gândiţi-vă! De mii de ani, folosindu-şi isteţimea şi şarmul, omul a încercat să devină prietenul lui Dumnezeu. Şi tot de atâtea mii de ani, el L-a dezamăgit pe Dumnezeu mai mult decât L-a înălţat, făcând chiar lucrul pe care a promis că nu-1 va face. A fost un fiasco. Uneori chiar şi cei mai sfinţi dintre noi uită de partea cui sunt. Unele din povestirile din Biblie seamănă mai degrabă cu aventurile lui Sindbad Marinarul decât cu istorioarele de la Şcoala Biblică de Vacanţă. \ă amintiţi personajele?
Aaron. Mâna dreaptă a lui Moise, martorul celor zece plăgi, membru al expediţiei „Marea Roşie", preot sfânt al Domnului. Dar dacă era aşa de sfânt, ce căuta să-şi conducă poporul în dansuri aerobice în jurul unui viţel de aur?
Fiii lui Iacov. Părinţii celor douăsprezece triburi ale lui Israel, strănepoţii lui Avraam. Şi totuşi, dacă erau aşa de speciali, de ce l-au batjocorit pe fratele lor şi l-au vândut în Egipt?
David. Omul după inima lui Dumnezeu. Regele regilor. Ucigaşul de uriaşi şi compozitorul. El este, de asemenea, tipul ai cărui ochelari s-au aburit de la baia de pe un acoperiş. Din păcate, apa nu era a lui şi nici femeia la care se uita.
Şi Samson. Leşinat pe canapeaua Dalilei, îmbătat de vin, parfum şi lumină slabă. El se gândeşte: *Probabil ea se îmbracă cu ceva mai lejer.* Iar ea se gândeşte: *Parcă pusesem pe-aici foarfecă aceea.*
Adam—împodobit cu frunze de smochin şi cu pete ale fructului interzis; Moise—lovind cu toiagul într-un acces de furie. Regele Saul—căutând printr-un glob de sticlă cum să facă voia Domnului. Noe—beat şi gol în propriul său cort.
Aceştia sunt aleşii lui Dumnezeu? Aceasta este linia genealogică regală a împăratului? Aceştia sunt cei aleşi să ducă mai departe misiunea lui Dumnezeu?
E uşor de remarcat absurdul.

De ce n-a renunţat? De ce n-a lăsat globul să cadă de pe orbita lui?
Chiar şi după ce atâtea generaţii de oameni L-au scuipat în faţă, El încă îi mai iubeşte. După ce o naţiune de aleşi L-a dezbrăcat şi I-a biciuit trupul în care S-a întrupat, El tot a murit pentru ei. Şi chiar şi astăzi, după ce miliarde de oamem au ales să se prostitueze în faţa proxeneţilor puterii, ale celebrităţii şi ale bogăţiei, El încă îi mai aşteaptă.
Este inexplicabil. N-are niciun pic de logică şi niciun gram de raţiune.
Şi totuşi, însăşi această lipsă de raţiune oferă Evangheliei cea mai mare apărare, pentru că numai Dumnezeu a putut iubi astfel.
Nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu tipul acela inchizitor din Colorado, dar se pare că a dispărut la fel de repede cum a apărut. Dar sunt pus în locui lui, obligându-mă să-L văd pe Isus cum nu-L mai văzusem niciodată până atunci.
La început nu L-am recunoscut. Cred că mă aşteptam la cineva în haine de mătase uşoară, cu mâini albe, catifelate; dar, de fapt, era El, Leul. Leul din Iuda. El a ieşit dintre copacii deşi ai teologiei şi S-a aşezat jos, cu o mişcare scurtă. în laba Sa era o rană, iar coama Sa avea pete de sânge. Dar ceva impunător, măreţ, împărătesc, reduse la tăcere până şi adierea copacilor.
Regalitate pătată de sânge. Un Dumnezeu cu lacrimi. Un Creator cu inimă. Dumnezeu a devenit batjocura lumii ca să-Şi salveze copiii.
Ce absurd, când te gândeşti că un suflet atât de nobil ar merge într-o aşa sărăcie, pentru a împărţi o aşa comoară cu nişte suflete atât de ingrate!
Şi totuşi, El a făcut-o.
De fapt, singurul lucru mai absurd decât darul acesta este doar refuzul nostru

încăpăţânat de a-L primi.
CAPITOLUL 4
RUGĂCIUNEA MĂRIEI
Dumnezeule! O, copile-Dumnezeu! Cel mai frumos Copil al cerului. Conceput din uniunea îndurării divine cu dispreţul nostru. Dormi uşor. Dormi uşor, în răcoarea acestei nopţi ce străluceşte ca diamantele. Dormi uşor, căci fierbinţeala mâniei pândeşte de-aproape. Bucură-Te de liniştea pătuţului Iau de copil, căci zgomotul confuziei Te va copleşi în viitor. Soarbe cu nesaţ dulceaţa braţelor mele, căci vine curând ziua când nu Te voi mai putea proteja.
Odihniţi-vă în pace, mâini micuţe, căci, deşi aparţineţi unui împărat, nu veţi atinge nici mătasea, nici aurul. Nu veţi prinde niciun condei, şi nicio pensulă. Nu, ci mâinile Tale micuţe sunt puse deoparte pentru o lucrare cu mult mai preţioasă:
să atingi rana deschisă a leprosului;
să ştergi lacrima grea a văduvei;
să râcâi ţărâna din Ghetsimani.
Mânuţele Tale—atât de mici, atât de tandre şi atât de albe—strânse astăzi într-un pumn de bebeluş. Destinul lor nu este să ţină un sceptru şi nici să salute din balconul unui palat. în schimb, lor le este rezervat un piron roman care le vor înfige într-o cruce.
Dormiţi uşor, ochişori micuţi. Dormiţi cât rnai puteţi, căci în curând ceaţa se va ridica şi veţi vedea mizeria pe care am făcut-o noi din lumea voastră.

Veţi vedea goliciunea noastră, căci nu ne putem ascunde.
Veţi vedea egoismul nostru, căci nu suntem în stare să dăruim.
Veţi vedea durerea noastră, căci n-avem putere să vindecăm.
O, ochi ce veţi vedea cea mai întunecată groapă a iadului, şi veţi fi martorii prinţului ei urât... dormiţi, vă rog, dormiţi; dormiţi cât mai puteţi.
Taci, guriţă mică. Stai închisă, gură din care va vorbi veşnicia.
Limbă mică, ce în curând îi va judeca pe cei morţi,
ce vor defini îndurarea;
ce vor aduce la tăcere nebunia noastră.
Buze trandafirii—pe care aleargă un sărut de iertare al unei stele abia născute, al acelora care vor crede în Tine, şi un sărut de moarte pentru aceia care Te vor renega—rămâneţi închise.
Şi, picioruşe mititele, ce le cuprind în palma mâinii mele, odihniţi-vă, căci vă aşteaptă mulţi paşi grei.
Simţiţi deja gustul prafului lăsat de urmele paşilor voştri în timp ce călătoriţi?
Simţiţi apa rece a mării pe care veţi merge?
\ă e teamă de scările spiralate ce coboară în iadul lui Satana?
Simţiţi durerea cuielor pe care le veţi purta?
Odihniţi-vă, picioruşe mititele. Odihniţi-vă astăzi, ca mâine să puteţi păşi cu putere.
Odihniţi-vă, căci milioane vă vor urma paşii.

Şi, inimioară mică... sfântă... ce pompează sângele vieţii în univers: de câte ori Te vom mai frânge noi?
Vei fi sfâşiată de spinii acuzelor noastre. Vei fi răvăşită de cancerul păcatului nostru. Vei fi strivită sub greutatea propriei Tale dureri. Şi vei străpunsă de lancea respingerii noastre.
Şi totuşi, în acea străpungere, în acea ultimă sfâşiere a muşchilor şi a membranelor, în

acel ultim drum al sângelui şi al apei, îţi vei găsi odihna. Mâinile Ţi se vor elibera, ochii Tăi vor vedea dreptatea, buzele Tale vor zâmbi, şi picioarele Te vor duce acasă. Şi acolo Te vei odihni din nou—de această dată, în îmbrăţişarea Tatălui Tău.

CAPITOLUL 5
CĂŢĂRAT PE CREANGĂ SAU AŞEZAT PE RĂMURICĂ

Iosif era cocoţat, foarte bine fixat pe creanga sa din copac. Era o creangă groasă, sigură., numai bună să stai pe ea. Era atât de puternică, încât n-a tremurat când au venit furtunile, şi nici nu s-a scuturat când au bătut vânturile. Nu, ci această creangă îţi oferea siguranţă, era solidă, iar Iosif nu intenţiona s-o părăsească.
Aceasta, până când i s-a spus să treacă pe o rămurică.
Şi, cum stătea el aşa pe creanga lui, s-a uitat la rămurică pe care Dumnezeu voia ca el să se caţere. Nici măcar nu văzuse una mai subţire ca aceea! „Acolo nu poate sta niciun om!", îşi spunea. „Nu se poate sta pe ea, nu e loc, şi apoi, nici nu te poţi proteja de vremea rea. Mai mult, cum să poţi dormi legănân-du-te pe rămurică aceea tremurândă?" S-a dat puţin înapoi, sprijinindu-se de trunchi, încercând să cântărească situaţia.
Bunul simţ îi spunea să nu se ducă pe acea crenguţă. „Conceput de Duhul sfânt? Fii serios!"
Instinctul de autoapărare îi spunea să nu se ducă. „Cine mă va crede? Ce vor crede familiile noastre?"
Comoditatea îi spunea să nu se ducă. „Chiar când speram şi eu că mă voi aşeza la casa mea şi îmi voi întemeia o familie!"
Mândria îi spunea, de asemenea, să n-o facă. „Dacă ea crede că voi înghiţi aşa o poveste... "
Dar Dumnezeu i-a spus să se ducă, şi asta era ceea ce-1 deranja pe el.
II deranja, pentru că era fericit în starea în care se afla. Viaţa în apropierea trunchiului era confortabilă, iar creanga

sa era suficient de mare, cât să-i permită să stea confortabil. El se afla alături de mulţi alţii ce stăteau pe crengi, şi contribuise şi el cu câte ceva la arborele comunităţii. In definitiv, nu făcuse el vizite la bolnavii din Centrul Medical de pe Creanga Nordică? Nu era el cel mai bun tenor din corul Catedralei Copacului? Dar cursul pe care îl preda despre moştenirea religioasă, intitulat sugestiv „Arborele familiei noastre"? Sigur că Dumnezeu nu l-ar fi părăsit chiar aşa! Avea... ca să zicem aşa... avea rădăcini aici!
Mai mult, ştia el şi ce fel de oameni se avântă să calce pe acele rămurele: radicalii, extremiştii, liberalii, toţi cei ce voiau să iasă din cadru, cei ce vor mereu să scuture frunzele, tipii cu idei ciudate despre căutarea unor fructe străine. Oricum, cei stabili sunt cei care ştiu să stea aproape de căminele lor, şi care se pricep foarte bine să-i lase pe ceilalţi în pace.
Am senzaţia că şi dintre voi sunt unii care se pot pune în situaţia lui Iosif. Ştiţi ce simte el, nu-i aşa? Ştiţi, pentru că aţi fost pe-acoloi Şi mai şi zâmbiţi, pentru că şi voi aţi fost cândva chemaţi să mergeţi pe o astfel de rămurică, cu ceva timp în urmă. Cunoaşteţi bine dezechilibrul provocat de faptul că sunteţi cu un picior în voinţa voastră şi cu celălalt în voinţa Lui. Şi voi v-aţi înfipt unghiile degetelor în vreo scoarţă de copac, ca să o apucaţi mai bine. Şi voi cunoaşteţi prea bine fluturii care vi se zbat în stomac atunci când simţiţi că schimbarea pluteşte în aer.
Poate că şi acum pluteşte în aer vreo schimbare. Poate că vă aflaţi în mijlocul vreunei decizii. E cam tulburător, nu-i aşa? \ă place creanga voastră. Aţi crescut obişnuiţi cu ea, şi ea cu voi. Şi, întocmai ca Iosif, staţi foarte bine pe ea. Apoi auziţi o chemare: „Vreau să mergi pe acea ramură şi:
...să iei atitudine! Nişte biserici locale organizează o campanie antipornografică, şi au

nevoie de voluntari.
...să te mişti! Ia-ţi familia şi mută-te peste ocean; am o lucrare specială pentru tine.

...să ierţi! Nu contează cine pe cine a rănit primul. Contează numai să fii tu cel care întinde primul podul!
...evanghelizează! Ştii familia cea nouă din bloc? Sunt nou-veniţi în oraş şi nu cunosc pe nimeni; du-te să~i întâlneşti.
...sacrifică-te! Orfelinatul are o rată din ipotecă pe care n-o poate plăti luna aceasta. îţi aminteşti bonusul primit luna trecută?"
Nu are importanţă natura chemării, consecinţele sunt la fel: război civil. Deşi inima îţi spune „da", picioarele îţi spun „nu". Scuzele se duc precum frunzele ruginii în bătaia vântului de toamnă. „Nu sunt talentat pentru asta." „Altcineva să se ocupe de asta." „Nu acum. Am s-o fac mâine."
Insă, în cele din urmă, rămâi holbându-te la copac şi la o alegere grea: voia Lui sau a ta?
Iosif şi-a făcut şi el alegerea. La urma urmei, era singura variantă. Iosif ştia că singurul lucru mai rău decât acela de a se aventura în necunoscut era gândul de a-L nega pe Stăpânul său. Aşa că, în cele din urmă, a apucat crenguţa cea mică. Cu buzele strânse şi cu o sclipire hotărâtă în ochi, şi-a pus o mână în faţa celeilalte şi si-a făcut vânt, cu credinţa în Dumnezeu drept singura plasă de siguranţă sub el.
Pe măsură ce lucrurile au evoluat, temerile lui Iosif s-au adeverit. Viaţa nu mai era aşa de confortabilă precum era înainte. într-adevăr, crenguţa pe care a apucat-o era subţire: Mesia avea să se nască din Măria şi să crească în căminul său. A făcut duşuri reci nouă luni, pentru ca acest copil să se nască din fecioară. A trebuit să împingă Ia o parte oile şi să cureţe mizeria vacilor, ca soţia lui să aibă un loc unde să nască. A devenit un fugar în faţa Legii/ şi şi-a petrecut doi ani încercând să-i înţeleagă pe egipteni.

Cu timpul, creanga probabil că s-a clătinat furioasă în bătaia vântului, dar Iosif şi-a închis ochii şi s-a ţinut bine. Puteţi fi însă siguri de un lucru: el n-a regretat asta niciodată. Dulce a fost răsplata pentru curajul său. O singură privire asupra chipului pruncului ceresc, şi ştia c-ar mai face-o o dată fără să stea pe gânduri.
Aţi fost vreodată chemaţi de Dumnezeu pe o altă creangă? Puteţi fi sigur că nu va fi uşor. Căţăratul pe rămurele n-a fost niciodată uşor. întrebaţi-1 pe Iosif. Sau, şi mai bine, întrebaţi-L pe Domnul Isus.
El ştie cel mai bine preţul faptului de a fi agăţat de un copac.
CAPITOLUL 6

DOUĂZECI ŞI CINCI DE ÎNTREBĂRI PENTRU MĂRIA

Cum era când îl priveai rugându-Se? Cum reacţiona când vedea alţi copii chicotind în timpul slujbei de la sinagogă?
Când a văzut un curcubeu, a menţionat ceva de vreun potop?
Te-ai simţit vreodată stânjenită când îl învăţai despre cum a creat El lumea?
Când vedea câte un miel care era adus la măcelar, se comporta diferit?
L-ai surprins vreodată având o privire distantă, ca şi cum asculta pe Cineva pe care tu nu-L puteai auzi?
Cum se comporta El la înmormântări?

Ţi-a trecut vreodată prin gând că Dumnezeul Căruia tu te rogi, dormea chiar sub acoperişul tău?
Ai încercat vreodată să numeri împreună cu El stelele... şi ai reuşit?
A venit vreodată acasă cu un ochi învineţit?
Cum S-a comportat atunci când S-a tuns prima dată?
Avea El vreun prieten pe nume Iuda?
învăţa bine la şcoală?
L-ai certat vreodată?
A avut vreodată întrebări despre Scriptură?
La ce crezi tu că se gândea El atunci când a văzut o prostituată vânzându-şi scump trupul pe care chiar El îl crease?
24

CÂND DUMNEZEU S-A APROPIAT

S-a supărat vreodată când cineva era necinstit cu El?
L-ai surprins vreodată uitându-se gânditor la propria Sa carne când strângea în pumn o mână de noroi?
S-a trezit vreodată din somn înspăimântat?
Cine era prietenul Lui cel mai bun?
Când cineva pomenea de Satana, cum reacţiona El?
L-ai strigat vreodată accidental „Tată"?
Despre ce vorbea El cu vărul Său, loan, când erau copii?
înţelegeau ceilalţi fraţi şi surori ai Săi ce se petrecea?
Te-ai gândit vreodată *Dumnezeu mănâncă din supa făcută de mine?*
CAPITOLUL 7
26
NOAPTE DE CRĂCIUN
Enoaptea de Crăciun. în casă e linişte. Nici chiar troznetul din şemineu nu se mai aude. Cărbunii fierbinţi fac o lumină slabă în încăperea întunecoasă. Buştenii din cămin s-au terminat, iar bradul zace gol într-un colţ. Felicitările de Crăciun, beteala si amintirile reamintesc nopţii de Crăciun de ziua de Crăciun.
E noaptea de Crăciun. Ce zi! Ceai aromat. Moş Crăciun. Sos de afine. „îţi mulţumesc foarte mult!" „O, nu trebuia să te deranjezi!" „E bunica la telefon." Cufundat până la genunchi în hârtie de împachetat. „Se potriveşte la fix!" Aparate de fotografiat.
E noaptea de Crăciun. Fetele sunt în pat. Jenna visează la pasărea ei vorbitoare şi îşi ţine strâns noua ei poşetă, iar Andrea doarme în noua ei pijama de crăciuniţă.
E noaptea de Crăciun. Bradul care parcă ieri crescuse ca din pământ plin cu daruri, acum doar stă drept în suportul său, căci darurile sunt acum proprietăţi, iar hârtia de împachetat e îndesată în tomberon. Vasele sunt spălate, iar ce a mai rămas din curcan aşteaptă să fie făcut sandvişuri zilele următoare.
E noaptea de Crăciun. Ultimii dintre colindători au apărut la ştirile de la ora 22.00. Ultima bucată din tarta cu mere a fost mâncată de cumnatul meu, iar ultimul dintre albumele de Crăciun a fost pus bine, îndepliaindu-şi cu prisosinţă slujba anuală, alături de slujba de spart nuci, Crăciunuri albe şi reni cu nasul roşu.
E noaptea de Crăciun.
2:'

A sunat de miezul nopţii, şi eu fi ar trebuit să fi fost adormit, dar sunt tot treaz; mă ţine treaz un gând năucitor. Lumea a fost diferită săptămâna aceasta, a fost temporar transformată.
Praful magic al Crăciunului a sclipit pe obrajii umanităţii atât de fugar, reamintindu-ne ce merită să avem şi ce voiam, de fapt, să avem. Ne-am uitat impulsul nostru de a câştiga, de a obţine, de a ne lupta. Ne punem deoparte scările şi registrele, ne atârnăm în cui cronometrele şi armele. Am ieşit afară din cursele noastre cu camioane şi din caruseiuri, şi ne-am uitat cu toţii afară, către Steaua Betleemului.
E anotimpul bucuriei, pentru că, acum mai mult ca oricând, ne gândim la El. Acum, mai mult ca în oricare anotimp, Numele Lui este pe buzele noastre.
Şi ce rezultă? Pentru doar câteva ore preţioase, toate dorinţele noastre se unesc, şi noi devenim un cor; un cor zdrenţăros format din docheri, avocaţi din Boston, imigranţi ilegali, neveste casnice şi mii de alţi oameni ciudaţi, care se îngrămădesc spre misterul din Betleem, care, în realitate, era adevărat. „Veniţi şi priviţi-L!", cântăm noi, trezîndu-1 şi pe cel mai somnoros păstor, arătând cu degetul spre copilul-Cristos. Căci în aceste câteva ore preţioase, El este Cel privit, Cristos Domnul. Dintr-o dată, cei ce au petrecut anul fără să-L vadă, acum îl văd. Oameni, obişnuiţi să-I folosească Numele în deşert, acum iau o pauză şi II laudă. Ochii, acum liberi de orbirea de sine, se minunează de gloria Sa. Dintr-o dată, El e pretutindeni:
în zâmbetul unui poliţist ce conduce maşina plină cu cadouri pentru un orfelinat;
în sclipirea ochilor unui chelner taiwanez, care le spune copiilor săi că la următorul Crăciun va fi cu ei;
în emoţia unui părinte care e mulţumitor că a terminat rugăciunea dinaintea cinei;
El este în lacrimile unei mame care-î întâmpină pe fiul ei venit de departe;
El este în inima unui om care şi-a petrecut dimineaţa de Crăciun pe gheţuş dăruind sandvişuri reci şi urări calde;
şi El este şi în tăcerea solemnă a mulţimii de cumpărători din mall, în timp ce corurile de copii cântă „Departe într-o iesle".
Emanuel. Dumnezeu este cu noi. Dumnezeu S-a apropiat.
E noaptea de Crăciun. în câteva ore vor începe să cureţe străzile—luminile se vor stinge, pomii de Crăciun vor fi aruncaţi. Mărimea 36 va fi schimbată cu mărimea 40, lichiorul de ouă se va vinde la jumătate de preţ. Curând, viaţa va reveni la normai. Generozitatea lui Decembrie se va transforma în plata lui Ianuarie, şi curând magia va dispărea.
Dar deocamdată magia pluteşte în aer; probabil de aceea mai sunt încă treaz. Vreau să mai savurez încă puţin spiritul acesta.
Vreau să mă rog ca cei care I! privesc astăzi, să fie cei care îl vor căuta în august. Şi nu mă pot abţine să nu insist cu acest gând: dacă El poate face atât de mult cu rugăciunile rostite atât de timid şi de neconvingător în decembrie, cu cât mai mult poate face, dacă ne gândim la El în fiecare zi?!

CAPITOLUL 8
PĂRĂSIND ATELIERUL DE TÂMPLĂRIE

Uşa cea grea a scârţâit din toate balamalele când a împins-o de perele. A străbătut atelierul din câţiva paşi şi a deschis obloanele de lemn, lăsând o rază de soare să străpungă întunericul printr-o deschizătură mică, pictând pe podeaua murdară un pătrat de lumină.
Se uită prin atelier. Stătu un moment în refugiul unei cămăruţe plină de atâtea dulci amintiri.

Balansa ciocanul în mână, îşi trecu degetele pe lama ascuţită a fierăstrăului, făcând uşor vânt unui căluţ din lemn. El venise să-Şi ia rămas-bun.
Venise timpul ca El să plece; auzise ceva care L-a determinat să-Şi dea seama că trebuia să plece; aşa că mai venise pentru ultima dată să simtă mirosul rumeguşului şi al lemnului uscat. Viaţa fusese liniştită şi atât de... sigură!
Aici a petrecut nenumărate ore de mulţumire sufletească. Pe podeaua murdară se juca pe când era mititel, în timp ce tatăl Său lucra. Aici L-a învăţat Iosif cum să ţină ciocanul, şi pe bancheta aceasta a făcut primul Său scaun.
Mă întreb la ce se gândea, când privea încăperea pentru ultima dată. Poate că a zăbovit un moment pe bancheta de lucru, uitându-se la umbrele aruncate de daltă şi perie. Poate că asculta la vocile din trecut care umpleau aerul.
„Bună treabă,. Isus!"
„Iosif, Isus, haideţi la masă!"
„Staţi liniştit, domnule, o vom termina la timp. Mă va ajuta Isus."

Mă întreb dacă a avut vreodată vreo ezitare sau dacă inima Lui a fost sfâşiată. Mă întreb dacă a luat vreodată un cui, jucându-se cu el printre degete, anticipând durerea pe care avea s-o îndure.
Poate că aici, în atelierul de tâmplărie, au luat naştere gândurile Sale. Aici, convingerile şi conceptele Sale au fost ţesute, confecţionând astfel lucrarea Sa, Aproape că poţi vedea uneltele Sale întrezărite în cuvinte. Aproape că poţi vedea realitatea firului de plumb când vorbea despre standardele morale; poţi chiar auzi şuieratul unei scânduri când ţine pledoaria de a scutura religia de tradiţia inutilă. \& puteţi imagina curăţia unei pene de porumbel, când El cere devotament în relaţii. Vi-L puteţi imagina cu un creion şi un registru, când îndeamnă la onestitate.
Aici, mâinile Sale umane au dat formă lemnului pe care El însuşi 1-a creat. Şi tot aici, trupul Său s-a maturizat în timp ce duhul Său aştepta ziua potrivită, momentul potrivit.
Şi acum, acel moment sosise.
Trebuie să fi fost grea plecarea. în orice caz, viaţa ca tâmplar nu fusese tocmai rea, chiar nu fusese rea deloc. Afacerea mergea bine, viitorul era strălucit şi munca Sa era plăcută.
în Nazaret era cunoscut ca Isus, fiul lui Iosif, şi puteţi fi sigur că era respectat în comunitate. Avea mâini bune, avea prieteni mulţi; era chiar preferatul copiilor. Putea oricând să spună o glumă şi avea obiceiul de a umple aerul cu un râs contagios.
Mă întreb dacă El ar fi vrut să rămână. „Aş putea face o treabă bună aici în Nazaret. Să mă aşez la casa Mea, să-Mi cresc o familie, să fiu un conducător al comunităţii."
Mă întreb—deoarece ştiu că El deja citise ultimul capitol. El ştia că picioarele care-I vor fi păşit afară din atelierul de tâmplărie nu-şi vor găsi odihna decât când vor fi străpunse şi puse pe o cruce romană.

Vedeţi, El nu trebuia neapărat să plece. Avea de ales. Putea să rămână. Putea să-Şi ţină gura. Putea să ignore chemarea sau s-o amâne. Şi dacă ar fi ales să stea, cine ar fi aflat? Cine L-ar fi învinovăţit?
S-ar fi putut reîntoarce într-o altă epocă, când societatea n-ar mai fi fost atât de instabilă, când religia n-ar mai fi fost atât de veche,, când oamenii ar fi mai buni ascultători.
S-ar fi putut întoarce când crucea nu mai era la modă. Insă inima Sa nu L-a lăsat. Dacă ar fi existat vreo urmă de ezitare a umanităţii Sale, ar fi fost biruită de mila divinităţii Sale. Divinitatea Sa a ascultat vocile. Divinitatea Sa a auzit strigătul fără speranţă al săracilor, acuzele amare ale celor abandonaţi, disperarea celor ce încearcă

să se salveze singuri.
Şi divinitatea Sa le-a văzut feţele: unele pline de riduri, altele plânse, unele ascunse după vreun văl, altele umbrite de teamă; unele sincere în căutările lor, altele palide de plictiseală. De la faţa lui Adam până la faţa nou-născutului de undeva din lumea aceasta, El le-a văzut pe toate.
Şi mai puteţi fi siguri de un lucru: printre vocile ce şi-au găsit drum spre atelierul de tâmplărie din Nazaret, erau şi ale voastre. Rugăciunile voastre tăcute de pe pernă erau auzite înainte chiar de a fi rostite. Cele mai adâivi întrebări despre moarte şi veşnicie îşi găseau răspunsul înainte chiar de a fi fost rostite; şi cea mai preţioasă nevoie, a voastră, aceea de a avea un salva tor, a fost întâmpinată înainte chiar ca voi să fi păcătuit.
Şi nu numai că v-a auzit, dar v-a şi văzut. El a văzut feţele voastre strălucind când L-aţi întâlnit prima dată. El v-a văzut feţele acoperite de ruşine chiar în clipa când aţi căzut prima dată. Aceeaşi faţă care v-a privit din oglinda dimineţii, uitându-se la El Şi a fost suficient ca să-L omoare.
El a plecat din cauza voastră.
Şi-a părăsit siguranţa odată cu ciocanul. Şi-a atârnat liniştea în cuier odată cu şorţul de cuie. A închis obloanele

ferestrelor peste lumina tinereţii Sale, şi a închis uşa confortului şi a liniştii anonimatului.
De vreme ce a putut purta păcatele voastre mai uşor decât gândul lipsei voastre de speranţă, a ales să plece.
N-a fost uşor. N-a fost niciodată uşor să plece din atelierul de tâmplărie.
CAPITOLUL 9

SPUNEŢI-MI SIMPLU: Isus

Multe dintre numele din Biblie care se referă la Domnul Isus sunt nu mai puţin decât auguste, împărăteşti: Fiul lui Dumnezeu, Mielul lui Dumnezeu, Lumina lumii, învierea şi Viaţa, Luceafărul strălucitor de dimineaţă, Cel Care va veni, Alfa şi Omega.
Acestea sunt exprimări care forţează limitele limbajului uman într-un efort de a cuprinde necuprinsul—grandoarea lui Dumnezeu. Şi oricât de mult ar încerca, şi oricât de aproape ar fi să reuşească, întotdeauna eşuează. A le auzi, e ca şi cum ai auzi o formaţie de Crăciun a Armatei Salvării la colţul străzii, încercând să cânte Oratoriul „Mesia" de Handel. Bună încercare, dar nu merge. Mesajul e prea rnare ca să poată fi cuprins în întregul lui.
Cam aşa e şi cu limbajul. Expresia „nu sunt cuvinte să exprime..." este cu adevărat singura care I se poate aplica lui Dumnezeu. Niciun nume nu îl poate numi. Există însă un nume care aminteşte de o calitate a Stăpânului ce i-a uluit pe cei ce L-au cunoscut. El arată un aspect al Său care, recunoscut, e suficient ca sâ te uimească.
Nu e prea mic, dar nici prea mare. E un nume care se potriveşte precum pantoful Cenuşăresei.
Isus.
în evanghelii este cel mai obişnuit nume al Său—folosit de aproape şase sute de ori. Şi chiar că era un nume obişnuit! Isus este forma grecească a ebraicului Ieşua, Ioşua, Iehoşua— toate, nume obişnuite în Vechiul Testament. Au existat cel

puţin cinci sute de mari preoţi cu numele de Isus. Scrierile istoricului Josephus se referă cam la douăzeci de oameni cu numele de Isus. Noul Testament vorbeşte de Isus, zis Iust, prietenul

lui Pavel (Coloseni 4:11), iar vrăjitorul din Pafos se numea Bar-Isus (Fapte 13:6). în unele manuscrise numele Isus apare ca fiind primul nume al lui Baraba. „Pe cine vreţi să vi-1 slobozesc—pe Isus Baraba—sau pe Isus ce se numeşte Mesia?" (Matei 27:17)[2] Care~i problema? Isus putea să fie şi „Joe". Dacă Domnul Isus ar fi venit în zilele noastre, poate că numele Său ar fi fost John sau Bob , sau Jim. Dacă ar fi fost astăzi aici, mă îndoiesc că S-ar distanţa cu vreun nume pompos, de genul Reverendul Sfânt Angelic şi Divin al ffl-lea. Nu, ci Dumnezeu, când a ales un nume pe care să-1 poarte Fiul Său, El a ales un nume uman (Matei 1:21). Este un nume atât de obişnuit, că ar putea apărea şi de două-trei ori într-un catalog de clasă.

„Cuvântul S-a făcut trup", spunea loan, cu alte cuvinte. Putea fi atins, te puteai apropia de El, puteai ajunge la El. Şi, ceea ce e chiar mai mult, era obişnuit. Dacă ar fi fost astăzi aici, probabil că nu L-aţi remarca dacă S-ar duce la cumpărături la mall; probabil că n-aţi întoarce capul după hainele sau bijuteriile Sale.

„Spuneţi-Mi simplu, Isus", aproape că-L auziţi zicând. Ar fi fost tipul de om pe care să-L invitaţi la voi acasă ca să vizionaţi meciul Rams-Giants. S-ar juca pe podea cu copiii, S-ar întinde pe canapeaua voastră, ar găti friptură pe grătarul vostru. Ar râde la glumele voastre, şi ar spune şi El câteva. Şi când aţi vorbi, v-ar asculta ca şi cum ar avea tot timpul din lume. Şi un singur lucru e clar—că L-aţi mai invita.

Nimic nu merită mai mult ca, aceia care L-au cunoscut cel mai bine, să-şi amintească de El ca fiind Isus. Titlurile Isus Cristos şi Domnul Isus se întâlnesc doar de şase ori. Aceia care au umblat cu El, îşi amintesc de El nu cu un titlul distinctiv, ci cu un nume simplu: Isus.

Gânditi-vă la implicaţii. Când Dumnezeu a ales să se arate umanităţii, ce mediu a folosit? O carte? Nu, ci asta a fost după. O biserică? Nu, asta a fost consecinţa. Un cod moral? Nu. A limita revelarea lui Dumnezeu la o listă rece de „e voie" şi „nu e voie", e la fel de tragic cu a privi harta de călătorie a statului Colorado şi a afirma că ai văzut Munţii Stâncoşi.

Când Dumnezeu a ales să se reveleze pe Sine, a făcut aceasta (surpriza surprizelor!) prin intermediul unui trup de om. Limba care învia morţii era a unui om. Mâna ce a atins leprosul avea pământ sub unghii. Picioarele pe care a plâns femeia aveau bătături şi erau prăfuite. Şi lacrimile Sale... o, să nu pierdeţi din vedere lacrimile... au venit dintr-o inimă frântă ca a mea sau a voastră cândva.

„Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul Care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat (Evrei 4:15).

Aşa că, oameni buni, veniţi la El! O, şi ce mai veneau la El! Veneau noaptea şi-L atingeau când mergea în josul străzii; L-au urmat şi pe lângă mare; L-au invitat în casele lor şi şi-au pus copiii la picioarele Sale. De ce? Pentru că El a refuzat să fie o statuie într-o catedrală sau un preot într-un amvon elegant; El a ales, în schimb, să fie Isus.

Nu există nici măcar vreo aluzie la vreun om căruia să-i fi fost teamă să se apropie de El. Mai erau apoi cei care L-au batjocorit, care erau invidioşi pe El, care L-au înţeles greşit, mai erau şi aceia care L-au adorat, L-au respectat. Dar n-a existat nicio persoană care să-L considere prea sfânt, prea divin sau prea ceresc ca să-L atingă. *N-a existat nici măcar o persoană care de teamă că va fi respinsă să se fi sfiit să se apropie de El.*

Ţineţi minte aceasta!

Ţineţi minte aceasta, data viitoare când vă veţi simţi uimit de propriile greşeli.

Sau data viitoare când acuzaţiile acide vă ard, găurindu-vă
sufletul.

 când veţi vedea o

r

şsfcare creează distanţa_isus

Spuneţi-Mi simplu, Isus!"

CAPITOLUL 10

FEMEI ÎN IARNĂ

I

Cei ce jeleau nu L-au determinat să se oprească, şi nici mulţimea sau trupul mortului de pe raclă. Era o femeie—privirea de pe faţa ei şi roşeaţa din ochi. El a ştiut imediat ce s-a întâmplat. Cel care murise era fiul ei, unicul ei fiu. Şi dacă cineva ştie durerea pierderii unui fiu, Dumnezeu este Acela.

Aşa că S-a hotărât; El intră în acţiune. „Nu plânge", i-a spus El mamei. „Scoală-te!", i-a spus băiatului. Mortul a vorbit, diavolul a fugit, iar oamenilor li s-a amintit acest adevăr: pentru aceia care L-au cunoscut pe Autorul Vieţii, moartea nu e decât cacialmaua Satanei (Luca 7:11-17).

II

Planul Său era să moţăie, în timp ce băieţii ar fi mers în oraş după mâncare. Şi ce loc mai bun de odihnă la amiază decât o fântână. Nimeni nu vine la ora asta după apă, aşa că S-a aşezat, Şi-a întins braţele şi S-a sprijinit de zidul fântânii, însă aţipirea Sa I-a fost întreruptă curând. Şi-a deschis ochii larg, cât să o vadă cum abia se ţâra pe potecă cu un vas greu pe umăr. In urma ei veneau vreo şase copii, fiecare din ei semănând cu câte un alt tătic.

Ea nu I-a spus nidun cuvânt. Povestea vieţii ei era scrisă în ridurile de pe faţă. Rănile celor cinci mariaje distruse erau larg deschise, şi supurau. Fiecare din bărbaţii care au părăsit-o luaseră câte o bucată din inima ei. Acum ea nu era sigură dacă mai rămăsese ceva.

■

CÂND DUMNEZEU S-A APROPIAT

„Şi bărbatul cu care trăieşti acum nici măcar nu-ţi va da numele lui." Domnul Isus i-o spusese numai ei, căci îi înţelesese prea bine durerea. Mai mult de cinci bărbaţi rupseseră angajamentul cu ea.

în linişte, Chirurgul Divin întinse mâna în trusă şi scoase acul credinţei şi firul nădejdii. La umbra fântânii lui Iacov, El i-a cusut sufletul rănit şi i 1-a pus la loc. „Va veni o zi...", şopti El (Ioan 4:1-42).

III

în momentul când a ajuns la Domnul Isus, nu-i mai rămăsese nimic. Doctorii o storseseră şi de ultimul bănuţ. Diagnosticul îi furase şi ultima speranţă, iar hemoragia îi furase şi ultimul strop de energie. Nu mai avea bani, nu mai avea prieteni, şi nici de ales. Cu capătul funiei într-o mână şi cu o rugăciune în inimă, şi-a croit drum prin mulţime.

Când mâna ei I-a atins veşmintele, a avut loc o transfuzie. El a lăsat să iasă, iar ea a lăsat să intre.

Pe Domnul Isus nu L-a deranjat că ea a venit la El ca la un ultim ajutor; pentru El nu contează decât că ea a venit. El ştie că unii din noi avem nevoie de multă realitate ca să ne venim în fire, aşa că El nu are un ceas ca să măsoare timpul. Aceia care se luptă la sfârşitul zilei, în final primesc la fel cu cei ce au început dis-de-dimineaţă. Cred că tocmai aceasta face ca harul să fie har (Luca 8:43-47).

Trei femei: una părăsită, una respinsă şi una pe moarte. Şi toate singure.

Singure, aflate în iarna vieţii.

Deşi nu ştim cum arătau, ar fi corect să presupunem că au trecut de apogeul vârstei când mai puteau stârni dorinţe. Singurele capete care se mai întorceau după ele erau ale acelora de pe stradă care le priveau cu compătimire. Una din

ele era văduvă şi fără copii, alta îşi pierduse inocenţa cu şase dormitoare în urmă, a treia era ruinată, disperată şi pe moarte.
Dacă Domnul Isus le-ar fi ignorat, ar fi observat cineva? într-o cultură în care femeile erau doar cu un grad sau două deasupra animalelor, rumeni nu s-ar fi gândit câtuşi de puţin dacă El ar fi închis ochii în timp ce trecea în linişte pe lângă cortegiul funerar sau să-Şi închidă ochii şi să Se sprijine mai departe de zidul fântânii, sau să ignore smuci tura hainei Sale. în definitiv, erau doar nişte femei!
îngrijorate,
pline de riduri,
femei împovărate,
femei în iarnă.
„Lasă-Le în pace, Isuse!", ar putea gândi cineva. Găseşte pe cineva mai tânăr.
După standardele lumii, acestea trei nu mai aveau nimic de oferit. Şi-au atins scopul: şi-au născut copii, şi-au hrănit familiile, şi-au satisfăcut bărbaţii lor. Acum e timpul să le împingem în frig până vor muri, făcând loc celor tinere şi fără pată.
Aici le-a găsit Domnul Isus, tremurând, în lapoviţa rece a inutilităţii.
Iarna aspră a vieţii.
Vi se pare că sună cunoscut? Sigur că da! Avem propriii noştri oameni în iarnă
Oameni care, pentru un aspect exterior mai puţin plăcut sau pentru un venit suficient, rătăcesc încoace şi încolo ca porcii spinoşi la un picnic, nedoriţi şi neatinşi.
Greu de crezut?
Vizitaţi cândva un liceu şi vedeţi adolescenţii ce deja simt vântul rece al respingerii. Sunt uşor de găsit, sunt cei plini de coşuri, cu părul uns, sau cu găuri în pantofi; sunt cei ce stau singuri la prânz şi singuri acasă în weekenduri. Ei orbitează

în jurul vedetelor clasei, dorind şi ei acceptarea, fiind însă tot mai convinşi că nu sunt vrednici de ea.
Sau duceţi-vă la Miami Beach. Nu mă refer la plaja nordică unde turiştii plătesc 150$ pe zi să se bronzeze, mă refer la cea sudică, un oraş în mod intenţionat construit pentru cei obosiţi. Priviţi-le picioarele obosite târşâindu-le în josul străzii. Ei au venit la locul de îngropăciune, şi-au îndeplinit funcţia, şi-acum îşi umplu zilele cu jocuri de domino, câini şi vizite la doctor. îşi umplu nopţile cu vise despre nepoata care s-ar putea să îi viziteze Crăciunul următor. Şi, deşi Goal Coast e caldă, în sufletele lor bate vântul rece al iernii.
Sau gândiţi-vă la copiii nenăscuţi. La fiecare douăzeci de secunde un copil este rupt din căldura pântecelui şi aruncat în lacul rece al egoismului. în ciuda frazelor cîiniceşti de a face actul mai puţin ilegal,—„terminarea sarcinii", mai degrabă decât „avort"; „fetus" în loc de „copil nenăscut"; „produs de concepţie" în loc de „copil"— acesta este unul deplorabil. Ideea de bază rămâne negarea valorii inerente a fiinţei umane.
Şi paragrafele ar putea continua. Paragrafe despre paraplegici, victime SIDA sau boli terminale. Krinţi singuri, alcoolici, divorţaţi, orbi. Toţi sunt marginalizaţi social. Leproşi, malformaţi. Toţi, într-o măsură sau alta, evitaţi de „lumea normală". Societatea nu ştie ce să facă cu ei. Şi, ceea ce e mai trist chiar, nici Biserica nu ştie ce să facă cu ei. Mai degrabă ar beneficia de o primire caldă în barul din colţ decât într-o clasă de şcoală duminicală.

Dar Domnul Isus a găsit un loc pentru ei. El a găsit un loc pentru ei, pentru că Lui îi pasă, şi Ii pasă necondiţionat.
Nu, nimeni nu L-ar fi învinovăţit pe Domnul Isus dacă le-ar fi ignorat pe cele trei femei. Să întoarcă capul—ar fi fost cel mai uşor, mai puţin discutabil şi departe de orice risc. Dar Dumnezeu, Care le-a creat, n-a putut face asta; şi nici noi, cei care îl urmăm, nu putem face asta.

CAPITOLUL 11
CÂND DUMNEZEU A SUSPINAT
Acum două zile am citit un cuvânt în Biblie care, de atunci, mi-a luat cu asalt inima. Ca să fiu sincer, nu prea am ştiut ce să fac cu el. Este doar un singur cuvânt, şi nici măcar unul mare. Când am dat de acest cuvânt, (ceea ce, apropo, este exact ce s-a întâmplat; aruncam o privire peste acel pasaj, iar acest cuvânt a apărut ca de nicăieri, sărindu-mi în ochi ca o izbitură puternică), nici n-am ştiut ce să fac cu el. N-aveam un cârlig de care să-1 atârn sau o categorie în care să-1 îndosariez.
Era un cuvânt enigmatic dintr-un pasaj enigmatic. Dar acum, adică 48 de ore mai târziu, i-am găsit un loc în care să-1 aşez, un loc special, numai al lui. O, şi ce mai cuvânt! Să nu-1 citiţi decât dacă nu vă deranjează să vă schimbaţi gândirea , pentru că acest cuvinţel ar putea să vă schimbe un pic mobilierul spiritual.
Haideţi să privim împreună pasajul:
„Isus a părăsit ţinutul Tirului şi a venit iarăşi prin Sidon la Marea Galileii, trecând prin ţinutul Decapole. I-au adus un surd, care vorbea cu anevoie, şi L-au rugat să-şi pună mâinile peste el.
El 1-a luat la o parte din norod, i-a pus degetele în urechi, şi i-a atins limba cu scuipatul Lui. Apoi, Şi-a ridicat ochii spre cer, a suspinat şi a zis: «Efata!», adică «Deschide-te!» îndată i s-au deschis urechile/ i s-a dezlegat limba şi a vorbit foarte desluşit" (Marcu 7:31-35).

Grozav pasaj, nu-i aşa?
Domnului Lsus Ii este adus un om surd şi cu probleme de vorbire. Poate că se bâlbâia sau poate că vorbea peltic, sau poate că din cauza surzeniei, n-a învăţat niciodată să articuleze corect cuvintele.
Domnul lsus, refuzând să profite de situaţie, l-a luat pe om de-o parte. L-a privit direct în ochi. Ştiind că e inutil să-i vorbească, El i-a explicat prin intermediul gesturilor ce avea de gând să-i facă. El i-a atins limba omului cu scuipatul Său, spunându-i astfel că orice i-ar fi împiedicat până acum vorbirea, va fi îndepărtat. Apoi i-a atins urechile, care, pentru prima dată, aveau să audă.
Dar înainte ca omul să spună sau să audă ceva, Domnul lsus a făcut ceva la care eu nu m-am aşteptat. A suspinat.
Mă aşteptam la un pocnit din palme sau un cântec, sau o rugăciune. Chiar un „Aleluia!" sau o scurtă lecţie ar fi fost potrivită. însă Fiul lui Dumnezeu n-a făcut nimic din toate acestea. în schimb, S-a oprit, a privit spre cer, şi a suspinat. Din adâncul fiinţei Sale a răzbătut un val de emoţie care era mai puternic decât vorbele.
A suspinat. Cuvântul pare nepotrivit. Nu m-am gândit niciodată la Dumnezeu ca la Cineva Care suspină. M-am gândit la Dumnezeu ca la Unul Care porunceşte. M-am gândit la Dumnezeu ca la Unul Care plânge. M-am gândit la Dumnezeu ca la Unul Care chemă morţii la viaţă printr-o poruncă sau Care *creează* universul printr-un cuvânt, dar... un Dumnezeu Care suspină?!
Poate că fraza aceasta mî-a atras atenţia pentru că şi eu mai suspin.
Am suspinat ieri când am vizitat o doamnă al cărei soţ invalid s-a deteriorat atât de

mult, încât nu m-a mai recunoscut. El credea că sunt comis-voiajor şi vreau să-i rând ceva.
Am suspinat când o fetiţă de şase anişori cu faţa murdară şi rochiţa zdrenţuită mi-a cerut ieri la băcănie câţiva bănuţi.
Am suspinat astăzi când am auzit un soţ spunându-mi că soţia lui nu-1 va ierta niciodată.
fără îndoială că şi voi aţi avut parte de suspine.
Dacă aveţi copii adolescenţi, cu siguranţă că aţi suspinat. Dacă aţi încercat să rezistaţi în faţa ispitei, cu siguranţă că aţi suspinat. Dacă vi s-au pus la îndoială motivaţiile sau dacă cele mai bune dovezi de dragoste v-au fost respinse, cu siguranţă că aţi fost nevoiţi să suspinaţi adânc şi să lăsaţi să vă scape un suspin dureros.
îmi dau seama că există şi suspinul de uşurare, suspinul de aşteptare, şi chiar şi suspinul de bucurie; însă nu acesta este cel descris în Marcu 7. Suspinul descris acolo este un hibrid între tristeţe şi frustrare, care se găseşte undeva între o izbucnire de mânie şi o explozie de lacrimi.
Apostolul Pavel a vorbit despre un astfel de suspin. El a spus de două ori că creştinii vor suspina cât timp sunt pe pământ şi tânjesc după cer. Creaţia suspină ca şi cum ar da naştere. Chiar şi Duhul suspină când ne duce rugăciunile înaintea lui Dumnezeu (Romani 8:22-27).
Toate aceste suspine provin din aceeaşi nerăbdare; nu s-a intenţionat niciodată o recunoaştere a durerii, sau a vreunei speranţe amânate.
Omul nu a fost creat ca să stea separat de Creatorul său; totuşi el suspină, dorind să ajungă acasă. Nimeni n-a vrut ca această creaţie să ajungă să fie locuită de rău, totuşi ea suspină, tânjind după Grădină. Şi, de asemenea, conversaţiile cu Dumnezeu n-au avut niciodată nevoie de un traducător; totuşi Duhul oftează pentru noi, aşteptând ziua când oamenii îl vor vedea pe Dumnezeu faţă în faţă.
Şi când Domnul lsus a privit în ochii victimei lui Satana, cel mai nimerit a fost să suspine. „N-am vrut să se ajungă aici", parcă spunea acel suspin. „Urechile tale nu au fost menite să fie surde, şi nici limba ta mută." Dezechilibrul acesta L-a înduioşat pe Stăpân.

CÂND DUMNEZEU S-A APROPIAT
Aşa că i-am găsit cuvântului acesta un loc. S-ar putea să vi se pară ciudat, dar l-am aşezat alături de cuvântul *mângâiere,* căci, într-un mod indirect, durerea lui Dumnezeu este mângâierea noastră.
Şi în agonia Domnului Isus stă nădejdea noastră. Dacă n-ar fi suspinat şi dacă n-ar fi simţit povara a ceea ce n-a fost niciodată destinat să ajungă, am fi fost într-o stare demnă de toată mila. Dacă n-ar fi înghiţit El bucată cu bucată tot acest inevitabil, şi dacă nu Şi-ar fi spălat mâinile de toată această mizerie urât mirositoare, ce nădejde am mai fi avut noi?
Dar nu. Acel suspin sfânt ne dă nouă siguranţa că Dumnezeu încă oftează pentru copiii Săi. El oftează pentru ziua în care toate suspinele vor înceta, când ceea ce a vrut dintotdeauna să fie, va fi.

CAPITOLUL 12
ÎNTREBARE PUSĂ PE MARGINEA CANIONULUI
Cum a fost noaptea?, întrebă asistenta. Ochii îngreunaţi ai tânărului dădură răspunsul înaintea buzelor. Fusese lungă şi grea. Şi aşa e pentru toţi cei ce stau de veghe. Dar sunt cu atât mai grele când sunt petrecute cu propriul tată. *Nu s-a sculat.*
Fiul stătea alături, lângă pat, ţinând în mâna lui mâna osoasă, care adesea a ţinut-o pe

a lui în ea. Ii era atât de teamă să-i dea drumul, încât credea că dacă o va face, omul pe care îl iubea aşa de mult va aluneca peste margine. A ţinut-o toată noaptea, ca şi cum ar fi pe marginea canionului, conştient de pasul final de la doar câteva ore depărtare. Cu câteva cuvinte înnegrite de confuzie, el a însumat temerile ce l-au însoţit în întuneric. *Ştiu că trebuie să se întâmple,* oftă tânărul, privind la faţa cenuşie a tatălui său. *însă nu ştiu de ce."*
Canionul morţii.
E un canion dezolant. ISmântul uscat e pietros şi fără viaţă. Un soare arzător înfierbântă vântul ce geme continuu şi muşcă nemilos. Lacrimile ard obrazul, cuvintele ies cu greu, când vizitatorii canionului sunt nevoiţi să se holbeze în prăpastie. Fundul văii e invizibil, iar malul celălalt—de neajuns. Nu te poţi abţine să te întrebi ce zace ascuns în întuneric, şi, de asemenea, abia aştepţi să pleci de-acolo.
Aţi fost vreodată acolo? Aţi fost vreodată chemaţi să staţi pe acea linie subţire ce separă viaţa de moarte? Aţi stat

noaptea treji, ascultând maşinile ce vă pompează aer în plămâni? Aţi văzut vreodată boala degradând şi atrofiind trupul prietenului vostru? Aţi mai zăbovit în spatele cimitirului, mult după ce toţi ceilalţi au plecat, holbându-vă cu necredinţă la sicriul metalic ce conţine rămăşiţele ce odată adăposteau sufletul celui care nu vă vine să credeţi că nu mai e?
Dacă-i aşa, atunci acest canion nu vă este nefamiliar. Aţi auzit vântul şuierând singuratic, şi aţi auzit şi întrebările dureroase „De ce?" şi „Pentru ce?", ricoşând fără răspuns în pereţii canionului. Şi aţi aruncat şi cu pietre de pe margine, ascultând sunetul prăbuşirii lor, ce nu se mai întoarce.
„Tânărul tată strivi ţigara în scrumiera de plastic. Era singur în camera de aşteptare a spitalului. Cât va dura? Totul s-a întâmplat atât de repede! Mai întâi a venit vestea de la spital, apoi drumul nebun cu maşina până la camera de urgenţă, apoi explicaţiile asistentei. *Fiul dumneavoastră a fost lovit de o maşină, are răni foarte grave, acum e în operaţie. Doctorii fac tot ce pot.*
Altă ţigară. *Doamne!* Cuvintele părintelui aproape că puteau fi auzite. Şi *n-are decât 5 ani!"*
Stând pe marginea canionului, îşi aduce toată viaţa înaintea ochilor. E uşor de deosebit acum ce contează şi ce nu. Deasupra pereţilor canionului, nimănui nu-i mai pasă de salarii sau funcţii. Nimeni nu te întreabă ce maşină conduci sau în ce parte a oraşului locuieşti. Odată cu îmbătrânirea, omenirea stă în faţa acestei prăpăstii fără vârstă, toate jocurile şi deghizările din viaţă par acum întristător de stupide.
„S-a întâmplat într-o fracţiune de secundă.
Unde e pasărea?, a strigat un inginer spaţial de la Cape Canaveral.
O, Doamne!, a strigat un profesor de la telescopul din apropiere. *Nu lăsa să se întâmple ce cred eu că s-a întâmplat!*

Confuzia şi groaza s-au instalat în popor când stăteam pe marginea canionului privind cum şapte dintre cei mai buni oameni ai noştri s-au dezintegrat înaintea ochilor când racheta a explodat într-o minge de foc albă şi portocalie.
încă o dată ni se reamintea că, oricât de bună ar fi tehnologia noastră, suntem încă înspăimântător de fragili."
E posibil să mă adresez cuiva care se plimbă pe zidul canionului. Cineva foarte drag vouă a fost chemat în necunoscut, şi acum sunteţi singuri, cu temerile şi îndoielile

voastre. Dacă aşa stau lucrurile, vă rog citiţi restul capitolului cu foarte mare atenţie. Uitaţi-vă atent la scena descrisă în loan 11.
In această scenă sunt doi oameni: Marta şi Domnul Isus. Şi, din motive pur practice, să presupunem că ei sunt singurii oameni din univers.
Cuvintele ei sunt pline de disperare: „Dacă ai fi fost aici..." Se uită lung la faţa învăţătorului cu o privire confuză. Fusese destul de puternică; acum însă suferea foarte tare. Lazăr era mort; fratele ei murise, şi singurul om care putea face diferenţa, n-a făcut-o. Nici măcar nu a ajuns la înmormântare. E ceva în moarte care ne face să-L acuzăm pe Dumnezeu de trădare. „Dacă Dumnezeu ar fi fost acolo, n-ar mai fi existat moarte", zicem noi.
Vedeţi, dacă Dumnezeu e Dumnezeu peste tot, trebuie să fie Dumnezeu şi în faţa morţii. Psihologia tradiţională are de-a face cu depresia, discuţiile energice au de-a face cu pesimismul, prosperitatea poate face faţă foametei, dar numai Dumnezeu poate face faţă ultimei noastre dileme— moartea. Şi numai Dumnezeul biblic a îndrăznit să stea în picioare pe marginea canionului şi să ofere un răspuns. El trebuie să fie Dumnezeu şi în faţa morţii. Dacă nu, atunci nu e Dumnezeu nicăieri.
Domnul Isus n-a fost supărat pe Marta. Poate că răbdarea Lui a determinat-o să-şi modifice tonul de la frustrare la

pământesc: „Dar chiar şi-acum, Dumnezeu îţi va da tot ce-I vei cere."
Atunci, Domnul Isus a făcut una din acele afirmaţii care L-au aşezat fie pe un tron împărătesc, fie L-au trimis într-un azil: „Fratele tău va învia."
Marta a înţeles greşit. (Cine n-ar fi înţeles?) „Ştiu că va învia la învierea de apoi."
Dar, de fapt, nu asta a vrut să spună Domnul Isus. Nu pierdeţi contextul cuvintelor următoare. Imaginaţi-vă scena: Domnul Isus S-a infiltrat în teritoriul inamicului; El stă pe teritoriul Satanei, Canionul Morţii. I se întoarce stomacul de la mirosul de acid sulfuric duhnind de la foştii Săi îngeri, şi parcă-L vedem crispându-Se când aude vaietele celor apăsaţi prinşi în capcană. Satana a fost pe-aici şi a pângărit una din creaţiile lui Dumnezeu.
Cu un picior pe capul şarpelui, Domnul Isus vorbeşte clar şi răspicat, încât cuvintele

Sale se lovesc de pereţii canionului.
„Eu sunt învierea şi Viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi" (Ioan 11:25).
Este un punct de cotitură în istorie. S-a găsit o slăbiciune în armura morţii; tocmai s-au cerut cheile Locuinţei Morţii. Bărzăunii se agită şi scorpionii se împrăştie când Viaţa se confruntă cu moartea—şi învinge! \Snturile încetează. Un nor ascunde soarele, şi o pasăre ciripeşte în depărtare, în timp ce şarpele umilit se strecoară după stânci şi dispare în pământ.
Scena a fost pregătită pentru confruntarea de la Calvar.
Dar Domnul Isus n-a terminat cu Marta. Cu ochii fixaţi într-ai ei, El pune cea mai grozavă întrebare care se poate găsi în Scriptură, o întrebare destinată la fel de mult mie şi vouă, ca şi Martei:
„Crezi asta?"
Uau! Iată! Graniţa. Dimensiunea care-L separă pe Domnul Isus de o mie de guru şi profeţi care au marcat istoria. întrebarea care conduce pe orice ascultător responsabil către o

ascultare absolută sau către o respingere totală a credinţei creştine.
„Crezi asta?"
Lăsaţi întrebarea să vă pătrundă în inimă, pentru un moment. Credeţi că un călător tânăr şi fără bani e mai mare decât moartea voastră? Credeţi cu adevărat că moartea nu e decât o rampă de acces spre locuri mai înalte?
„Crezi asta?"
Domnul Isus n-a pus această întrebare ca temă de discuţie în şcolile duminicale. N-a intenţionat să o trateze în timp ce stă în lumina soarelui reflectată printr-un pahar sau în timp ce stă într-o strană comodă cu perne.
Nu, ci aceasta e o întrebare de tip canion, o întrebare care are sens numai în timpul veghii de noapte sau în camere de aşteptare, din spital, pline de fum de ţigară, o întrebare care are sens când proptelele, cârjele şi costumele sunt îndepărtate, căci atunci trebuie să ne facem faţă nouă înşine, aşa cum suntem cu adevărat: fiinţe umane fără direcţie, învârtindu-ne în jurul cozii şi îndreptându-ne spre dezastru. Iar noi suntem obligaţi să-L vedem pe El pentru ceea ce pretinde că este: singura noastră speranţă.
Din disperare, dar la fel de mult şi din inspiraţie, Marta a răspuns „da". Studiind faţa bronzată a acelui tâmplar galileean, ceva îi spunea că probabil niciodată nu va fi mai aproape de adevăr ca acum. Aşa că ea I-a întins mâna şi I-a dat voie s-o conducă, departe de pereţii canionului.
„Eu sunt învierea şi Viaţa... Crezi asta?"

CAPITOLUL 13
O POVESTE DESPRE DOI COPACI
I
Mulţimi diforme. Plutind. Deconectate. Artist divin. Vis pământesc. Lumină! Raze de soare străpungând desişul verde al junglei. Apus de soare vulcanic cu explozii aurii. Raze blânde de lună scăldând un ocean ostenit.
Fiinţe! Sforăind. Zburând. Plescăind. Behăind. Rozând. Zgâriind. Săpând.
Sunet! Cai tropăind. Ciori croncănind. Hienă rânjind. Tunet bubuind. Vrăbiuţe ciripind. Pic-pic-pic, plouând.
Nimicul prinzând viaţă
Apoi linişte... ca şi cum un Sculptor nevăzut modelează ţărână şi noroi. Leii privesc

nemişcaţi. Vrăbiile cocoţate privesc cu atenţie în jos. Nori adunându-se. Canguri întrebători. Caribu curios. Centipede băgându-şi nasul spionând.
„Ce face?"
„Un animal?"
Girafe pândind printre frunze. Veveriţe bârfind. Pauză. Minune. Trăncănituri.
„Un munte?"
O adiere spontană, surprinzător de caldă, trece printre frunze, împrăştiind praful de pe formele de viaţă. Şi odată cu suflul de aer proaspăt, vine şi diferenţa. Pe aripile brizei calde sade imaginea Sa. Pe obrajii sculptaţi stă un zâmbet, iar în

suflet e stocat un rezervor de lacrimi, în ochi—o strălucire scânteietoare, în duh—poezie. Logică. Credincioşie. Precum frunzele în briza de toamnă, ele plutesc, aterizează şi sunt absorbite. Darul Său devine o parte din El.
Maiestatea Sa zâmbeşte către imaginea Sa. „Este bine."
Ochii se deschid.
Solitudine. Creatorul şi creatura se plimbă pe malul râului. Râs. Puritate. Bucurie inocentă. Viaţă fără de sfârşit.
Apoi copacul.
Lupta. Şarpele. Minciuna. Stârnirea. Inimă sfâşiată, ademenită. Suflet târât în plăcere, în independenţă, în importanţă. Agonie interioară. Din voia cui?
II Căutarea.
„Avrame, vei fi tatăl multor neamuri! Şi, Avrame, spune oamenilor că îi iubesc!"
„Moise, tu îmi vei salva poporul! Şi, Moise, spune oamenilor că îi iubesc!"
„Iosua, tu îi vei conduce pe aleşii mei! Şi, Iosua, spune oamenilor că îi iubesc!"
„David, vei împăraţi peste poporul meu! Şi, David, spune oamenilor că îi iubesc!"
„Ieremia, vei purta lanţurile sclaviei! Dar, Ieremia, adu-le aminte copiilor mei, adu-le aminte că îi iubesc!"
Altare. Sacrificii. Rebeliune. întoarcere. Ripostă. Pocăinţă. Iubire. Table. Judecători. Stâlpi. "Vărsare de sânge. Războaie. Regi. Uriaşi. Lege. Ezechia. Neemia. Osea...
Dumnezeu veghind, niciodată schimbător, mereu iubitor, mereu suspinând pentru refacerea Grădinii.

III
Tron gol. Duh în coborâre. îngeri amorţiţi. O fată...
un pântec...
un ou.
Acelaşi Artist Divin din nou dă formă unui trup. De data aceasta al Lui însuşi. Divinitate întrupată. Piele îmbrăcând duh. Omnipotenţă cu păr. Unghii. încheieturi. Molari. Genunchi. încă o dată, El se plimbă cu omul. Cu toate că acum Grădina e plină de spini. Spini ce sfâşie, spini ce otrăvesc, spini ce rămân înfipţi, lăsând răni dureroase. Dizarmonie. Boală. Trădare. Teamă. Vină.
Leii nu mai iau pauză. Norii nu se mai adună. lăsările se împrăştie cu repeziciune. Dizarmonie. Competiţie. Orbire.
Şi, din nou copacul.
Şi, din nou lupta. Şarpele. Stârnirea. Inima sfâşiată, ademenită. Din nou întrebarea: „Din voia cui?"
Apoi alegerea. Lacrimi se amestecă cu picături de sânge. Legătură restabilită. Pod întins.
Din nou El zâmbeşte. „E bine."

„Pentru că tot aşa cum moartea a venit printr-un om, în acelaşi fel, învierea morţilor a venit tot printr-un om. Pentru că tot aşa cum toţi oamenii mor din pricina unirii lor cu Adam, în acelaşi fel, vor fi înviaţi din pricina unirii lor cu Cristos" (1 Corinteni 15:21-22, TEV[3]).

CAPITOLUL 14

NU ESTE ÎNTÂMPLĂTOR

Am toate ingredientele ilustrării unei predici bune. Este emoţionant. Este dramatic. Este o poveste ce vă va frânge inimile.

Dumnezeu ştie cât de mult au folosit-o predicatorii.

însă e o problemă: nu s-a întâmplat întocmai.

Poate că aţi mai auzit-o.

Este o poveste despre un inginer care conducea lucrările la un pod peste un fluviu. Cu un panou de control plin de manete şi butoane, el a pus în mişcare un mecanism gigant care ridica podul pentru trecerea vaselor pe râu, şi îl cobora pentru circulaţia trenului.

într-o zi el şi-a luat fiul cel mic la serviciu cu el. Băiatul, fascinat, punea întrebare după întrebare tatălui său. Tată nu şi-a dat seama că întrebările au încetat, decât în momentul în care podul s-a deschis pentru a permite trecerea unui vas, şi că fiul său nu mai era în încăpere. S-a uitat pe fereastră şi şi-a văzut băiatul căţărat pe unul din zimţii mecanismului. Pe când se grăbea să-şi dea jos fiul de acolo, auzi semnalul unui tren apropiindu-se.

Pulsul i s-a accelerat. Dacă ar fi închis podul, n-ar mai fi fost timp să-şi salveze fiul. Trebuia să aleagă: fie fiul său să moară, fie să fie ucişi toţi pasagerii nevinovaţi din acea garnitură de tren. O dilemă groaznică cerea o hotărâre groaznică. Inginerul a ştiut ce are de făcut, aşa că a întins mâna spre pârghie.

O istorioară zguduitoare, nu-i aşa? Este folosită adesea pentru a descrie sacrificiul lui Cristos, şi, desigur, are

paralelele sale. E adevărat că Dumnezeu nu putea să salveze omenirea fără sacrificiul Fiului Său. Inima Sa de Dumnezeu-Eirinte s-a frânt într-adevăr de durere când a acţionat mecanismul morţii asupra Domnului Isus. Şi este trist, cu toate acestea adevărat, că cei implicaţi au uitat repede scena crimei, indiferenţi faţă de sacrificiul care tocmai i-a salvat de la moarte sigură.

Dar există o concluzie în povestioară care are nevoie imperioasă de corectare.

Citiţi acest pasaj din prima predică spusă vreodată despre cruce şi vedeţi dacă puteţi găsi fraza revelatoare:

„Bărbaţi israeliţi, ascultaţi cuvintele acestea! Pe îsus din Nazaret, om adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele şi lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine ştiţi; pe Omul Acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât şi după ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-aţi răstignit, şi L-aţi omorât prin mâna celor fărădelege" (Fapte 2:22, 23).

Aţi remarcat? Sunt cuvintele solemne ale paragrafului. Este afirmaţia care anunţă curajul, aceea ale cărei rădăcini se întind înapoi până în veşnicie. Sunt cuvintele care, poate ca multe altele în Biblie, arată preţul real pe care L-a plătit Dumnezeu ca să vă înfieze.

Care cuvinte? „Sfatul hotărât şi ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu." RSV[4] traduce „planul hotărât şi ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu". TEV[5] traduce astfel cuvintele: „In conformitate cu propriul Său plan." Indiferent de traducere, adevărul este la fel de

serios: crucea nu a fost un accident.
Moartea Domnului Isus nu a fost rezultatul unei inginerii cosmologice intrate în panică, iar crucea nu a fost o surpriză tragică. Calvarul nu a fost răspunsul ticălos al unei lumi îndreptate către o inevitabilă distrugere. Moartea Fiului lui Dumnezeu a fost orice altceva decât o primejdie neaşteptată.
Nu, ci a fost o parte a unui plan, o alegere calculată. „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferinţă" (Isaia 53:10). Crucea a fost desenată în planul original. Era scris în Scriptură. în momentul în care fructul oprit a atins buzele Evei,. la orizont a apărut umbra crucii. Şi între acel moment şi momentul când omul cu ciocanul I-a înfipt Domnului un piron în încheietură, s-a împlinit un plan grandios.
Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă că Isus Şi-a planificat propria jertfă.
înseamnă că Isus a plantat în mod intenţionat copacul din care avea să fie făcută crucea Sa.
înseamnă că a pus de bună voie minereul de fier în inima pământului, din care aveau să fie făcute piroanele.
înseamnă că în mod voit l-a pus pe Iuda în pântecul unei
femei.
înseamnă că El a fost Cel Care a pus în mişcare maşinăria politică prin care Pilat a fost trimis la Ierusalim.
Şi, de asemenea, mai înseamnă că putea să n-o facă—dar
a făcut-o.
N-a fost o întâmplare—mai bine să fi fost! Chiar şi cel mai crunt dintre criminali este scutit de agonia de a-şi cunoaşte sentinţa condamnării la moarte înainte de a se naşte. Dar Domnul Isus s-a născut ca să fie răstignit. Când a devenit conştient de Cine era, El a devenit conştient şi de ceea ce trebuia să facă. Umbra cu formă de cruce putea fi văzută mereu, iar strigătul celor închişi în iad putea fi auzit tot timpul.
Aceasta explică imaginea hotărârii imprimate pe faţa Sa când S-a întors la Ierusalim pentru ultima dată. Era în marş către propria Sa moarte (Luca 9:51).
Aceasta explică rezoluţia exprimată în cuvintele Sale: „Tatăl Mă iubeşte, pentru că îmi dau viaţa, ca iarăşi s-o iau. Nimeni nu mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la mine" (Ioan 10:17-18).
58
59

CÂND DUMNEZEU S-A APROPIAT

Aceasta explică întrebarea enigmatică: „Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire? Dar dacă aţi vedea pe Fiul Omului suindu-Se unde era mai înainte?..." (loan 6:61,62).
Crucea explică...
De ce le-a spus El fariseilor că „scopul" vieţii Sale se va împlini abia a treia zi după moarte (Luca 13:32).
Misterioasa apariţie a lui Moise şi a lui Ilie pe Muntele Schimbării la Faţă, ca să vorbească despre „plecarea" Sa. Veniseră să~I adreseze un ultim cuvânt de încurajare (Luca 9:31).
De ce loan Botezătorul L-a prezentat pe Domnul Isus mulţimilor ca fiind „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" (loan 1:29).
Poate că de aceea a smuls iarba din rădăcini în Ghetsimani. El ştia iadul ce avea să-1 îndure când a spus: „Facă-se voia Ta."
Poate că crucea L-a făcut să iubeacsă atât de mult copiii. Ei reprezentau ceea ce avea El să-Şi dea: Viaţa.
Ea adaugă un plus de greutate profeţiei Sale: „îmi dau viaţa pentru oi" (loan 10:15).

„De atunci încolo, Isus a început să spună ucencilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoţilor celor mai de seamă şi din partea cărturarilor; că are să fie omorât, şi că a treia zi are să învieze" (Matei 16:21).
Referirea la piatra respinsă (Matei 21:42), ungerea pentru îngropare (Marcu 14:3-9), plecarea lui Iuda de la Cina cea de Taină (loan 13:27-30), toate aceste evenimente capătă o dimensiune gravă atunci când se ia în considerare iminenţa crucii. învăţătorul nostru a trăit o viaţă tridimensională. El a avut o viziune clară asupra viitorului, la fel cum a avut-o şi pe cea asupra trecutului şi asupra prezentului.
De aceea, funiile folosite pentru a-I lega mâinile şi soldaţii puşi să-L ducă la cruce erau inutili. Erau doar incidentali. Căci chiar dacă ei n-ar fi existat, chiar dacă nu exista niciun proces, niciun Pilat şi nicio mulţime, s-ar fi petrecut aceeaşi

răstignire. Dacă Domnul Isus ar fi fost obligat să se tintuiască .ingSr pe cruce, ar fi făcut-o şi pe aceasta. Căci nu soldaţii L-au ucis, nici strigătele mulţimii, ci devotamentul Sau
pentru noi. . ,
Aşa că numiţi-1 cum vreţi: act de indurare, plan de răscumpărare, sacrificiu martir; oricum l-aţi numi, nu-1 numiţi accident, pentru că a fost orice altceva decât aceasta.

CAPITOLUL 15

REDESCOPERIND UIMIREA

Eu sunt cu voi în toate zilele... MATEI 28:20

De aici, de unde scriu, pot vedea mai multe miracole. Valurile cu creasta înspumată lovesc plaja cu ritmicitate de ceasornic. Una după alta, umflăturile de apă sărată câştigă secunda, ridicând o cocoaşă, înălţându-se, stând drepţi ca să salute plaja, înainte de a se sparge de ţărm. De câte miliarde de ori acest simplu mister s-a repetat, înainte chiar de-a începe timpul?!
în depărtare se află minunea culorilor—două nuanţe de bleu. Albastrul Oceanului Atlantic întâlneşte albastrul deschis al cerului, separate doar de linia orizontului, întinsă ca o strună între cei doi poli.
Tot sub ochii mei se află şi cele două etape ale vieţii. O tânără mamă împinge un cărucior cu copilul ei, amândoi fiind participanţi recenţi la miracolul lui Dumnezeu—cel al naşterii. Ei trec pe lângă un bătrân cu părul alb ce stă pe o bancă, o victimă a marelui tâlhar al vieţii—vârsta. (Mă întreb dacă el realizează că peste viaţa lui stă să se coboare cortina.)
în spatele lor sunt trei băieţi ce joacă fotbal pe plajă. Cu multă îndemânare şi fără niciun efort, ei îşi coordonează muşchii şi reflexele, activând şi dezactivând articulaţiile respective... toate acestea cu un singur scop—să mişte o minge pe nisip. Minuni. Minuni divine.

Acestea sunt miracole pentru că sunt nişte mistere. Pot fi explicate ştiinţific? Da, pot. Pot fi descrise? într-o anumită măsură.
Dar ele tot mistere rămân. Evenimente ce se întind dincolo de înţelegerea noastră îşi găsesc originea într-o altă sferă. Ele sunt, până la ultima părticică, la fel de divine ca

şi mările despărţite, ologii mergând şi mormintele goale.
Şi amintesc la fel de mult de Dumnezeu ca şi şchiopii mergând, demonii fugind şi furtunile potolite. Toate acestea sunt miracole. Sunt semne. Sunt mărturii. Sunt întrupări instantanee ce ne reamintesc acelaşi adevăr: invizibilul este acum vizibil. Depărtarea s-a apropiat. Maiestatea Sa a venit ca să poată fi văzută. Şi se află în cele mai obişnuite locuri de pe acest pământ.
De fapt, normalitatea, şi nu unicitatea minunilor lui Dumnezeu, le face să fie atât de tulburătoare. în loc să şocheze lumea cu o demonstraţie uimitoare a divinităţii Sale, Dumnezeu a ales să-Şi arate puterea zilnic, proverbial; valuri ce se sfărâmă, culori ieşite dintr-o prismă, naştere, moarte, viaţă; suntem înconjuraţi de miracole. Dumnezeu ne aruncă mărturiile precum artificiile, fiecare parcă explodând: „Este Dumnezeu! Este Dumnezeu!"
Psalmistul s-a minunat de toată această creaţie manuală. „Unde să mă duc departe de Duhul Tău?", întreabă el cu încântare. „Şi unde voi fugi departe de faţa Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu eşti acolo; dacă mă voi culca în Locuinţa Morţilor, iată-Te şi acolo" (Psalmul 139:7-8).
Ne întrebăm, cu atâtea miracole în jurul nostru drept mărturie, cum putem să nu-L vedem pe Dumnezeu. însă uneori se întâmplă. Trăim într-o galerie de artă a creativităţii divine, şi totuşi continuăm să ne holbăm încă numai la pânză. Sau, ceea ce e în mod patetic şi mai rău, noi cerem *mai mult.* Mai multe semne. Mai multe dovezi. Mai multe scamatorii. De parcă Dumnezeu ar fi vreun magician de vodevil pe care L-am tocmit pe un dolar.

Cum am ajuns atât de surzi? Cum am ajuns atât de imuni la atâta măreţie? De ce suntem atât de circumspecţi în a fi tulburaţi sau impresionaţi?
Poate că frecvenţa miracolelor ne face orbi în faţa frumuseţii lor. în definitiv, ce parfum pluteşte în aerul de primăvară sau într-un mugur de copac? Nu vin anotimpurile în fiecare an? Aceste nenumărate scoici nu seamănă ele cu oricare alta? Plictisiţi, într-o stare de monotonie, înlocuim remarcabilul cu obişnuitul, incredibilul cu anticiparea. Ştiinţa şi statisticile îşi unduiesc bagheta lor magică prin faţa vieţii, reducând la tăcere oooh-urile şi aaah-urile, şi înlocuindu-le cu formule şi figuri.
V-ar plăcea să-L vedeţi pe Domnul Isus? Aţi îndrăzni să fiţi martorii oculari ai măreţiei Sale? Atunci redescoperiţi uimirea!
Data viitoare când mai auziţi un bebeluş râzând sau vedeţi un val oceanic, luaţi aminte. Opriţi-vă şi ascultaţi şoapta Maiestăţii Sale, întotdeauna susurând atât de blând: „Sunt chiar aici."

CAPITOLUL 16
SPERANŢA
Este una dintre cele mai provocatoare naraţiuni din Scriptură. Scena este atât de fascinantă, încât Luca a hotărât să o înregistreze în detaliu.
Doi ucenici merg pe drumul prăfuit către Emaus. Discuţia lor se referă la Isus cel crucificat. Cuvintele vin greu, rostogolindu-se în cadenţă, parcă ritmată de paşii lor.
„Nu-mi vine să cred că a murit..."
„Ce ne facem acum?"
„E vina lui Petru, nu trebuia să..."
Tocmai atunci din spate s-a apropiat de ei un străin şi le-a zis: „Scuzaţi-mă, dar nu am putut să nu vă aud. Despre ce discutaţi?"
Ei s-au oprit şi s-au întors. Ceilalţi călători şi-au făcut loc pe lângă cei trei, ocolindu-i.

în cele din urmă, unul din ei întreabă: „Unde-ai fost în ultimele zile? N-ai auzit de Isus din Nazaret?" Şi au continuat să povestească cele întâmplate (Luca 24:13-24). Scena mă fascinează—doi ucenici sinceri, povestind cum a fost înfipt în coşciugul lui Israel ultimul piron. Dumnezeu, deghizat, ascultă răbdător, ascunzându-şi în haină mâinile străpunse. Trebuie să fi fost mişcat de credindoşia celor doi. De asemenea, El trebuie să fi fost şi un pic mâhnit. Tocmai fusese în iad, şi se întorsese de acolo, ca să redea pământului cerul, iar aceştia doi erau îngrijoraţi de situaţia politică a Israelului. „Noi trăgeam nădejde că El e Cel Ce-avea să aducă pacea în Israel."
Dar noi trăgeam nădejde... Cât de des aţi auzit cuvintele acestea?
67
CÂND DUMNEZEU S-A APROPIAT
MAX LUCADO

„Speram că doctorul îl va vindeca."
„Speram să trec examenul."
„Speram că intervenţia chirurgicală să fi îndepărtat toată tumoarea."
„Credeam că slujba mea e în sacoşă."(„ca şi obţinută", n.tr.)
Cuvinte vopsite în culoarea gri a dezamăgirii. Ce ne-am dorit n-a venit. Ce a venit nu ne-am fi dorit. Rezultatul? Speranţă deşartă. Fundaţiile lumii noastre tremură.
Ne târşâim pe drumul Emausului, trăgând după noi sandalele prăfuite, întrebându-ne ce am făcut să merităm o astfel de situaţie grea. „Ce fel de Dumnezeu m-ar abandona în felul ăsta?"
Şi totuşi ochii noştri sunt atât de plini de lacrimi, şi perspectivele noastre atât de limitate, încât Dumnezeu ar putea să meargă alături de noi, şi noi să nu realizăm. Vedeţi, problema cu cei doi prieteni cu inimile îngreunate nu era lipsa de credinţă, ci lipsa de viziune. Cererile lor erau limitate faţă de ceea ce-şi puteau ei imagina—o împărăţie pământească. Dumnezeu le-ar fi răspuns la întrebări, le-ar fi împlinit speranţa, războiul de şapte zile ar fi început cu două mii de ani mai devreme, iar Domnul Isus Şi-ar fi petrecut următorii patruzeci de ani pregătindu-Şi apostolii să devină membri ai guvernului. Probabil că vă întrebaţi dacă nu cumva actul cel mai mare de îndurare al lui Dumnezeu este acela de a refuza să ne răspundă la unele din rugăciunile noastre.
Nici noi nu ne deosebim prea mult de cei doi călători, nu-i aşa? Ne tăvălim prin noroiul autocompasiunii, chiar în umbra crucii. Cerem cu pioşenie să se facă voia Sa, şi apoi avem obrăznicia de a ne bosumfla dacă ceva nu merge cum am vrea noi. Numai dacă ne-am aminti ce trupuri cereşti ne aşteaptă, şi imediat ne-am opri din a ne plânge că El nu le-a vindecat pe cele pământeşti.
Problema noastră nu este atât de mult că Dumnezeu nu ne dă ceea ce sperăm, cât faptul că noi nu cunoaştem lucrul pe care trebuie să-l sperăm. (Poate vreţi să recitiţi fraza.)
68
Speranţa nu e ceva ce aştepţi, ci este ceva ce n-ai visat niciodată. Este fantastică, incredibilă, ceva de genul „ciupeşte-mă, căci visez". Este ca Avraam ce-şi priveşte atât fiul, cât şi, în perspectivă, nepotul. Este ca Moise care stă pe pământul făgăduit, nu cu Aaron sau cu Miriam, ci cu Tlie şi Cristos schimbat la faţă. Este ca Zaharia amuţit în faţa soţiei sale Elisabeta, căruntă şi însărcinată. Şi este ca cei doi pelegrini

pe drumul spre Emaus, întinzându-se să ia o bucată de pâine, doar ca să vadă că mâinile din care o luau erau
străpunse.
Speranţa nu este o dorinţă împlinită sau o favoare achitată, ci mult mai mult decât aceasta. Este o dependenţă imprevizibilă, aproape caraghioasă, de Dumnezeu, care adoră să ne surprindă fără şosete şi să fie acolo în trup ca să ne vadă reacţia.

CAPITOLUL 17

CLIPE VEŞNICE

Ne-am jucat toate jocurile cunoscute. Am alergat de la un capăt la altul al încăperii, am jucat „de-a v-aţi ascunselea" după canapea, am aruncat mingea de plajă peste capetele tuturora, ne-am luat la trântă, am jucat leapşa şi am dansat. Era un eveniment important pentru mama, tata şi micuţa Jenna. Ne-am distrat atât de bine, că am uitat de mult de ora de culcare şi am închis televizorul. Şi dacă n-ar fi venit furtuna, cine ştie cât ne-am mai fi jucat.
Dar furtuna a lovit. Ploaia a răpăit, apoi a lovit uşor, ca mai apoi să izbească pur şi simplu ferestrele. \Snturile urlau dinspre Atlantic şi se grăbeau spre munţi cu atâta forţă, încât s-a întrerupt curentul. Valea învecinată era ca o pâlnie, canalizând vântul şi ploaia înspre oraş.
Am mers cu toţii în dormitoare şi ne-am cuibărit în paturi, în întuneric, stăteam şi ascultam orchestra divină. Fulgerele dansau pe cer ca bagheta unui dirijor care adună toate bubuiturile tunetului.
Am simţit-o în timp ce stăteam întins în pat. A suflat peste mine, amestecată cu un parfum dulce de ploaie proaspătă. Soţia mea stătea lângă mine în tăcere. Jenna folosea stomacul meu drept pernă, tăcută şi ea. Al doilea copil al nostru, care mai are o lună până să se nască, stătea liniştit în pântecele mamei lui. Probabil că şi el a simţit-o, căci nimeni n-a scos nidun sunet. A intrat în prezenţa noastră ca şi cum ar fi fost introdusă de însuşi Dumnezeu, şi nimeni nu îndrăznea s-o tulbure, de teamă să nu plece prematur.
Ce era? O clipă veşnică.

Un moment în timp, ce nu are măsură. O imagine încremenită într-o ramă, cerând să fie savurată. Un minut ce refuză să moară după 60 de secunde. Un moment ridicat de pe axa timpului şi amplificat într-o veşnicie, astfel încât îngerii să poată fi martorii măreţiei sale.
O clipă veşnică.
Un moment care vă aduce aminte de comorile ce vă înconjoară: căminul vostru; liniştea voastră sufletească; sănătatea voastră. Un moment ce vă smulge tandru din a petrece atât de mult timp cu preocupări temporare, cum ar fi salvarea conturilor, a caselor sau punctualitatea. Un moment ce îl poate descuraja chiar şi pe cel mai curajos, iar celei mai întunecate dintre vieţi îi poate oferi o perspectivă.
Clipe veşnice ce au marcat istoria.
într-un astfel de moment etern, Creatorul a zâmbit şi a spus: „Este bine." A fost un moment atemporal când Avraam a cerut îndurare de la Dumnezeul îndurării: „Dar dacă sunt acolo zece oameni buni..." A fost un moment nesfârşit când Noe a deschis sasul plin de apă şi a respirat o gură de aer curat. A fost un moment „din miezul timpului" când un tâmplar, nişte păstori cam urât mirositori şi o tânără mamă obosită

stăteau în liniştea nopţii în faţa Copilului din iesle.
Clipe eterne. Şi voi le-aţi avut. Cu toţii le-am avut.
împărţind cu nepotul un leagăn pe verandă într-o seară de vară.
Văzându-i a ei faţă în licărirea unei lumânări.
Punându-ţi mâna ta într-a soţului, în timpul unei plimbări printre frunzele aurii şi al unei guri de aer înviorător de toamnă.
Ascultând cum îi mulţumeaţi lui Dumnezeu, pe când aveaţi şase ani, pentru tot, începând de la peştişorul de aur până la bunica.
Astfel de momente sunt necesare, pentru că ele ne reamintesc că totul e în regulă. împăratul încă este pe tron, iar viaţa încă merită trăită. Clipele veşnice ne aduc aminte că

iubirea este încă cel mai mare avut al nostru, iar viitorul nu are nimic de care să ne temem.
Data viitoare când o clipă din viaţa voastră începe să fie veşnică, lăsaţi-o. Puneţi-vă capul înapoi pe pernă şi cufun-daţi-vi-1 în ea. Rezistaţi urgenţei de a o scurta. Nu cumva să întrerupeţi liniştea sau să tulburaţi solemnitatea, pentru că, într-un fel foarte special, vă aflaţi pe pământ sfânt.

CAPITOLUL 18

CE VEZI?

Şi oricine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl. IOAN 14:9
Dacă un om ar vrea să vadă numai popularitate, el ar deveni o oglindă, reflectând numai ceea ce are nevoie să reflecte ca să câştige acceptarea. Şi, deşi ar fi la modă, ar fi greu de remarcat. Convingerile personale se schimbă odată cu anotimpul. Crezurile personale capătă pe rând toate culorile, câte una pentru fiecare noapte a săptămânii. El e o marionetă cu o mie de sfori. El este un cântăreţ cu o mie de cântece, dar niciunul al său. Imaginea i se schimbă pentru a se potrivi cu atât de desele schimbări, încât uită cine trebuia, de fapt, să fie. El este toată lumea şi, în acelaşi timp, nimeni.
Dacă un om ar vedea numai puterea, ar deveni un lup— pândind, vânând şi urmărind ca într-un joc nesfârşit. Prada sa este recunoaşterea, iar premiile sale sunt oamenii. Căutarea sa este nesfârşită. întotdeauna se va găsi o altă lume de cucerit sau o altă persoană de controlat. Drept rezultat, cel avid de putere se degradează, devine un animal, un consumator nesătul de hoituri, controlat nu de o voinţă din interior, ci de ademenirile din exterior.
Dacă un om ar căuta numai plăcerea, el devine un căutător de carnavaluri de groază, viu numai în faţa lumilor strălucitoare, a curselor sălbatice şi a distracţiilor incitante. Cu o dorinţă nebună, el aleargă din cursă în cursă, satisfă-cându-şi pasiunea nesătulă pentru senzaţii, doar atât cât îi trebuie pentru a căuta altele: carusele ale amorului, case

bântuite de erotism, pericol şi excitare. Târziu, după ce mulţimea a dispărut, el încă se mai găseşte pe podeaua carnavalului, căutând prin cutii goale de pop-corn şi acadele, şi beţe de vată-de-zahăr. Este condus de pasiune, gata să-şi vândă sufletul dacă e nevoie, pentru alte căutări, pentru o altă zvâcnire a inimii, pentru încă o scenă care însă îl va îndepărta şi mai mult de lumea reală a promisiunilor încălcate şi a

legămintelor ce trebuie ţinute.
Căutători ai faimei, ai puterii şi ai plăcerii. Rezultatul final este întotdeauna acelaşi: o dureroasă neîmplinire.
Numai văzându-L pe Creatorul său, omul devine cu adevărat om. Doar văzându-şi propriul Creator, omul poate surprinde o idee din scopul pentru care a fost creat. Cel care îl va vedea pe Dumnezeu, va reuşi să vadă raţiunea morţii şi finalitatea spre care se îndreaptă timpul. Destin? Mâine? Adevăr? Toate sunt întrebări la îndemâna omului care îşi cunoaşte originea.
Numai văzându-L pe Domnul Isus, omul îşi poate cunoaşte Originea.

PARTEA A DOUA

IMITAŢIA NOASTRĂ

Ucenicul...
desăvârşit
va fi ca învăţătorul lui.
LUCA 6:40

CAPITOLUL 19

EL A UITAT

Astăzi îi mulţumeam Tatălui pentru îndurarea Sa. Am început să-I înşir păcatele pe care El mi le-a iertat. Rând pe rând, îi mulţumeam lui Dumnezeu pentru că mi-a iertat poticnirile şi rostogolirile. Motivele mele erau sincere, iar inima-mi era plină de mulţumire, dar înţelegerea mea despre Dumnezeu era greşită. Mi-am dat seama de-aceasta când am folosit cuvintele *aminteşte-Ţi.*
„Iţi aminteşti când..." Eram pe cale să-I mulţumesc Domnului pentru un alt act de îndurare, dar m-am oprit. Ceva era greşit. Cuvintele *aminteşte-Ţi* păreau nepotrivite. Erau ca o notă falsă dintr-o sonată, ca un cuvânt rostit greşit dintr-o poezie. Erau ca un meci de baseball în plin decembrie. Nu se potriveau. „îşi aminteşte El?"
Atunci *eu* mi-am adus aminte. Mi-am amintit cuvintele Lui: „... şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele şi de fărădelegile lor" (Evrei 8:12).
Uau! *Asta* chiar că e o promisiune remacabilă!

Dumnezeu nu doar iartă păcatele, El le şi uită. Şterge cu buretele. Distruge toate probele. Arde microfilmele. Forma-tează calculatorul.
El nu-Şi mai aduce aminte de greşelile mele. Dintre toate lucrurile pe care El le face, iată unul pe care refuză să-1 facă: El refuză să păstreze o listă cu păcatele mele. Când vin şi-mi cer iertare, Dumezeu nu scoate un carnet şi spune: „Dar l-am iertat deja de cinci sute şaisprezece ori!"
El nu-Şi mai aduce aminte.
„Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi" (Psalmul 103:12).

„Le voi ierta nelegiuirile..." (Evrei 8:12)
„De vor fi roşii ca purpura (păcatele voastre, n.ed.), se vor face va lâna" (Isaia 1:18).
Nu, El nu-Şi mai aduce aminte. Dar eu şi voi—da. încă vă mai amintiţi. Sunteţi ca mine. încă vă mai amintiţi ce aţi făcut înainte să vă schimbaţi. într-o cămăruţă a inimii voastre, pândesc fantomele păcatelor de ieri. Păcate pe care le-aţi mărturisit. Greşeli de care v-aţi căit. Prejudiciu pe care aţi făcut tot posibilul să-1 remediaţi.
Şi, deşi v-aţi schimbat, fantomele păcatelor voastre încă mai bântuie. Deşi aţi încuiat uşa demisolului, ele încă vă mai bântuie. Ele zboară ca să vă întâlnească, înspăimântându-vă sufletul şi răpindu-vă bucuria. Cu şoapte nerostite, ele vă aduc aminte de momentele când aţi uitat al cui copil sunteţi.
Acea minciună oribilă.
Acea delegeţie care v-a îndepărtat de casă, care v-a îndepărtat atât de mult de casă.
Acel moment când aţi explodat de mânie.
Acei ani petrecuţi în umbra lui Satana.
Acea zi când era nevoie de voi, dar n-aţi răspuns.
Acea întâlnire.
Acea criză de gelozie.
Acel obicei.
Strigoii din capcanele de ieri. Apariţii fantomatice periculoase ce vă sugerează cu viclenie: „Eşti cu adevărat iertat? Sigur, Dumnezeu iartă majoritatea păcatelor tale, dar crezi că te va ierta pentru atunci când ai..."
Deci, umblarea voastră spirituală are o uşoară şchiopătare. O, sigur, încă sunteţi credincioşi. încă faceţi şi spuneţi ce e bine. Dar tocmai când aţi început şi voi să faceţi progrese, tocmai când aripile au început să vi se întindă şi vă pregătiţi să zburaţi ca un vultur, apar fantomele. Ele ies din mlaştinile sufletului vostru şi vă determină să vă îndoiţi de voi înşivă.
„ Cu trecutul tău, nu poţi preda un curs biblic."
„Tu, un misionar?"

„Cum îndrăzneşti să-i ceri să vină la biserică? Dacă află de momentul căderii tale?"
„Cine eşti *tu* să oferi ajutor?"
Fantoma vă şopteşte cuvinte otrăvite de acuzare, împiedicând u-vă să auziţi promisiunile crucii. Apoi vă aruncă în faţă eşecurile, acoperindu-vă viziunea Fiului, şi lăsându-vă cu o umbră de îndoială.
Acum, sincer. Credeţi că Dumnezu a trimis acele fantome? Credeţi că Dumnezeu este vocea care vă reaminteşte trecutul vostru putred? Credeţi că Dumnezeu este Acela Care vă necăjeşte, când spune „nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor"? Exagera El când spunea că îndepărtează păcatele de ia noi ca estul de vest? Chiar credeţi că ar face Domnul o afirmaţie de genul „nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele şi de

fărădelegile lor" (Evrei 8:12), păcălindu-vă apoi ori de câte ori cereţi ajutor?!
Sigur că nu! Voi şi cu mine avem nevoie să ne amintim ocazional de natura lui Dumnezeu, de natura Sa iertătoare.
A iubi condiţionat este împotriva naturii lui Dumnezeu. La fel cum este împotriva naturii voastre să mâncaţi copaci şi împotriva naturii mele să-mi crească aripi, tot aşa este împotriva naturii lui Dumnezeu să-Şi amintească păcatele noastre.
Vedeţi, Dumnezeu este fie un Dumnezeu al harului perfect... sau nu e niciun Dumnezeu. Harul uită. Punct. El, care este Iubirea perfectă, nu poate avea resentimente. Dacă are, atunci El nu este Iubirea perfectă. Şi dacă El nu este Iubirea perfectă, atunci mai bine lăsaţi jos cartea aceasta şi mergeţi la pescuit, fiindcă şi voi, şi eu vorbim basme.
Dar eu cred în uitarea Sa plină de dragoste. Şi, de asemenea, mai cred că are o extraordinară memorie plină de har.
Gândiţi-vă. Dacă El n-ar uita, cum am mai putea noi să ne rugăm? Cum am mai putea să-Î cântăm? Cum am mai îndrăzni să intrăm în prezenţa Sa, dacă în momentul când ne-ar vedea, Şi-ar aminti de trecutul nostru jalnic? Cum am mai

putea intra în sala tronului, purtând zdrenţele lăcomiei şi ale egoismului? N-am putea. Şi nici nu o facem. Citiţi acest remarcabil pasaj din Epistola apostolului Pavel către Galateni şi urmăriţi-vă frecvenţa pulsului. Sunteţi pe punctul de a tresări. „Toţi care aţi fost botezaţi pentru Cristos, *v-aţi îmbrăcat cu* Cristos" (Galateni 3:27).
Aţi citit bine. Noi „ne-am îmbrăcat cu" Cristos. Când Dumnezeu se uită la noi, El nu ne mai vede pe noi, ci II vede pe Cristos. Noi „II purtăm". Suntem ascunşi în El, suntem acoperiţi de El; după cum spune şi cântecul: „Numai în neprihănire îmbrăcat, curat stau în faţa tronului."
Impertinenţă, ziceţi? Sacrilegiu? Ar fi fost, dacă era ideea mea. Dar nu e a mea, ci a Lui. Noi suntem impertinenţi nu când ne minunăm de harul Său, ci când îl respingem. Şi facem un sacrilegiu nu atunci când pretindem că suntem iertaţi, ci atunci când permitem păcatelor de ieri, ce ne bântuie, să ne convingă că Dumnezeu iartă, dar nu uită.
Faceţi-vă o favoare. Curăţaţi-vă pivniţa. Scoateţi tot ce-i rău din demisol. Luaţi piroanele romane de la Calvar şi zvârliţi-le pe uşă.
Şi ţineţi mine... El a uitat!

CAPITOLUL 20

FĂCÂND FAŢĂ ADEVĂRURILOR

Scriu dintr-un salon de spital. Stau pe unul din scaunele acelea neconfortabile din vinilin, care se transformă într-un pat neconfortabil din vinilin în sala de aşteptare. Puţin mai încolo doarme soţia mea Denalyn, care a fost operată de colecist. Suntem aici de patru zile (adică de 100 de ore). Denalyn îşi revine foarte bine, însă din cauza medicaţiei e foarte somnoroasă mai tot timpul, aşa că am avut un bun prilej ca să fac câteva observaţii; şi am ajuns şi la o concluzie. Şi pentru că ea doarme, iar asistenta nu pare să fie prea vorbăreaţă, cred că îmi voi şi scrie concluzia. Vreţi s-o citiţi?
Un spital este microcosmosul lumii.
De ce? Să vă explic.
La prima vedere, spitalul pare să fie un loc plăcut. Culoarele sunt curate, iar personalul este prietenos. Asistentele se plimbă încoace şi încolo cu un zâmbet cald pe faţă. Din când în când vezi doctori cu saboţi drăguţi, cu cravate şi foarte amabili. Familiile şi prietenii îşi vizitează pacienţii, aducând flori frumoase şi cuvinte prietenoase.

Pe-aici e un număr curios de mare de zâmbete. M-am plimbat pe culoare şi am fost întâmpinat de vânzătorii zâmbitori de dulciuri şi cafea. Magazinul de cadouri de la parter e plin de reviste cu oameni zâmbitori pe coperte. Doamna care le vinde mi-a zâmbit larg când am cumpărat şi eu una. Recepţionera de la biroul de informaţii îţi zâmbeşte când treci pe-acolo.

însă odată cu zâmbetele şi confortul se află şi portiţa de scăpare. Televizorul e montat aproape de tavan, şi cu ajutorul lui poţi evada în lumea de afară. Doar apeşi pe buton şi te trezeşti în „Barca Dragostei" sau vizionând un meci cu Yankees.
Zâmbete, eficienţă, distragere. Am vizitat staţiuni turistice care nu-ţi oferă acest tip de tratament. O, aproape că uiţi unde te afli!
De fapt, dacă n-ar fi acele lucruri nedeghizate care ţi-aduc aminte, aproape că ai uita. însă tocmai când te relaxezi— tocmai când începi să-ţi zâmbeşti ţie însuţi, tocmai când începi să te amuzi de Bill Cosby—o sirenă îţi reaminteşte. Strigătul pacientului din salonul vecin îţi aduce aminte. Echipele de paramedici care dau buzna în camera de urgenţă îţi aduc aminte.
Şi îţi aduc aminte cu seriozitate că aici este un spital. Singura funcţie a acestei instituţii este aceea de a negocia cu moartea. Zidurile nu sunt suficient de albe, şi nici personalul prea politicos, când vine vorba de a ascunde realitatea întunecată a liniei de demarcaţie: oamenii vin aici să dea tot ce au ca să-şi amâne inevitabilul.
Dăm tot ce-i mai bun. Ne îmbrăcăm cu ce avem mai bun, folosim cea mai bună tehnologie, cele mai strălucite minţi, cel mai bun echipament, şi totuşi, deşi ne întoarcem cu cele mai bune prelungiri, nu găsim niciodată o soluţie; şi deşi mergem pe picioare sau pe roţi cu zâmbete şi valuri de victorie, acolo, în adâncul nostru, tot ce-avem mai bun devine insuficient, iar vrăjmaşul va cuceri.
Aşa că un spital e locul cel mai paradoxal. Un loc unde realitatea este ascunsă, şi totuşi ea nu poate fi ascunsă, pentru că realitatea e prea... reală.
Nu-i aşa că aţi văzut şi voi aceleaşi lucruri în lumea voastră? Scenariul era la fel, doar recuzita era alta. De aceea am ajuns la concluzia că lumea noastră este identică cu un spital. Aţi observat vreodată extremele nesfârşite între care oscilează o persoană ca să ascundă realităţile vieţii?
MAX LUCADO
Luaţi, de exemplu, îmbătrânirea. Ştiţi pe cineva care n-a îmbătrânit? Cunoaşteţi pe cineva care e mai tânăr azi decât ultima oară când l-aţi văzut? îmbătrânirea e o condiţie universală. Aţi zice că e o boală contagioasă, văzând modul prin care încercăm să o ascundem!
Există „cordoane" care fac ca vârsta de mijloc să fie la fel, atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei. Există transplantul de păr, perucile, meşele, vopseaua. Dentiştii pot da gurii noastre un aspect tineresc, cremele antirid pot da tinereţe tenului, la fel şi vopseaua de păr.
Şi toate acestea, pentru a ascunde ceva ce ştim cu toţii— îmbătrânim.
Moartea e doar o altă umflătură în covor. Nu ne place. (Dacă vreţi să opriţi o conversaţie la o petrecere, întrebaţi doar: „Ce simţi când ştii că ţi se apropie sfârşitul?" Cred că nimeni n-ar mai avea chef de discuţii.)
Am un prieten care are cancer. în prezent cancerul e în remisie. Recent a trebuit să se ducă la medic pentru un examen medical. O asistentă, aparent neştiind de starea lui, îl întrebă ceva, pentru fişă. „în prezent sunteţi bolnav?"
„Eii, da, am cancer."
Asistenta a scăpat pixul din mână şi s-a holbat la el. Apoi îl întrebă: „în stadiu terminal?"

„Da. Nu suntem toţi la fel?" Aţi crede că nu, după felul în care se ţine secret subiectul. De asemena, încercăm să ne deghizăm. E o nebunie! Oamenii de la ţară încearcă să arate ca cei de la oraş, iar cei de la oraş încearcă să arate ca cei de la ţară. Ne schimbăm accentul, ne modificăm nasurile, ba chiar ne schimbăm şi numele—şi toate acestea, doar ca să evităm ceea ce suntem.
Dar obsesia aceasta de a fugi de adevăr este pe cât de înnebunitoare, pe atât de inutilă. în cazul spitalului, adevărul iese întotdeauna la iveală. O alarmă sună, determinând realitatea să ne trezească din somn cu un şoc.

DUMNEZEU S-A APROPIAT

Un vechi coleg de cameră din studenţie iese la pensie, şi irebuie să admiteţi că dacă el se află în toamna vieţii, şi voi la fel.
Vă plimbaţi cu fiica voastră şi vă întrebaţi: „Când a crescut aşa de mare?"
Va treziţi în camera de urgenţă la piuitul unui aparat şi vedeţi nişte cabluri racordate la tuburi de intubaţie înfipte în pieptul vostru.
Fie el evenimentul plăcut sau neplăcut, rezultatul e întotdeauna la fel. Realitatea străpunge prin masca de hârtie creponată şi strigă la voi ca un sergent de puşcaşi marini: „îmbătrâneşti *cu-adevărat*\ îmbătrâneşti *cu-adevăratl* Nu poţi fi ceea ce nu eşti!"
Cuvintele vă înghiontesc, iar voi vă rostogoliţi, zdrobin-du-vă de podeaua dură a adevărurilor vieţii, Puteţi foarte bine să închideţi televizorul şi să vă luaţi noua costumaţie. Realitatea şi-a ivit capul precum monstrul din Loch Ness, şi acum nu-i mai puteţi nega existenţa.
însă cel mai bun lucru pe care-1 puteţi face acum este să vă opriţi şi să vă gândiţi. Uitaţi-vă cu băgare de seamă la aceste adevăruri. Şi, în timp ce vă uitaţi la ele, ar fi înţelept să vă uitaţi cu băgare de seamă şi la El. Pentru aceia care stau cocoţaţi pe vârful Muntelui Perspectivei, Maiestatea Sa capătă o semnificaţie specială.
Domnul Isus face cea mai bună lucrare tocmai în astfel de momente. Tocmai când adevărul despre viaţă e pe cale de a se scufunda, adevărul Lui se ridică la suprafaţă. El ne ia de mână şi ne provoacă să nu ascundem adevărul stib zdrenţe, ci să îl confruntăm împreună cu El.
îmbătrânirea? Un proces imperios necesar pentru a trece într-o lume mai bună.
Moartea? Un scurt pasaj, un tunel.
Binele? Conceput şi creat cu un scop, cumpărat de însuşi Dumnezeu.
Iată, a fost chiar aşa de rău?

înmormântări, divorţuri, boală, spitalizări—nu poţi păcăli viaţa în astfel de momente. Poate că tocmai de aceea El este întotdeauna prezent în astfel de momente.
Data viitoare când vă mai aflaţi singuri pe o alee întunecată, faţă-n faţă cu inevitabilul vieţii, nu-l acoperiţi cu o pătură sau nu-l ignoraţi cu o grimasă nervoasă. Nu daţi drumul la televizor, prefăcându-vă că nu există, ci mai degrabă staţi nemişcaţi, şoptindu-I Numele, şi ascultaţi. El e mult mai aproape decât vă imaginaţi.

CAPITOLUL 21

LUMINA DIN... DEBARA?!

Acum câteva nopţi mi s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. O pană de curent a lăsat în întuneric întreg cartierul.
Când s-a oprit lumina, mi-am croit drum prin beznă până în debara, unde ţineam lumânările pentru astfel de momente. Am aprins un chibrit, şi la lumina lui m-am uitat pe raft după lumânări. Ele erau deja puse la îndemână, topite, unele mai mult, altele mai puţin, de la incidente anterioare asemănătoare. Am luat chibritul şi am aprins patru dintre ele.
Ce lumină au făcut în debara! Ceea ce fusese până mai devreme un văl de întuneric, acum era scăldat de o lumină caldă, aurie! Aş fi putut să văd frigiderul de care m-am lovit cu genunchiul.
„Ce bine e cu lumină!", am rostit eu cu voce tare. Apoi am vorbit către lumânări: „Dacă luminaţi aşa de bine aici în debara, să vedeţi ce bine o să luminaţi acolo unde e nevoie de voi, când ies de-aici! Voi pune una pe masă, ca să putem mânca, una pe birou, ca să pot citi, una i-o voi da lui Denalyn, ca să mă poată pansa, iar—am luat-o pe cea mai mare—pe tine te voi pune în sufragerie, ca să luminezi întreaga încăpere." (Cam prostesc, aşa, să vorbesc cu nişte lumânări—dar ce să faci când se opreşte curentul?)
M-am întors să ies cu lumânarea cea groasă în mână, când am auzit o voce: „Stai, nu mişca!"
M-am oprit. E *cineva aici!,* mi-am zis. Apoi m-am liniştit. *E Denalyn, tachinându-mă că vorbesc cu lumânările.*

„în regulă, lasă gluma", am zis eu în întuneric. Niciun răspuns. *Hmm, poate a fost vântul.* Şi am mai făcut un pas.
„Am spus să stai pe loc!" Din nou vocea aceea. Au început să-mi transpire mâinile.
„Cine a zis asta?"
„Eu." Vocea venea de lângă mâna mea.
„Cine eşti? Ce eşti?"
„Sunt lumânarea." M-am uitat la lumânarea pe care o ţineam în mână. Avea o lumină şi o flacără mare şi puternică. Era roşie şi stătea într-un sfeşnic de lemn, greu, cu mâner solid.
M-am uitat o dată în jur, ca să mă asigur că vocea nu vine din altă parte. „Nu mai e nimeni pe-aici, în afară de tine, de mine şi de celelalte lumânări", m-a informat vocea.
Am ridicat lumânarea ca s-o văd mai bine. N-o să credeţi ce am văzut. Era o faţă mică, sculptată în ceară (v-am zis că n-o să mă credeţi). Nu era doar o faţă sculptată, ci una care se mişca, una expresivă şi plină de viaţă.
„Nu mă scoate de aici!"
„Poftim?!"
„Am zis, nu mă scoate din debara!"
„Cum adică? Trebuie să te scot! Eşti o lumânare. Slujba ta e să dai lumină. Afară e beznă, iar oamenii îşi lovesc picioarele de pereţi. Trebuie să ieşi şi să luminezi locul!"
„Nu poţi să mă scoţi afară! Nu sunt pregătită!—a explicat lumânarea cu ochi rugători. Mai am nevoie de pregătire."
Nu-mi venea să-mi cred urechilor. „De mai multă pregătire?"
„Da, am hotărât că trebuie să cercetez slujba aceasta de a da lumină, ca să nu ies afară şi să fac vreo greşeală. Ai fi uimit ce lumină neclară poate da o lumânare nepregătită. Aşa că încă mai studiez. Tocmai am terminat o carte despre rezistenţa în bătaia vântului. Sunt în mijlocul unei serii de înregistrări despre fabricare şi păstrare—şi

citesc noul bestseller despre împrăştierea luminii. Ai auzit de el?" „Nu", i-am răspuns.

„S-ar putea să-ţi placă, se numeşte *Ceruind cu elocvenţă."*
„Sună inteiesant"—am tuşit. *Dar ce fac? Stau aici şi vorbesc cu o lumânare, în timp ce soţia şi fetele mele sunt afară în beznă!*
„Bine—am zis. Nu eşti singura lumânare de pe raft. Am să te sting şi am să iau altele."
Dar tocmai când mi-am umflat obrajii cu aer, am auzit altă voce:
„Nici noi nu mergem!"
Era o conspiraţie. M-am întors şi m-am uitat la celelalte trei lumânări, fiecare avea câte o mică flacără ce dansa în jurul unei feţe în miniatură.
Mă simţeam oarecum ciudat vorbind cu nişte lumânări.
„Sunteţi lumânări, şi slujba voastră e să luminaţi în întuneric!"
„răi... asta s-o crezi tu!—zise lumânarea din stânga, lungă, subţire, răguşită şi cu un accent britanic. Poate *tu* crezi că trebuie să ies, dar eu sunt ocupată."
„Ocupată?!"
„Da, meditez."
„Poftim? O lumânare care meditează?"
„Da. Meditez la importanţa luminii. Este de-a dreptul iluminant!"
M-am hotărât să caut a le convinge, în mod raţional: „Uite, apreciez ceea ce faceţi voi. Nu sunt împotriva meditaţiei. Şi, da, aşa e, toţi avem nevoie de studiu şi cercetare, dar, serios, staţi aici de săptămâni întregi! N-aţi avut timp destul pentru astea?"
„Şi voi, celelalte două,—zic—şi voi vreţi să staţi aici?"
O lumânare roşie, scurtă şi groasă, cu obraji umflaţi, ce-mi amintea de Moş Crăciun, zise: „Aştept să mă adun; nu sunt prea stabilă, îmi sare ţandăra cam repede, cum s-ar zice sunt cam... încinsă la cap..."
Ultima lumânare avea o voce feminină, foarte plăcută la auz. „Aş vrea să vă ajut,—explică ea—însă darul meu nu e să luminez în întuneric."

Parcă totul îmi era familiar. „Nu e darul tău? Ce vrei să spui?"
„Făi, eu sunt cântăreaţă. Le cânt altor lumânări, ca să le încurajez să ardă mai strălucitor." Fără să-mi ceară permisiunea, începu să fredoneze „Mica mea lumină" (trebuie să recunosc că avea o voce frumoasă).
Celelalte trei i s-au alăturat, umplând debaraua cu cântecul lor.
„Hei!—am strigat eu. Nu mă deranjează să cântaţi în timp ce vă faceţi slujba! Dimpotrivă, chiar nu ne strică puţină muzică!"
Nu m-au auzit. Ele cântau prea tare, iar eu strigam şi mai tare.
„Hei, oameni buni! Avem destul timp şi pentru asta, dar acum avem de rezolvat o criză!"
Nu s-au oprit. Am pus lumânările pe raft şi m-am gândit la absurditatea a tot ce am auzit. Patru lumânări perfect întregi, cântându-şi una alteia despre lumină, dar refuzând să iasă afară din debara pentru a lumina. Destul! Le-am stins pe toate patru.

Au continuat să cânte până la capăt. Ultima care pâlpâia era o femeie. Am suflat peste ea chiar când cânta versetul „Nu-1 las pe Satana să mă stingă".
Mi-am îndesat mâinile în buzunare şi m-am întors înapoi în întuneric, lovindu-mi din nou genunchiul de acelaşi frigider. Apoi m-am ciocnit de soţie.
„Unde sunt lumânările?", întrebă ea.
„Nu... nu se-aprind. Apropo, de unde ai cumpărat lumânările acelea?"
„O, sunt lumânări de biserică. îţi aminteşti biserica aceea care s-a închis, cea din capătul oraşului? De acolo le-am luat."
Atunci am înţeles.

CAPITOLUL 22
AMBIŢIE OARBĂ
Scena era aproape cutremurătoare: un turn neterminat, înălţându-se solitar pe o câmpie plină de praf. Fundaţia sa e mare şi puternică, dar acoperită cu buruieni. Pietre mari, care iniţial trebuiau folosite la clădirea turnului, acum zăceau uitate la pământ. Găleţi, ciocane, scripeţi—toate zăceau abandonate. Umbra construcţiei e înclinată şi singuratică.
Nu cu mult timp în urmă, turnu! acesta zumzăia de activitate. Un observator ar fi fost impresionat de rapiditatea cu care se ridica primul zgârie-nori din lume; totul mergea ca pe roate. Un grup de muncitori lucra de zor la mortar, altul scotea cărămizile din cuptor; un al treilea grup căra cărămizile până la locul construcţiei, în timp ce un al patrulea căra pe umeri încărcătura până în vârful acesteia, unde o aşezau la locul potrivit.
Era un furnicar uman, unde fiecare muncitor îşi cunoştea bine slujba şi şi-o făcea corespunzător.
Visul lor era un turn. Un turn care să fie mai înalt decât orice întruchipare. Un turn care să străpungă norii şi să zgârie cerurile. Şi care era scopul turnului? Să-L glorifice pe Dumnezeu? Nu. Să încerce să-L găsească pe Dumnezeu? Nu. Să cheme oamenii să privească spre Dumnezeu? Nu. Să ofere un refugiu ceresc pentru rugăciune? Mai încercaţi.
Scopul lucrării a determinat însăşi abandonarea ei. Metoda şi planul erau corecte, dar scopul era greşit, cu totul greşit. Citiţi, vă rog, din „Şedinţa de construire a turnului", şi vedeţi ce vreau să spun:
„Haidem, să zidim noi singuri o cetate, şi un turn al cărui vârf să atingă cerul, şi [fii atent!] *haideţi să ne facem singuri un nume"* (Geneza 11:4, RSV).

CÂND DUMNEZEU S-A APROPIAT
De ce să-şi construiască un turn? Din egoism. Egoism pur, sută la sută. Cărămizile erau făcute din narcisism infatuat, iar mortarul din mândrie. Oamenii şi-au vărsat sângele şi transpiraţia pentru un stâlp. De ce? Doar pentru ca numele cuiva să fie pomenit.
Noi avem o definiţie pentru aceasta: ambiţie oarbă. Succes cu orice preţ. Legendă în timpul vieţii. A urca scara până la vârf. împăratul munţilor. Vârful grămezii. „I did it my way." (Numele unei melodii celebre a lui Frank Sinatra, [Am făcut cum am vrut eu], n.tr.)
Facem eroi din oameni ambiţioşi. Ii ridicăm în slăvi ca pe nişte modele pentru copiii noştri, le punem pozele pe copertele revistelor noastre.
Şi, chiar şi aşa: lumea asta ar fi tare mohorâtă fără oameni care să viseze să atingă cerurile. Ambiţia este acel curaj din suflet care creează neplăcere celor obişnuiţi, şi pune *îndrăzneală* în vise.

Insă, lăsată necontrolată, devine o dependenţă nesăţioasă de putere şi prestigiu, o foame ce rage după împlinire, ce devorează oamenii precum leul prada sa, lăsând în urmă rămăşiţa scheletică a ceea ce a fost cândva o relaţie.
îmi vine repede în minte exemplul constructorilor de zgârie-nori. Poate că îi veţi recunoaşte şi voi foarte bine.
Soţul care îşi hrăneşte cariera cu zile de lucru lungi de 12 ore, orare de zbor şi scuze că a fost prea mult timp plecat, „însă, încă puţin şi mă voi pune pe picioare."
Mama a trei copii cu o dezvoltată conştiinţă socială, care nu ratează nicio şansă de a servi comunitatea în vreun comitet, sau să participe la vreun prânz. „E pentru o cauză nobilă", se păcăleşte ea.
„Nu trebuie să fac asta decât acum", se justifică comis-voiajorul, minţind cu privire la calitatea produsului—orice pentru a ajunge în vârful turnului. Ambiţie oarbă. Valori distorsionate.

Rezultatul? Vieţi dezrădăcinate, săltând precum buruienile de stepă prin oraşe-fantomă. Vise abandonate. Cămine distruse. Viitor spulberat de vânt. Ibate au an singur numitor comun: un turn pe jumătate terminat, ce stă în picioare ca un epitaf provocator pentru aceia care îl urcă.
Dumnezeu nu va tolera acest lucru. N-a făcut-o nici atunci, şi nu o va face nici de data aceasta. El a luat campania „Căţărare la cer" în mâinile Sale. Cu o singură suflare, El a pictat turnul cu griul confuziei şi i-a risipit în toate direcţiile pe muncitorii ce bodogăneau. El le-a luat oamenilor cea mai mare realizare a lor si le-a suflat-o în cele patru vânturi, precum suflă un copil puful păpădiei
Voi construiţi vreun turn? Cercetaţi-vă motivele, şi aduceţi-vă aminte de afirmaţia scrisă la baza Turnului Babei: „Ambiţia oarbă este un pas uriaş mai departe de Dumnezeu şi un pas mic mai aproape de catastrofă."

CAPITOLUL 23

AVERTISMENTE

k

Eram furios. Cu adevărat furios. Cu o furie din acelea care-ţi provoacă durere în maxilare, dar nu eram furios pe nimeni altcineva, decât pe mine însumi.
Văzusem lumina aceea roşie clipind pe panoul bordului cu multe zile în urmă, şi tot de atunci o ignor. Eram prea ocupat. „Mă duc mâine cu maşina la mecanic." Dar mâine n-a mai venit niciodată. Lumina roşie a continuat să rămână aprinsă, fluturând un steguleţ prin faţa ochilor mei orbi. Ceva nu mergea bine, însă aveam prea multe lucruri de făcut.
„Data viitoare îi voi da atenţie", am mormăit eu. Lumina ce-o fluturam arăta probabil ca un joc de lumini ce zbura înspre trafic. Situaţia nu era deloc plăcută: într-o noapte rece de iarnă, abandonat pe o autostradă singuratică într-o zonă rurală din Brazilia, cu fetiţa şi soţia mea însărcinată.
Respiraţia mea a devenit ca aburul, tot stand şi făcând semn cu mâna maşinilor. Mi-am promis că nu voi mai ignora niciodată semnalele de alarmă.
Avertismente. Lumini roşii ale vieţii ce ne semnalează apropierea unui pericol. Ele există în toate aspectele vieţii noastre. Sirenele încep să sune atunci când căsnicia dă semne să se acrească; alarmele sună atunci când credinţa începe să slăbească; semnalele luminoase pâlpâie ca să ne alerteze cu privire la compromisurile noastre morale.
Ele se manifestă într-o formă foarte variată: vină, depresie, justificări. O confruntare

cu un prieten, un imbold din Scriptură, vreo povară prea grea; indiferent de felul în care vin, avertismentele apar cu un singur scop—acela de a ne alerta, de a ne trezi.

Din păcate, nu întotdeauna sunt luate în seamă. Cu toţii am învăţat să ne acoperim urechile şi să ne ascundem ochii la momentul potrivit. E uimitor cât de obişnuiţi suntem în a nu le da atenţie. Avertismentele pot fi brutale, ca lovitura unui baros, însă noi tot ne întoarcem capetele şi le gonim cu un fluierat. Suntem suficient de ticăloşi ca să credem că tocmai noi suntem proverbiala excepţie de la regulă.
E ca şi cum ar exista în minţile noastre un mic recepţioner instruit să intercepteze toate avertismentele şi să le aranjeze în dosare potrivite. \1 puteţi imagina scena?
„Alo. Departamentul de Scanare. Cu ce vă ajut?"
„Da, aici spectrul de siguranţă, şi vreau să îl anunţ pe dl. Lucado că conduce prea repede."
„îmi pare rău, însă dl Lucado m-a instruit în mod deosebit, că acest avertisment este pentru *celălalt,* care nu are experienţă pe şosele."
Sau:
„Alo, Cartierul General? Aici departamentul de sănătate. \ă rog, sfătuîţi-1 pe dl. Lucado că are nevoie disperată de odihnă."
„O, da... sigur... mâine."
Sau, poate:
„Aici e conştiinţa d-lui Lucado."
„Regret, dl. Lucado a lăsat vorbă că îşi lărgeşte orizontul şi nu intenţionează să îţi returneze apelul."
Sau:
„Aici Secţia Convingeri. Trebuie să-1 determin pe dl. Lucado să citească Epistola către Iacov imediat. Sunt acolo câteva lucruri pe care trebuie să şi le amintească."
„Stai să verific programările... hmmm. Dl. Lucado e liber să citească Biblia abia luna viitoare. Are câteva partide de golf programate. Se poate să vorbeşti cu el în timpul vreunei partide?"
Sau chiar:
„Aici e credinţa d-lui Lucado, îl sun să-i amintesc—alo? alo? Ciudat, s-a întrerupt..."

Lumini de avertisment către noi, cărora nu le dăm atenţie, în timp ce vâslim într-o canoe pe râul Niagara.
Adesea suntem surprinşi de neplăcerile vieţii, dar când suntem puşi la zid, la zidul onestităţii, ajungem să admitem că dacă l-am fi concediat pe acel recepţioner incompetent şi am fi făcut ceva cu telefoanele acelea,, am fi putut evita multe probleme. Ştiam că, de obicei, necazul pândeşte după colţ. Creştinii care au căzut au văzut focul pâlpâmd,. cu mult înainte de a se stinge. Sarcinile nedorite sau exploziile de mânie par să fie fructele acestor momente de rătăcire, însă, în realitate, ele sunt rezultatul unei întregi istorii de ignorare a avertismentelor despre un foc ce e pe cale să izbucnească.
Sunteţi aproape să căderi? Simţurile vă sunt amorţite? Va daţi ochii peste cap şi vi-i întoarceţi,—pentru asta sunt antrenaţi—în loc să îi deschideţi mari şi să vadă bine?! Atunci înseamnă că poate trebuie să vă reparaţi senzorul de avertismente. Acordaţi 1 în armonie cu câteva semnale din Scriptură. Atenţie la:
a vă băga nasul în problema altora:
„Un trecător care se amestecă într-o ceartă care nu-1 priveşte este ca unul care apucă un câine de urechi" (Proverbe 26:17).

o noapte albă:
„Căci pentru o femeie stricată, omul ajunge de nu mai rămâne decât cu o bucată de pâine, şi femeia măritată întinde o cursă unui suflet scump. Poate cineva să ia foc în sân, fără să i se aprindă hainele? Sau poate merge cineva pe cărbuni aprinşi fără să-i ardă picioarele? Tot aşa este şi cu cel ce se duce la nevasta aproapelui său: oricine se atinge de ea nu va rămâne nepedepsit" (Proverbe 6:26-29).
99
CÂND DUMNEZEU S-A APROPIAT Biblii prăfuite:
„De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ţinem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtaţi de ele" (Evrei 2:1).
secrete care credeţi că vor trece neobservate:
„Nu vă înşelaţi: Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va culege" (Galateni 6:7).
alegerea superficială a partenerului:
„[Este] mai bine să locuieşti într-un pământ pustiu, decât cu o nevastă gâlcevitoare şi supărăcioasă" (Proverbe 21:19).
efectul otrăvitor al bârfei:
„Cuvintele clevetitorului sunt ca nişte prăjituri, alunecă până în fundul măruntaielor" (Proverbe 26:22).
alegerea neglijentă a însoţitorilor:
„Tovărăşiile rele strică obiceiurile bune." (1 Corinteni 15:33)
negarea lui Cristos:
„Dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri" (Matei 10:33).
o educaţie precară din partea părinţilor:
„Nu cruţa copilul de mustrare, căci dacă-1 vei lovi cu nuiaua, nu va muri; lovindu-1 cu nuiaua, îi scoţi sufletul din Locuinţa Morţilor" (Proverbe 23:13, 14).
100
MAX LUCADO şi trei avertismente despre ignorarea avertismentelor:
„încetează fiule, să mai asculţi învăţătura, dacă ea te îndepărtează de învăţăturile înţelepte" (Proverbe 19:27).
„îndemnul şi mustrarea sunt calea vieţii." (Proverbe 6:23)
„Prin mândrie se aţâţă numai certuri, dar înţelepciunea este cu cel ce ascultă sfaturile" (Proverbe 13:10).
Atenţionări divine. Toate inspirate de Dumnezeu şi testate în timp. Sunt ale voastre, ca să faceţi ce vreţi cu ele. Ele sunt lumini roşii pe bordul vostru. Daţi-le atenţie, şi vă veţi bucura de siguranţă. Ignoraţi-le, şi ne vedem pe marginea drumului.
101
CAPITOLUL 24

ZIUA TATĂLUI: UN OMAGIU

Astăzi este Ziua Tatălui. O zi parfumată. O zi cu îmbrăţişări, cravate noi, telefoane de departe şi felicitări. Astăzi este prima mea zi a tatălui fără tată. Am avut, timp de treizeci şi unu de ani, unul dintre cei mai buni, însă acum el a murit, şi e înmormântat sub un stejar într-un cimitir din Texasul de Vest. Şi, deşi el nu mai e, simt prezenţa lui, foarte aproape—mai ales astăzi.
Faptul că azi nu e aici pare ciudat. Probabil pentru că el nu lipsea niciodată. El era întotdeauna în apropiere, întotdeauna disponibil. Cuvintele sale nu erau niciodată palavre; realizările sale, deşi admirabile, totuşi nu erau nimic extraordinar.
Dar prezenţa sa era.
întocmai ca un şemineu fierbinte într-o casă mare, el era sursa confortului. întocmai ca un leagăn trainic pe verandă, sau ca un ulm mare cu multe crengi în spatele casei, el întotdeauna era de găsit, şi, de asemenea, era un sprijin.
In timpul anilor agitaţi ai adolescenţei mele, tata era o parte importantă din viaţa mea,

partea aceea mereu previzibilă. Prietenele veneau şi plecau, însă tata rămânea mereu acolo.
Sezonul de fotbal trecea în cel de baseball şi din nou în cel de fotbal, însă tata era tot acolo. Vacanţele de vară, întâlnirile de acasă, algebra, prima maşină, baschetul din spatele casei— toate au un numitor comun: prezenţa sa.
Şi, pentru că el era acolo, viaţa mea era liniştită. Maşina mergea întotdeauna, facturile erau mereu plătite, iar iarba era

mereu tunsă. Pentru că el era acolo, râsul era mereu pe buzele noastre, iar viitorul era în siguranţă. Pentru că el era acolo, creşterea mea a fost aşa cum a intenţionat Dumnezeu să fie: o carte cu-ntâmplări călătorind prin magia şi misterele lumii.
Pentru că el era acolo, copiii nu se îngrijorau niciodată de impozite, economii, facturi lunare, ipoteci. Acelea erau chestiile de pe biroul tatălui.
Avem o mulţime de poze fără el, şi nu pentru că el nu era acolo, ci pentru că el era în spatele aparatului de fotografiat.
El lua hotărârile, el întrerupea certurile, râdea la Archie Bunker,. citea ziarele în fiecare seară şi pregătea micul dejun în fiecare duminică. Nu făcea nimic neobişnuit, ci doar ceea ce se presupune că trebuie să facă toţi taţii: să fie acolo.
El m-a învăţat cum să mă bărbieresc, cum să mă rog, el m-a ajutat să memorez versete pentru şcoala duminicală, el m-a învăţat că greşeala trebuie pedepsită, că dreptatea are răsplata sa. El a modelat importanţa de a te trezi dis-de-dimineaţă şi a te feri de datorii. Viaţa sa a fost expresia echilibrului invizibil între ambiţie şi autoacceptare.
îmi vine adesea în minte. Când miros aftershave-ul „Old Spice" mă gândesc la el. Când văd câte o barcă, parcă văd faţa lui. Şi, ocazional, nu prea des, când aud câte o glumă bună, (gen Red Skelton), parcă îi aud chicotind. Era autorul original al unui chicotit ce venea întotdeauna împreună cu un zâmbet larg şi cu o pereche de sprâncene arcuite.
Tata nu mi-a spus niciodată niciun cuvânt despre sex, şi nici nu mi-a spus povestea vieţii sale, dar ştiu că dacă aş fi vrut vreodată să o ştiu, el mi-ar fi spus-o. Tot ce trebuia să fac era să întreb. Şi ştiu că dacă aş fi avut nevoie de el, el era acolo. întocmai ca un şemineu fierbinte.
Poate tocmai de aceea, ziua aceasta a taţilor e un pic cam rece. Focul s-a stins. Viscolurile bătrâneţii au înghiţit şi ultima flacără splendidă, lăsând în urmă doar tăciuni aurii. Dar e ceva în legătură cu acei cărbuni încinşi: agitaţi-i, şi o urmă de flacără va începe să danseze.

Va dansa doar puţin, dar va dansa, şi va îndepărta răceala din aer, atât cât să-mi amintească că el este-într-un fel foarte special—încă prezent.

CAPITOLUL 25

SEDANURIIE[6] DE FAMILIE ALE CREDINŢEI

Pentru un extraordinar *pitcher*[7], el a realizat câteva lucruri extraordinare. Deşi un veteran de douăzeci şi două de sezoane, numai într-unui el a câştigat mai mult de douăzeci de jocuri. El niciodată nu a aruncat mingile altui jucător ofensiv, decât unui *hittef,* şi doar o dată a dus liga în orice categorie (2.21, ERA, 1980).

Totuşi, pe 21 iunie 1986, Don Sutton şi-a frecat coatele sale de aruncător de adevăratele legende ale baseballului, devenind al treizecilea aruncător care a câştigat trei sute de jocuri.

Analiza succesului său nu valorează nimic.

„O râşniţă şi un mecanism", se autocaracterizează el. „Nu m-am considerat niciodată excepţional sau strălucitor, însă toată viaţa mea am găsit o cale de a-mi face bine meseria."

Şi chiar că şi-a făcut-o! De-a lungul a şase decade, şase trimestre prezidenţiale şi patru schimburi, el a făcut în mod consecvent ceea ce trebuia să facă orice aruncător: să câştige jocuri. Cu un devotament plin de o viziune pe termen lung, el şi-a petrecut douăzeci şi unu de sezoane redefinind măreţia.

El a fost numit „sedanul de familie" al oamenilor de vârf din baseball[9]. Citatul este întocmai. Cu siguranţă că nu s-a mândrit cu stilul Ferarri al lui Danny McLane, sau cu strălucirea Mercedes a lui Sandy Koufax, dar după ce ei şi stilurile lor erau parcate într-un muzeu sau garaj, Don Sutton încă mai funcţiona.

El ne reaminteşte de o calitate, ce este un numitor comun în orice formă de măreţie— a fi demn de încredere.

Este pâinea şi untul, caracteristice oricărei realizări. Este ingredientul esenţial de dincolo de retragere, premiile Hali of Fame şi aniversarea de aur. Este calitatea care produce nu eroi de moment, ci vieţi monumentale.

Biblia are şi ea sedanurile ei de familie. Consecvenţi şi prevăzători, aceşti sfinţi au fost îndemnaţi de o convingere egală cu curajul, de faptul că ei au fost chemaţi, nici mai mult, nici mai puţin, de însuşi Dumnezeu, iar drept rezultat, lucrarea lor nu a fost afectată de stări sau cărări stâncoase. Graficul performanţei lor nu urca şi cobora ca un montagne-rousse. Ei nu au fost dependenţi de onoruri sau aplauze, şi nici descurajaţi de şefi ţâfnoşi sau de portofele goale. în loc să lupte pentru a fi spectaculoşi, ei au aspirat spre a fi oameni responsabili şi de încredere. Şi, întrucât credincioşia lor nu a fost determinată de confort, ei au fost la fel de credincioşi atât în închisorile întunecate, cât şi în amvoanele inundate de lumină.

Slujitori demni de încredere. Ei sunt legăturile Bibliei. Faptele lor sunt uneori recitate, iar numele lor, rareori menţionate. Totuşi, dacă n-ar fi fost credincioşia lor devotată lui Dumnezeu, multe dintre evenimentele măreţe n-ar fi avut loc. Iată câteva exemple.

Nu Andrei a scris despre cruciada din Ziua Cincizecimii. Probabil că nici nu era pe scenă, în program, sau nici măcar în comitetul de organizare. însă dacă el n-ar fi fost plin de râvnă cu câţiva ani în urmă, atunci poate că Petru, predicatorul plin de putere,

n-ar fi fost mai mult decât un simplu om pe nume Petru, pescarul cel impetuos. Andrei, considerat un apostol, este menţionat, surprinzător, de puţine ori; totuşi, de câte ori e menţionat, el face un lucru: prezintă pe câte cineva Domnului Isus. Fără lumini, fără amvoane, fără cronici, dar cu un epitaf nu tocmai rău (Ioan 1:42; 6: 8-9; 12:21, 22).
Şi Epafrodit ar fi în această listă. „Epafro-cum?", aţi zice. întrebaţi-1 pe apostolul Pavel, el o să vă înveţe să pronunţaţi corect. însă tot el vă va da şi o bună referinţă a personajului

(Fibpeni 2:25-30; 4:18). Ca să-1 descrie pe acest frate, cu nume format din patru silabe, Pavel a folosit cuvinte mult mai clare ca: *frate, frate lucrător, frate soldat* şi *mesager.* Nu se câştigă astfel de elogii doar apărând ocazional ia raliurile de tineret sau la picnicuri cu biserica. Acestea sunt complimente câştigate cu lacrimi de-a lungul anilor. Dar cea mai bună apreciere adusă lui Epafrodit de către Pavel a fost exprimată în aceste cuvinte: „El aproape că a murit pentru Evanghelie." Puteţi fi siguri că apostolul Pavel, care ştia ce înseamnă să mori pentru o cauză, n-a luat sacrificiul drept un lucru uşor. După ce a scris aceste cuvinte, probabil că s-a sprijinit de zidul temniţei în care se afla şi a zâmbit, imaginându-şi-1 pe bătrânul său amic de drum. Pe Epafrodit. Singurul lucru *n\â* lung decât numele său era puterea sa de neclintit.
Pârul ei e cărunt, pielea îi este ridată, poate că şi mâna îi tremură când atinge copiii. Dar în cuvintele sale nu se găseşte nido urmă de îmbătrânire. „Iată-L! E Mesia!" Ana trebuia să ştie. Se ruga şi postea pentru ziua aceasta, de optzeci de ani. Slujitorii credincioşi au un simţ deosebit de a recunoaşte o rugăciune ascultată atunci când o văd împlinită; şi un fel unic de a nu renunţa atunci când nu trebuie să renunţe.
Reliable.[w] Termenul englezesc *liable* înseamnă „responsabil". Prefixul *re-* înseamnă „din nou şi din nou".
Mă întreb dacă această carte şi-a găsit loc în mâinile vreunor sfinţi de încredere ale zilelor noastre. Dacă da, nu pot rezista şansei de a le spune două lucruri. Primul? Va mulţumesc!
Va mulţumesc, sfinţi bătrâni, pentru o generaţie de rugăciune şi curăţare a pădurilor.
Vă mulţumesc, învăţătorilor, pentru nenumăratele lecţii de şcoală duminicală, pregătite şi predate cu blândeţe.
Va mulţumesc, misionarilor, pentru curajul vostru de a vesti adevărul atemporal într-o limbă străină.

Va mulţumesc, predicatorilor. Credeaţi că noi nu vă ascultăm, dar... ba da. Şi semănatul vostru încăpăţânat al seminţei lui Dumnezeu înseamnă fructe pe care s-ar putea să nu le vedeţi în această parte a marii recolte.
Va mulţumesc tuturor celor care practicaţi lunea ce aţi auzit duminică. Aţi petrecut ore dezbrăcate de sine cu orfanii, la maşinile de scris, în comitetele întrunite pe genunchi pe holurile spitalelor, departe de familiile voastre, şi în adunări. Pe spinarea credincioşiei voastre se ridică Evanghelia.
Vă mulţumesc că sunteţi sedanunle de familie ale societăţii. Puteţi fi chemaţi în dimineţile reci şi veţi duce bunurile la destinaţie. Puteţi fi trimişi pe teren accidentat, şi veţi reuşi la timp. Puteţi merge kilometri întregi fără răsfăţul unui lustru bun, sau luxul unei asortări, şi nu vă plângeţi niciodată. Va terminaţi lucru cu bine.
Spuneam că am două lucruri de zis. Care ar fi al doilea?
Continuaţi să aruncaţi. Premiul vostru Hali of Fame vă aşteaptă după colţ.

CAPITOLUL 26

REPROŞURI INSENSIBILE

Insensibilitatea face ca o rană să se vindece mai greu. Dacă cineva vă jigneşte intenţionat, ştiţi cum să reacţionaţi, cunoaşteţi sursa durerii. Dar dacă cineva vă tulbură sufletul în mod accidental, e dificil, nu ştiţi cum să-i răspundeţi.

Cineva la serviciu îl critică pe noul şef, care, întâmplător, e prietenul vostru cel mai bun. „O, scuze, am uitat că voi doi sunteţi prieteni buni."

La o petrecere se spune o glumă despre persoanele supraponderale, iar voi sunteţi una dintre ele. Auziţi gluma, zâmbiţi politicos, în timp ce inima vi se strânge.

Ceea ce a intenţionat să fie o metodă de a mustra pentru anumite decizii sau acţiuni, acum devine un atac la persoană. „Ai o istorie de decizii proaste, John."

Cineva alege să vă spele hainele murdare în public. „Sue, e adevărat că tu şi cu Jim v-aţi despărţit?"

Comentarii insensibile. Gânduri care ar fi trebuit să rămână doar gânduri. Sentimente care nu trebuiau exprimate, păreri aruncate ca o grenadă în mijlocul mulţimii.

Şi dacă ar fi să spuneţi acelei persoane, care a aruncat cu săgeţi necugetate, despre durerea pe care v-a provocat-o, răspunsul pe care vi l-ar da ar fi: „O, dar n-am vrut... Nu mi-am dat seama că eşti atât de sensibil!" Sau: „O, am uitat că eşti şi tu aici!"

într-un cuvânt, vorbele sunt mângâietoare până în momentul în care vă opriţi pentru a vă gândi la ele (ceea ce nu e recomandat). Deoarece, atunci când începeţi să vă gândiţi la acele reproşuri insensibile, realizaţi că ele provin, de fapt,

dintr-o familie infamă, al cărei tată a adus suferinţă unor întregi generaţii. Numele lui? Egoismul. Copiii săi? Trei surori: desconsiderarea, lipsa de respect şi dezamăgirea. Aceste trei vrăjitoare s-au amestecat ca într-o otravă în nenumărate relaţii şi au distrus foarte multe inimi. Printre armele lor se găseşte artileria grea a lui Satana: bârfele, acuzaţiile, resentimentele, nerăbdarea, şi lista poate continua. Şi înşirată după acest val de *subterfugii,* se găseşte această otravă a insensibilităţii.

Se numesc subterfugii pentru că sunt atât de subtile. Deoarece, agresorii celor nevinovaţi continuă scuzându-se mereu de fapte făcute fără rea intenţie, care însă lasă în ceaţă un suflet rănit, extrem de confuz. „Dacă nimeni n-a vrut să mă rănească, atunci de ce mă doare atât de tare?"

Cuvântul lui Dumnezeu are un leac puternic pentru aceia care vorbesc fără să gândească.

„Limba este şi ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre care întinează tot trupul şi aprinde roata vieţii, când este aprinsă de focul gheenei" (Iacov 3:6).

„Cine îşi păzeşte gura şi limba îşi scuteşte sufletul de multe necazuri" (Proverbe 21:23).

„Cine îşi păzeşte gura îşi păzeşte sufletul; cine-şi deschide buzele mari aleargă spre pieirea lui" (Proverbe 13:3).

„Cine vorbeşte mult nu se poate să nu păcătuiască, dar cel ce-şi ţine buzele este un om chibzuit" (Proverbe 10:19).

Mesajul este clar: acela care îndrăzneşte să se numească ambasadorul lui Dumnezeu, nu-şi poate permite *luxul* de a folosi cuvinte nepotrivite, insensibile. Scuze de genul „n-am ştiut că eşti aici", sau „n-am realizat că te afectează atât de

tare" sunt superficiale, atunci când vin de la cei care pretind că sunt urmaşi şi imitatori ai Marelui Doctor. Avem o responsabilitate în plus, să ne păzim limbile.
Următoarele sfaturi practice ne vor ajuta să îndepărtăm cuvintele nepotrivite din vocabularul vostru:
1. Niciodată să nu spuneţi glume care calomniază.
2. Niciodată să nu criticaţi în public, decât dacă: v-aţi exprimat deja dezaprobarea faţă de paresoana în cauză, in particular; decât dacă aţi luat altă persoană cu voi să discutaţi problema, cu persoana în cauză, şi sunteţi absolut convinşi că mustrarea publică este necesară şi că ajută.
3. Niciodată nu spuneţi nimic despre nimeni în absenţa persoanei, dacă n-aţi spus înainte şi în prezenţa acesteia.
Reproşurile insensibile pot fi accidentale, dar nu scuzabile.

CAPITOLUL 27

UN CÂNTEC ÎN ÎNTUNERIC

In oricare altă zi, probabil că nu m -aş fi oprit. întocmai ca majoritatea oamenilor de pe strada aglomerată, abia dacă l-aş fi observat stând acolo. Dar chiar în acel moment aveam în minte exact motivul pentru rare el se afla acolo, aşa că m-am oprit.
Tocmai îmi petrecusem o parte din dimineaţă pregătind o lecţie din Evanghelia după loan capitolul 9, capitol ce conţinea relatarea despre orbul din naştere. Terminasem prânzul şi mă întorceam la birou, când l-am văzut. Cânta. In mâna stângă avea o cană de aluminiu, iar cea dreapta îi era întinsă şi deschisă, aşteptând mărunţiş. Era orb.
După ce am trecut de el vreo cinci paşi, m-am oprit, am îndrugat ceva în sinea mea despre ipocrizie, şi m-am întors în direcţia lui. I-am pus ceva mărunţiş în mână.
„Mulţumesc!", zise, şi mi-a făcut o urare braziliană atât de obişnuită: „Şi să ai sănătate!". Ironică urare!
Din nou am pornit la drum. Din nou studiul matinal din loan 9 m-a oprit. „Isus a văzut un om orb din naştere." Am făcut o pauză şi am cântărit, dacă Domnul Isus ar fi aici, El, cu siguranţă, l-ar fi *văzut* pe acest om. Nu ştiam exact ce înseamnă aceasta, dar sunt sigur că n-o făcusem, aşa că m-am întors din nou.
Şi cum darul dăruirii m-a împuternicit s-o fac, m-am oprit lângă o maşină din apropiere şi l-am observat. M-am provocat pe mine însumi să îl observ. Aş fi stat acolo până aş fi

reuşit să văd mai mult decât un nevăzător pierdut pe o stradă aglomerată din centrul oraşului Rio de Janeiro.
L-am privit cum cânta. Nişte cerşetori s-au îngrămădit într-un colţ, atrăgând mila. Alţii fără ruşine işi puneau copiii pe pături în mijlocul trotuarului, gândind că doar cea mai rece dintre inimi ar putea ignora un copil gol şi murdar care cere pâine.
Dar omul acesta nu făcea aşa, ci el stătea în picioare,, cântând tare, cu un soi de mândrie; oricare dintre noi ar avea mai multe motive să cânte, dar el era singurul care

cânta. In mare, erau cântece populare; la un moment dat am crezut că interpreta un imn, dar n-am fost sigur.
Vocea sa aspră părea nelalocul ei, în mijlocul zumzăitului acelei zone comerciale. întocmai ca o vrăbiuţă ce şi-a găsit drum printr-o fabrică zgomotoasă, cântecul său imagina o unire neobişnuită între progres şi simplitate.
Trecătorii aveau reacţii diferite. Unii erau curioşi şi îl priveau insistent. Alţii erau stingheriţi; se grăbeau să-şi întoarcă capetele sau să 1 ocolească trecând pe celălalt trotuar. „Nu-mi aminti azi de greutăţi, te rog." Majoritatea însă abia dacă 1-a remarcat. Gândurile lor erau ocupate, agendele lor erau pline, iar el era... ei, bine, era un cerşetor orb.
Mă bucuram că el nu putea vedea felul în care îl priveau ceilalţi.
După câteva minute m-am dus din nou la el. „Ai mâncat azi?", l-am întrebat. S-a oprit din cântat şi şi-a întors capul în direcţia vocii mele. Irisul ochilor săi era gol. A zis că-i era foame. M-am dus Ia un restaurant din apropiere şi i-am luat un sandviş şi ceva rece de băut.
Când m-am întors, el tot cânta, iar mâna îi era tot goală. A mulţumit pentru mâncare. Ne-am aşezat pe o bancă alăturată; printre înghiţituri, mi-a povestit câte ceva despre el. Avea douăzeci şi opt de ani, era singur, locuia cu părinţii lui şi cu alţi şapte fraţi.
„Te-ai născut orb?"

„Nu, ci am avut un accident când eram mic." Nu a intrat în amănunte, iar eu nu am avut îndrăzneala să i le cer.
Deşi eram de vârste apropiate, eram la ani lumină depărtare. Cei treizeci de ani ai mei erau o vacanţă de vară petrecută în excursie cu familia, şcoala duminicală, echipe de discuţii, fotbal, căutarea Celui Atotputernic. Să creşti orb în lumea a treia cu siguranţă nu oferea nimic din toate acestea. Grija mea zilnică acum avea de-a face cu oameni, gânduri, concepte, comunicare. Ziua lui era fixată pe grija de a supravieţui: moneda, hrana. Eu merg acasă într-un apartament drăguţ, unde mă aşteaptă o mâncare caldă şi o soţie bună. Nu-mi face plăcere să mă gândesc în ce fel de casă se duce el. Am văzut pe străzile din Rio destui hoţi supraaglomeraţi, ca să pot face o apreciere realistă. Şi primirea lui... s-ar fi găsit cineva să-1 facă să se simtă special când ajunge acasă?
M-am apropiat de el şi l-am întrebat: „Te înfurie faptul că eu nu sunt în situaţia ta?"
„Stai vreodată treaz noaptea între-bându-te de ce mâna cu care ai de-a face e aşa de diferită de cea plină cu milioane sau de a altora de aceeaşi vârstă?"
Purtam o cămaşă, o cravată şi nişte pantofi nou-nouţi. Pantofii lui aveau găuri, iar haina sa era prea mare şi murdară. Pantalonii i se răsfrângeau peste o gaură din genunchi. Şi totuşi cânta. Deşi orb şi fără niciun ban, el încă a găsit un cântec de cântat, şi-1 cânta plin de curaj (mă întreb din ce cămăruţă a inimii lui venea acel cântec).
în cel mai rău caz, îmi închipuiam eu, cânta din disperare, iar cântecul lui era tot ce avea. Chiar şi când nimeni nu-i dădea nicio monedă, el îşi avea cântecul lui. Totuşi părea prea liniştit ca să cânte doar pentru a supravieţui.
Sau poate cânta din ignoranţă. Poate că nici nu ştia ce nu avusese niciodată.
Nu, am hotărât că motivaţia ce se potrivea cu comportamentul său era una la care vă aşteptaţi cel mai puţin: el cânta de mulţumire. Cumva, acest cerşetor orb a descoperit o candelă numită satisfacţie, care strălucea în lumea lui

întunecată. Cineva îi spusese, sau poate îşi spusese singur, că acceptarea zilei de azi este bucuria zilei de mâine. Acceptare a ceea ce, cel puţin pentru moment, nu poţi modifica.
M-am uitat la niagara de feţe ce se revărsa pe lângă noi. îndârjiţi. Profesionişti. Unii chiar hotărâţi. Alţii dezgustaţi. Dar niciunul nu cânta, nici măcar în tăcere. Dar dacă fiecare faţă ar fi un panou care ar afişa starea reală a inimii sale, oare câte ar spune: „Disperat! Afacerea eşuează!", „Stricat! E nevoie de reparaţii.", „Necredincios, înnebunit şi speriat!"? Cred că destule.
Ironia era dureros de amuzantă: acest orb ar putea fi cel mai liniştit om de pe întreaga stradă. Iară diplome, fără premii şi fără viitor—cel puţin în sensul agresiv al cuvântului. Dar mă întreb câţi dintre ei, măcar pentru o clipă ar schimba sala de şedinţe şi costumul albastru, cu şansa de a bea din cupa acestui tânăr.
„Credinţa este pasărea ce cântă când încă e întuneric."
înainte de a-mi ajuta prietenul să ajungă din nou pe trotuar, am încercat să-mi exprim simpatia: „Viaţa-i grea, nu-i aşa?" Un zâmbet uşor. Din nou şi-a întors faţa în direcţia vocii mele şi a început un răspuns, apoi s-a oprit şi a zis: „Mai bine mă întorc la treabă."
La un bloc distanţă încă îl mai auzeam cântând, iar în mintea mea încă îl mai vedeam. Dar omul pe care-1 vedeam acum era unul diferit de cel căruia îi dădusem câteva monede. Deşi cel pe care-1 văd acum e încă orb, de fapt, el este remarcabil de profund. Şi, deşi eu eram cel care vedeam, el e cel ce mi-a dat o nouă viziune.

CAPITOLUL 28
ÎN NOROIUL IABOCULUI
Era cartoforul patriarhilor. Un maestru al scamatoriei şi al îndemânării. Şi-a câştigat o reputaţie urâtă, aceea de a obţine tot ce vrea prin a apuca sau a escroca—sau amândouă.
De două ori a făcut cărţile, ascunzând aşii de fratele său mai prostuţ Esau, ca să poată urca în arborele familiei. O dată a tras vălul peste ochii tatălui său, un truc foarte murdar, de vreme ce tatăl său avea vederea neclară, iar vălul i-a asigurat darul pe care altfel nu l-ar fi primit niciodată.
Mai târziu el 1-a înşelat pe socrul său, luând din turmele sale cele mai bune animale, şi, când nu se uita nimeni, şi-a luat copiii şi turmele şi a tulit-o.
Da, Iacov avea o reputaţie cam proastă, şi pe bună dreptate. Pentru el, întotdeauna scopul scuză mijloacele; inteligenţa sa era depăşită doar de aroganţa lui. Conştiinţa sa i-a fost suficient bătătorită, cât să-1 adoarmă, iar picioarele sale erau suficient de rapide, cât să-1 ţină cu un pas înaintea consecinţelor.
Şi toate acestea, până când a ajuns la un râu numit Iaboc (Geneza 32). La Iaboc propria-i înşelăciune 1-a ajuns din urmă.
Iacov şi-a aşezat tabăra aproape de râul Iaboc, când i-a ajuns la urechi că Esau cel mare şi păros venea să-1 vadă. Trecuseră douăzeci de ani de când îl păcălise pe fratele său. Destul timp, realiză Iacov, pentru Esau, ca să stârnească apa fiartă din potirul răzbunării. Iacov avea necazuri. De data

aceasta însă nu mai putea păcăli pe nimeni. A fost, în sfârşit, obligat să facă faţă atât lui însuşi, cât şi lui Dumnezeu.
Din punctul de vedere al lui lacov, el nu fugea de problemă. Unii din voi vă întrebaţi de ce. Poate că se săturase să tot fugă. Sau poate că a obosit să-şi mai privească în oglindă în fiecare dimineaţă acelaşi caracter cufundat în umbre. Sau, poate, pur şi

simplu a ştiut dintotdeauna că, de prea multe ori, trata lucrurile de sus. Oricare ar fi fost motivaţia, a fost suficient ca să-1 determine să iasă afară ia lumină, să traverseze singur labocui şi să facă faţă realităţii.
Cuvântul *Yabboq*[11] în ebraică înseamnă „a se lupta", şi de luptă a avut lacov parte. El s-a luptat cu trecutul său: toate minciunile, uneltirile şi scandalurile. El s-a luptat cu situaţia sa: un păianjen prins în propria-i pânză a înşelăciunii şi a escrocheriei. însă, mai mult decât toate acestea, el s-a luptat cu Dumnezeu.
El s-a luptat cu acelaşi Dumnezeu care la Betel i-a coborât o scară din ceruri, ca să-1 asigure că nu era singur (deşi ar fi meritat să fi rămas singur). El s-a întâlnit cu Acelaşi Dumnezeu care îl asigurase Că nu-şi va încălca niciodată promisiunea (deşi cu greu ar fi putut fi Dumnezeu învinovăţit, dacă s-ar fi întâmplat asta). El s-a confruntat cu Acelaşi Dumnezeu care i-a reamintit că ţara pregătită pentru el era tot a lui (încă o dovadă că Dumnezeu ne iubeşte, *în ciuda* vieţii noastre, şi nu *datorită* ei).
lacov s-a luptat cu Dumnezeu toată noaptea. Pe malurile Iabocului, el s-a tăvălit în noroiul greşelilor sale. El L-a întâlnit pe Dumnezeu faţă în faţă, sătul de trecutul său, într-o nevoie disperată a unui nou început. Şi, pentru că lacov şi-1 dorea atât de tare, Dumnezeu i-a onorat hotărârea. I-a dat un nume nou şi nouă promisiune. Dar, de asemenea, i-a dat şi o coapsă rănită, ca amintire a acelei nopţi misterioase de pe malul râului.
lacov n-a fost singurul om din Biblie care s-a luptat cu sine şi cu Dumnezeu din cauza trecutului. Şi David s-a luptat,

după întâlnirea cu Batşeba. Şi Samson s-a luptat, orb şi chel, după ce a fost sedus de Dalila. Chiar şi Ilie şi-a avut propriul Iaboc, când a auzit „un susur blând". Petru s-a luptat şi el cu vinovăţia sa, cu ecourile unui cântat de cocoş încă strigându-i în urechi. Şi îmi închipui că şi majoritatea dintre noi am petrecut o vreme pe malurile râului.
Faptele noastre scandaloase au un fel aparte de a ne ajunge din urmă. Vreţi exemple? Imaginaţi-vă scenele:
Soţul necredincios stă în picioare lângă masă cu un bilet de la soţie în mână: „N-am mai putut suporta. Am luat copiii cu mine."
Tânăra de douăzeci de ani, necăsătorită, în cabinetul medicului. Cuvintele sunt încă vii în mintea ei: „Testul a ieşit pozitiv. Eşti însărcinată."
Omul de afaceri agitându-se în biroul fiscului: „Raportul de audit arată că ai cam luat ce nu e al tău."
Elevul, roşu ca racul la faţă, prins copiind răspunsurile de la altcineva: „Trebuie să-ţi anunţăm părinţii".
Cu toţii, mai devreme sau mai târziu, ne întâlnim faţă-n faţă cu trecutul nostru, şi întotdeauna este o întâlnire incomodă. Şi când păcatele noastre ne ajung din urmă nu putem alege decât una din aceste două lucruri: fie să o luăm la fugă, fie să ne luptăm.
Mulţi aleg să fugă. Aceştia ignoră lupta cu o ridicare din umeri, justificându-se astfel: „Am fost victima circumstanţelor." Sau: „A fost vina lui." Sau: „Sunt alţii care fac lucruri şi mai rele." Problema e că fuga aceasta nu este, de fapt, nici o scăpare, ci doar un camuflaj nereuşit. Nu are importanţă câte straturi de fond de ten îţi pui pe ochiul învineţit, dedesubt tot învineţit rămâne, iar acolo, în adâncul tău, tot doare.

în final, Iacov şi-a dat seama, şi ca rezultat, exemplul său este demn de a fi urmat. Cea mai bună cale de a ne confrunta cu trecutul nostru este să ne tragem pantalonii, să ne suflecăm mânecile şi să pornim confruntarea cu capul sus, fără joacă, fără ţopăieli iepureşti, fără ţapi ispăşitori, fără luciu peste fond de ten, fără glume; avem nevoie de o confruntare directă cu Domnul nostru.

Şi noi ar trebui să trecem pârâul singuri şi să ne luptăm cu Dumnezeu peste puterile noastre. Şi noi ar trebui să stăm drepţi, privindu-ne ochi în ochi cu El şi să ne amintim că singuri, fără El, vom greşi. Şi noi ar trebui să ne aruncăm măştile de pe inimă şi grimasele de pe suflete şi să fim sinceri cu Acela Care ne cunoaşte şi cele mai ascunse păcate ale noastre.
Şi rezultatele ar putea fi de-a dreptul înviorătoare. Ştim că şi pentru Iacov a fost. După întâlnirea lui cu Dumnezeu, Iacov a devenit un om nou. El a traversat râul în zorii unei noi zile şi 1-a întâlnit pe Esau cu un nou curaj.
Totuşi fiecare pas făcut, de-acum era unul dureros, căci coapsa sa era o aducere aminte a lecţiei învăţate la Iaboc: abordările neserioase aduc durere. Reţineţi: azi te joci, mâine plăteşti.
Iar pentru aceia din voi care- credeţi că v-aţi jucat prea mult ca să vă mai puteţi schimba, prindeţi curaj din exemplul lui Iacov. Niciun om nu e prea rău pentru Dumnezeu. A transforma un cartofor într-un om al credinţei nu e o sarcină uşoară, însă pentru Dumnezeu a fost o treabă de-o noapte.

CAPITOLUL 29

PUŢINĂ SPÂNZURĂTOARE

Doamne, spune-mi care este sfârşitul vieţii mele... PSALMUL 39:4

Odată, Abraham Lincoln, asculta rugăminţile unei mame al cărei fiu era soldat, trimis la spânzurătoare pentru înaltă trădare. Ea 1-a implorat pe preşedinte să-i ia în considerare motivele. Lincoln a fost de acord, însă se pare că i-ar fi spus mamei soldatului următoarele cuvinte: „Totuşi aş vrea să-3 pot învăţa o lecţie. Aş vrea să-i dăm puţină spânzurătoare."
Acum cred că mi-am dat seama ce a vrut Lincoln să spună. Ieri am avut parte de „puţină spânzurătoare".
Luam prânzul de duminică acasă la un misionar. Era chiar după prânz când Denalyn şi prietenii noştri, Paul şi Debbie stăteau de vorbă în sufragerie. Fetiţa lor de trei anişori, Beth Arm, care se juca cu Jenna noastră, s-a năpustit în casă panicată: „Jenna e în piscină!"
Paul a ajuns primul acolo, şi a sărit direct în apă. Imediat a ajuns şi Denalyn; până am ajuns şi eu, Paul o scosese din apă îndreptându-se spre braţele întinse ale mamei sale, cu Jenna tuşind, plângând şi înghiţind apă, pe care apoi a şi vărsat-o. Şi cum plângea ea aşa, eu o ţineam în braţe; Denalyn a început şi ea să plângă, iar eu să fac declaraţii solemne.
Tot restul zilei am strâns-o tare în braţe, neavând cuvinte de mulţumire pentru Beth Ann (am scos-o la o îngheţată). Nici acum nu-i pot mulţumi îndeajuns lui Dumnezeu.

i

S-a întâmplat în numai câteva minute sau poate secunde. Era cât pe ce s-o pierdem. Gândul mă paraliza şi mă făcea să mă simt vinovat. A fost ca „un pic de spânzurătoare".
Scaunul mi-a fost tras de sub picioare, iar frânghia— strânsă în jurul gâtului, doar atât cât să-mi amintească ceea ce conta, de fapt. A fost o palmă divină, un ciocănit amabil în cap, o îndurare aspră, pentru că datorită ei, am ajuns faţă în faţă cu unul din agenţii întunericului—agentul obişnuinţei.

Slujba lui, dată de tronul întunecat, este clară şi mortală: „Nu lua nimic de la victimele tale; fă-le doar să ia toate lucrurile ca pe un lucru de apucat."
Era pe urmele mele de ani de zile, iar eu n-am ştiut nimic. Dar acum ştiam. Am ajuns să-i recunosc tacticile şi să-i simt prezenţa, şi să fac tot ce pot ca să-1 ţin la distanţă, căci scopul său este mortal. Ţinta sa e nici mai mult, nici mai puţin decât să ne ia ce avem noi mai preţios şi să-1 facă să pară obişnuinţă.
A spune că acest agent al obişnuinţei suflă nepăsare, e ca şi cum l-ai lăsa să-şi facă de cap. Nepăsarea este unul din copiii săi. De asemenea, zămisleşte inimi frânte, ore pierdute şi o dorinţă nestăvilită de mai mult. Este un expert în a fura strălucirea şi în a o înlocui cu monotonia. El e cel ce a inventat căscatul, şi a pus geamătul când ne întindem. Strategia lui este înşelătoare.
Nu vă va fura mântuirea, ci doar vă va face să uitaţi cum e să fii nemântuit. Veţi creşte obişnuiţi cu rugăciunea, şi, prin urmare, nu vă veţi mai ruga. închinarea va deveni banală, iar studiul—opţional. Cu trecerea timpului, el va strecura în inimile voastre plictiseala şi va acoperi crucea cu praf, ca să staţi „la adăpost" de schimbare. Ţineţi cont de acest agent al obişnuinţei.
Nici nu vă va fura căminele, ci va face ceva cu mult mai rău: le va picta într-o nuanţă familiară de obscuritate.
El va înlocui rochiile de seară cu costumele de baie, serile petrecute în oraş cu cele petrecute în fotoliu, şi dragostea cu rutina. El va împrăştia praful zilei de ieri peste pozele de la
nuntă, până când vor deveni amintiri ale unui alt cuplu, din alte vremuri.
Nu vă va lua copiii, ci doar vă va face p[r]ea ocupaţi ca să-i mai observaţi. Şoaptele lui de amânare sunt seducătoare, întotdeauna va fi o vară viitoare, ca să antrenezi echipa, sau luna viitoare, ca să mergi pe lac, sau săptămâna viitoare, ca să-1 înveţi pe micul Johnny să se roage. El vă va face să uitaţi că feţele din jurul mesei voastre în curând vor sta la mesele lor. Din acest motiv, cărţile vor rămâne necitite, jocurile— nejucate, inimile—nehrănite, iar oportunităţile vor trece ignorate. Şi toate acestea, din cauză că otrava obişnuinţei v-a ucis simţurile, reducându-le la magia momentului.
înainte să vă daţi seama,, feţişoara care v-a adus lacrimi în ochi în sala de naşteri a devenit—departe acest gând— obişnuită. Un copil obişnuit, stând în scaunul din spate al maşinii, în timp ce conduceţi în viteză pe şoseaua vieţii. Şi dacă nu se schimbă ceva, dacă nu vă trezeşte cineva, acel copil obişnuit va deveni un străin oarecare.
Un „pic de spânzurătoare" ne-ar face puţin bine la toţi.
Pe un raft deasupra biroului se află o poză cu două fetiţe. Ele se ţin de mână în faţa unei piscine, aceeaşi piscină din care a fost scoasă cea mai mică dintre cele două. Am pus poza undeva unde s-o văd în fiecare zi, ca să-mi pot aduce aminte ceea ce Dumnezeu nu viea să uit.
Şi să fiţi siguri că până şi chiar azi îmi amintesc. Nu mai am nevoie de niciun pic de spânzurătoare. Nici măcar un pic.

CAPITOLUL 30
CARMELITA
Aerul fierbinte deveni irespirabil în capela cimitirului. Aceia care aveau evantaie le foloseau ca să tulbure încremenirea. Era aglomerat. Cele câteva scaune pregătite au fost curând ocupate. Am găsit un colţ gol şi m-am dus acolo în linişte, observând prima înmormântare braziliană.
Pe o masă în mijlocul capelei era pus coşciugul, cu trupul unei femei care fusese ucisă cu o zi înainte într-un accident de maşină. Numele ei era Dona Neusa. O cunoşteam,

pentru că fusese mama primei peroane care s-a întors la Dumnezeu, Cesar Coutinho. Alături stătea Cesar, sora lui, alte rude şi cineva foarte special, pe nume Carmelita. Era o femeie înaltă, cu o piele măslinie, aproape neagră, într-o zi ca aceasta, rochia ei era neagră, iar faţa sa era tristă; ea a privit îndelung chipul moartei, cu ochii săi negri precum cărbunii. Era ceva nobil în felul cum stătea ea acolo lângă coşciug. N-a plâns zgomotos, cum făceau ceilalţi, şi nici n-a căutat alinare de la ceilalţi care plângeau, ci doar stătea acolo, în picioare, curios de tăcută.

Cu o seară înainte l-am însoţit pe Cesar în delicata sarcină de a-i spune Carmelitei de moartea Donei Neusa. Pe când conducea, Cesar mi-a explicat cum fusese Carmelita adoptată în familia lor.

Cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, familia lui Cesar a vizitat un orăşel din inima Braziliei. Acolo au întâlnit-o pe Carmelita, o fetiţă orfană, în vârstă de şapte ani, care locuia cu rudele sale, lovite năpraznic de sărăcie. Mama ei fusese prostituată, iar pe tatăl său nu l-a cunoscut niciodată. Când a văzut fetiţa, Dona Neusa a fost impresionată. A ştiut că, dacă

nu intervenea ceva, micuţa Carmelita era condamnată să trăiască o viaţă lipsită de dragoste şi atenţie. Şi, datorită milei Donei Neusa, Cesar şi familia lui s-au întors acasă cu un nou membru în familie.

Cum stăteam eu aşa în capelă, privind faţa Carmelitei, am încercat să-mi imaginez ce simţea ea, cum i se schimbase viaţa. Mă întrebam dacă în mintea ei îşi mai amintea momentul din copilărie, când s-a urcat într-o maşină, plecând cu o familie necunoscută. Un moment fusese fără dragoste, fără familie şi fără viitor, iar în celălalt le avea pe toate trei.

Gândurile mi-au fost întrerupte de un târşâit de picioare. Slujba se terminase, iar oamenii plecau din capelă pentru înmormântare. Şi, fiind înghesuit în acel colţ al clădirii, am ieşit ultimul, sau cel puţin aşa credeam eu. Cum ieşeam, am auzit o voce caldă în spatele meu. M-am întors şi am văzut-o pe Carmelita plângând alături de coşciug. Mişcat, am rămas în uşa capelei, devenind martorul impresionantului ei *adio.*

Carmelita a rămas singură cu mama ei adoptivă pentru ultima dată. în ochi i se citea ceva blând, ca şi cum ar fi vrut să îndeplinească o ultimă sarcină. Nu s-a jelit, şi nici n-a strigat de durere, ci pur şi simplu s-a aplecat asupra coşciugului şi l-a mângâiat tandru, ca şi cum ar fi fost chiar mama ei. Cu lacrimi tăcute, ce udau lemnul lustruit al cosciugului, repeta continuu: „Obrigada! Obrigada!" („Mulţumesc! Mulţumesc!")

Un ultim prinos de mulţumire.

întorcându-mă acasă, mă gândeam că şi noi suntem, în multe feluri, precum Carmelita. Şi noi am fost orfani speriaţi. Şi noi am fost lipsiţi de dragoste şi neacceptaţi. Şi noi am fost salvaţi de un Vizitator plin de milă, de un Iărinte generos, care ne-a oferit un cămin şi un nume.

Prin urmare, şi răspunsul nostru ar trebui să fie ca şi cel al Carmelitei, un răspuns tulburător de mulţumire din toată inima, pentru această salvare. Când nimeni altcineva nu ne-a oferit nicio zi, Dumnezeu ne-a dăruit o viaţă întreagă.

Şi noi ar trebui să stăm în compania tăcută a Aceluia Care ne-a salvat şi să plângem cu lacrimi de recunoştinţă şi sa-I oferim cuvinte de mulţumire, pentru că nu trupurile noastre au fost salvate, ci sufletele noastre.

CAPITOLUL 31

PRIVIND ÎNSPRE VÂRF

Această carte a fost scrisă noaptea. Nu în zori, nici seara, ci noaptea, dincolo de ora de culcare, după ce toţi musafirii au plecat, şi când întreaga casă s-a cufundat în tăcere. în timp ce soţia mea dormea, m-am strecurat în debaraua noastră transformată în birou, mi-am salutat amanta mea nocturnă (computerul) şi am început să scriu. Cu larma neîncetată a oraşului la picioarele mele, şi cu zgomotul moale al ventilatorului alături, rn-am bucurat de o întâlnire nocturnă cu Lumina.

Nu sunt nocturn din fire; multe nopţi am purtat un adevărat război între creativitatea şi somnolenţa mea. Nu, nu sunt un nocturn, ci un tată, un misionar, şi am aflat că sarcinile acestor două slujbe scad atunci când toţi îţi spun „noapte bună". (Am încercat cele mai matinale ore, care păreau a fi alese mai corect, însă camionul care trebuia să mă scoată din pat la orele acelea n-a făcut faţă scărilor.)

Se pare că noaptea aceasta este ultima mea întâlnire cu manuscrisul. *Când Dumnezeu S-a apropiat* a trecut prin toate stadiile necesare de hrănire şi îngrijire, şi acum este aproape gata să iasă pe piaţă. Ceea ce, după cum v-aţi aştepta, e un motiv atât de bucurie, cât şi de tristeţe. îmi va fi dor de acest partener nocturn. Nu mă deranjează să vă spun că nu o dată impactul cugetărilor mele nocturne m-a smuls din scaun şi m-a aşezat pe genunchi în mulţumire. Slujim un Dumnezeu minunat!

Am citit recent o istorioară cu tâlc care ne va servi atât mie, cât şi vouă ca pregătire în vederea despărţirii. Povestea este despre un grup de alpinişti care s-au pregătit să exploreze un

munte mare din Europa. Peisajul impresiona prin stâncile acoperite de zăpadă, ce se întindeau sub un vârf înalt de-ţi tăia răsuflarea. în zilele senine, vârful muntelui trona ca un împărat la orizont. Culmea sa înzăpezită, înfiptă în albastrul cerului, parcă te invita să-1 admiri, oferind şi inspiraţie.

In unele zile, alpiniştii făceau mari progrese. Vârful se înălţa chiar deasupra lor, ca o ţintă obligatorie. Ochii erau chemaţi să privească în sus. Mersul le era sprinten. Colaborarea—dezinteresată. Deşi erau mulţi, urcau toţi ca unul, uitându-se cu toţii la acelaşi vârf.

însă, în alte zile, vârful muntelui le era ascuns privirilor. Norii ce-1 acopereau eclipsau albastrul acela săgetător ca un tavan sordid şi cenuşiu, şi le acoperea perspectiva asupra vârfului muntelui. în aceste zile căţăratul devenea dificil. Ochii priveau în jos, iar gândurile rămâneau ascunse. Ţinta era dată uitării, răbdarea se micşora, iar îngrijorarea era un companion neinvitat. Nemulţumirile înţepau asemenea spinilor de-a lungul drumului.

Şi noi suntem la fel, nu-i aşa? Atâta timp cât ne putem vedea visul, cât timp ţinta se află înaintea ochilor noştri, nu există munte pe care să nu-1 putem urca sau vârf pe care să nu-1 putem căţăra. însă îndepărtaţi viziunea, blocaţi vederea de la capătul drumului, şi veţi vedea cum rezultatul devine descurajator, la fel şi călătoria.

Gândiţi-vă la asta: Să-L ascundem numai pe Nazarineanul care ne cheamă de pe vârful muntelui, şi să vedem ce se întâmplă.

Ascultaţi gemetele alpiniştilor, când se opresc şi se odihnească lângă cărare. De ce să continue când încă nu se zăreşte nimic? Pelerini fără nicio viziune a pământului făgăduit, au devenit proprietari ai unui alt pământ, numai al lor. Ei îşi aşează tabăra, îşi schimbă bocancii de căţărat cu cei ai unor pierde-vară şi îşi vând echipamentul

pentru o canapea.
în loc să privească în sus la vârf, ei se uită în ei înşişi şi în afară, unul la celălalt. Rezultatul? Febra colibei. Familii
certându-se. Conducători fără linişte. Garduri ridicate. Teritorii îngrădite. Nu treceţi! Semnele sunt atârnate pe inimi şi case. Certuri transformate în adevărate iupte, în timp ce unele grupuri ce suferă de miopie se holbează la slăbiciunea altora, în loc să se întoarcă la închinare, la Puterea lor comună.
Remarcaţi: noi suntem ceea ce vedem. Dacă nu ne vedem decât pe noi înşine, pietrele de mormânt vor avea acelaşi epitaf pe care 1-a folosit apostolul Pavel când a vorbit despre duşmanii lui Cristos: „Dumnezeul lor e pântecele, slava lor este în ruşinea lor, şi lumea acesta se limitează doar la orizontul lor" (Filipeni 3:19, Phillips[12]). Oamenii n-ar fi trebuit niciodată să locuiască în mijlocul cetii de jos, fără o viziune despre Creatorul lor.
De aceea S-a apropiat Dumnezeu—ca că poată fi văzut.
Şi de aceea, aceia care L-au văzut, n-au mai fost niciodată la fel. „Am văzut slava Sa", a exclamat un ucenic (loan 1:14). „Am văzut noi înşine cu ochii noştri mărirea Lui", a şoptit un martir (2 Petru 1:16). Ei au văzut vârful. Ei au respirat aerul proaspăt al ţării de sus. Ei au tras cu ochiul la vârf, şi au refuzat să se oprească din urcare, până când n-au ajuns acolo. Ei au vrut să-L vadă pe Domnul Isus.
Am început cartea aceasta cu câteva definiţii: creştinismul, în forma sa cea mai pură, este nimic mai mult decât a-L vedea pe Domnul Isus. Slujirea creştină, în forma ei cea mai pură, este nimic mai mult decât a-L imita pe Acela pe Care-L vedem; a-I vedea măreţia Sa şi a-L imita, iată suma creştinismului.
De aceea, cei ce-L văd astăzi nu mai sunt niciodată la fel. Vă amintiţi de Bob Edens? Despre el vă vorbeam în introducere, că a trăit cincizeci şi unu de ani fără să poată vedea nimic, până când o operaţie complicată i-a redat vederea. Orice altceva a mai spus, n-a mai avut valoare.
„Iarba este ceva cu care am ajuns să mă obişnuiesc... Am crezut mereu că nu era decât un puf, însă a vedea fiecare fir

de iarbă, şi a-mi vedea părul de pe mâini, crescut precum copacii, şi păsările zburând pe cer... e ca şi cum ai începe din nou să trăieşti."
La fel poate fi şi cu a avea o viziune, în special când e vorba de o viziune asupra Creatorului nostru. Poate fi ca şi cum ai începe din nou să trăieşti, poate fi ca şi cum te-ai fi născut din nou. De fapt, Cel Ce a inspirat această carte, a spus că începuturile noi şi o vedere bună a ochilor sunt inseparabile. „Dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia Cerurilor" (loan 3:3).
Aşadar, Dumnezeu S-a apropiat. Dacă este Cine zice că este, atunci nu există un alt adevăr mai vrednic de vremurile noastre!
Gândiţi-vă la aceasta. Acum, dacă nu vă supăraţi, mă voi duce la culcare.

GHID DE LECTURĂ

CAPITOLUL 1

SOSIREA

1. *Dumnezeu merge la aceia care au timp să-L asculte—aşa că, în acea noapte senină El s-a dus la păstorii cei simpli.*

A. Dacă Mesia S-ar fi născut în timpurile noastre, cărui grup de oameni credeţi că ar fi făcut

anunţul îngerii? Cine credeţi că ar fi avut timp să asculte?
B. Citiţi Luca 2:8-20 ca să observaţi reacţia păstorilor în faţa anunţului. Cum au răspuns ei? De ce credeţi că i-a ales Dumnezeu pe ei să primească vestea cea bună?
C. Citiţi Luca 7:18-30 pentru a vedea cum au reacţionat alţii la vestea venirii lui Mesia. Cum a răspuns Domnul Isus când ei au întrebat dacă El este Mesia? Care a fost răspunsul mulţimii? Dar ai fariseilor şi al învăţătorilor Legii? De ce credeţi că a răspuns astfel fiecare grup?
2. In ce fel îl auziţi voi pe Dumnezeu? Cât de des vă puneţi timp deoparte ca să-L auziţi?
2. *Aceia care au ratat sosirea Maiestăţii Sale, în acea noapte, n-au ratat-o din cauza vreunui rău sau a vreunui păcat; nu, ci au ratat-o din cauză că pur şi simplu nu vegheau. Puţine s-au schimbat de două mii de ani încoace, nu-i aşa?*
A. Cum răspundeţi Ia afirmaţia autorului că s-au schimbat prea puţine în cei două mii de ani? Credeţi că oamenii sunt mai receptivi acum? De ce credeţi că atât de mulţi oameni „au ratat sosirea Sa"?

B. Citiţi Proverbe 8:17 şi îoan 14:21. Ce li se promite acelora care-L caută pe Dumnezeu?
C. Conform Evrei 11:6 şi 7:22-25, ce li se cere acelora care-L caută pe Dumnezeu? Ce le promite Domnul acestora?
D. Unde îl căutaţi pe Dumnezeu? Unde îl găsiţi cel mai adesea? în Cuvântul Său? în rugăciune? în cântări? Se manifestă în urmaşii Săi?
CAPITOLUL 2

‚DOAR UN MOMENT../'
1. *Ceva din ceea ce-L păstrează divin pe Domnul Isus îl face să pară distant, intangibil, previzibil. Dar totuşi n-o faceţi. Pentru Dumnezeu, n-o faceţi! Lăsaţi-L să fie aşa de uman, cum a intenţionat El să fie. Lăsaţi-L în mlaştina şi în nămolul lumii acesteia, căci numai dacă îl lăsăm pe El acolo, El ne poate scoate pe noi din ea.*
A. Vă simţiţi neconfortabil atunci când vă gândiţi la Domnul Isus în termeni umani? De ce?
B. Ce a vrut autorul să spună prin „căci numai dacă îl lăsăm pe El acolo, El ne poate scoate pe noi din ea"? Sunteţi de acord? Dacă Domnul Isus ar fi putut să ne salveze fără să devină uman, cum ar fi influenţat aceasta atitudinea voastră faţă de El ca Salvator al vostru?
C. în pasajele următoare, ce aspecte ale Domnului Isus par a fi foarte „umane": Luca 24:36-43; Marcu 4:35-40; îoan 11:1-36; Marcu 14:32-40? îl fac aceste pasaje să pară mai. real în ochii voştri? Cum afectează această conştientizare a umanităţii Sale relaţia voastră cu El?
D. Citiţi Psalmul 103:8-18; Evrei 2:14-18 şi 4:14-16. Ce asigurări ne dau ele nouă cu privire la faptul că Domnul ne înţelege şi că îi pasă de noi?
E. Dacă aveţi în vedere atât divinitatea, cât şi umanitatea Domnului Isus, în ce mod vă ajută acest lucru să faceţi faţă ispitelor? Cum afectează rugăciunile voastre?

2. Lumea va vedea o altă transformare instantanee. Vedeţi, când a devenit om, Dumnezeu a făcut posibil ca omul să-L vadă pe Dumnezeu. Când Domnul Isus a plecat acasă, El a lăsat uşa din spate deschisă.
A. Ce înseamnă „când Domnul Isus a plecat acasă, El a lăsat uşa din spate deschisă"?
B. Citiţi Ioan 14:1-14. Ce fel de casă pregăteşte Domnul Isus? Pentru cine?
C. Citiţi Exodul 33:12-23 şi 34:29-35. Ce s-a întâmplat atunci când Moise î-a cerut Iui Dumnezeu să-L vadă faţă în faţă? Ce efect a avut prezenţa lui Dumnezeu asupra lui Moise?
D. Conform pasajelor din Matei 5:8; Evrei 12:14 şi Apoca-lipsa 21:22-22:5, cine va vedea faţa lui Dumnezeu?
E. Ce vă vine în minte atunci când vă gândiţi la întoarcerea Domnului Isus? Ce emoţii vă produce? De ce? Dacă aţi şti că întoarcerea Domnului Isus este iminentă, ce priorităţi aţi

avea? Cum v-aţi petrece timpul?
140
CAPITOLUL 3
ABSURDITATE ÎN TRUJ
1. *După ce o naţiune de aleşi L-a dezbrăcat şi I-a biciuit trupul în care S-a întrupat, El tot a murit pentru ei. Şi chiar şi astăzi, după ce atâtea miliarde de oameni au ales să se prostitueze înaintea proxeneţilor puterii, ale celebrităţii şi ale bogăţiei, El încă îi mai aşteaptă. Este inexplicabil. N-are niciun pic de logică, niciun gram de raţiune. Şi totuşi încă această lipsă de raţiune oferă Evangheliei cea mai mare apărare, pentru că numai Dumnezeu poate iubi astfel.*
A. Aţi simţit vreodată că relatarea vieţii Domnului Isus este absurdă? Vorbiţi vreodată cu oameni care pun la îndoială autenticitatea acestei relatări? Cum le răspundeţi?
B. Cum descriu următoarele pasaje dragostea Im Dumnezeu: Romani 5:6-8; Tit 3:3-8; Romani 8:13-17; 31-39?
C. Conform lui 1 Ioan 4:7-21, dacă înţelegem cu adevărat dragostea lui Dumnezeu pentru noi, care este răspunsul nostru către El? Care este răspunsul nostru către alţii? Cum afectează aceasta atitudinea noastră faţă de Ziua Judecăţii? Ce emoţii nu pot coexista cu dragostea lui Dumnezeu din noi?
D. Când aţi simţit cel mai puternic dragostea lui Dumnezeu? în ce fel exprimaţi dragostea lui Dumnezeu din voi faţă de alţii? Cum vă exprimaţi dragostea faţă de Dumnezeu?
141

CÂND DUMNEZEU S-A APROPIAT
2. Dumnezeu a devenit batjocura lumii ca să-Şi salveze copiii. Ce absurd, când te gândeşti că un suflet atât de nobil ar merge într-o aşa sărăcie, pentru a împărţi o aşa comoară cu nişte suflete atât de ingrate! Şi totuşi El a făcut-o. De fapt, singurul lucru mai absurd decât darul acesta este refuzul nostru încăpăţânat de a-L primi.
A. Cum primim noi darul salvării lui Dumnezeu? De ce credeţi că nu acceptă oamenii darul acestei salvări?
B. Citiţi următoarele pasaje din Scriptură care descriu respingerea salvării de către oameni: Luca 14:15-24; Romani 9:30-32; 1 Corinteni 1:18-31. Potrivit acestor pasaje, care este atitudinea ce îi împiedică pe oameni să accepte darul lui Dumnezeu?
C. Conform pasajelor de mai jos, care sunt unele dintre atitudinile şi acţiunile ce îi caracterizează pe aceia care primesc salvarea lui Dumnezeu: Filipeni 3:7-11; 2 Corinteni 7:10; Efeseni 2:8, 9; Iacov 1:19-27?
D. Ce atitudine sau ce acţiune este cea mai mare provocare în vederea salvării voastre?
142

CAPITOLUL 4
RUGĂCIUNEA MĂRIEI
1. *Odihniţi-vă în pace, mâini micuţe, căci, deşi aparţineţi unui împărat, nu veţi atinge raci mătasea, nici aurul. Nu veţi prinde nici un condei, şi nici o pensulă. Nu, ci mâinile Tale micuţe sunt puse deoparte pentru o lucrare cu mult mai preţioasă: să atingi rana deschisă a leprosului, să ştergi lacrima grea a văduvei, să râcâi ţărâna din Ghetsimani.*
A. Ce fel de cereri aveţi să îi adresaţi lui Dumnezeu în beneficiul copiilor voştri?
B. Gândiţi-vă la câteva modalităţi în care Domnul Isus Şi-a folosit mâinile aici pe pământ. Ce ne spun pasajele următoare despre natura Sa: Marcu 1:40-42; Matei 14:28-31; 9:18-26, 19:13-15; Marcu 18:22-26; Luca 4:40; 24:36 39? De ce anume are nevoie Domnul Isus pentru a se

atinge de oameni ca să-i vindece? De ce credeţi că a ales El să-i atingă?
C. Ce instrucţiuni a lăsat Domnul Isus în Matei 25:31-46 cu privire la a arăta milă şi la a ajuta pe cei în nevoie? Care sunt consecinţele ignorării acestor porunci?
D. Astăzi e uşor să ajutăm oamenii de la distanţă fără a fi nevoiţi să stăm faţă-n faţă cu ei. Ce se pierde din lipsa unei legături directe cu acea persoană? De ce ne sfiim de o relaţie directă, personală? Ce implicaţii directe sunteţi dispuşi să suportaţi ca să faceţi voia Domnului Isus?

2. *Şi, inimioară mică... sfântă... ce pompează sângele vieţii în univers: de câte ori Te vom mai frânge noi?*
A. Ce credeţi că simte Domnul Isus, atunci când păcătuiţi, încălcând voia lui Dumnezeu? Mânie? Dezgust? Frustrare? Dezamăgire? Condamnare? „Ştiam Eu de la-nceput." \& imaginaţi frângându-I inima?
B. Citiţi aceste pasaje care descriu îndurarea lui Dumnezeu, mila şi duhul Său de iertare: Exod 34:4-7; Isaia 55:6, 7; Ieremia 9:23-24; Mica *7:18,*19; Efeseni 2:1-10. Cum răspunde Dumnezeu atunci când ne căim cu-adevărat? Care sunt cele mai semnificative cuvinte din fiecare pasaj?
C. Conform pasajului 2 Corinteni 1:3-7, în ce fel împărtăşim suferinţele lui Cristos? Dacă împărtăşim suferinţele Sale, de asemenea, cum împărtăşim mângâierea Sa? Cum ne împărtăşim din mângâierea Sa şi cu alţii?
D. Cum aţi schiţa progresul de la a fi un păcătos ce frânge inima lui Cristos la a ajunge o persoană capabilă să slujească altora?

CAPITOLUL 5
CĂŢĂRAT PE CREANGĂ SAU AŞEZAT PE RĂMURICĂ
1. *Iosifştia că singurul lucru mai rău decât acela de a se aventura în necunoscut era gândul de a-L nega pe Stăpânul său.*
A. Ce dificultăţi îl pândeau pe Iosif aventurându-se cu Dumnezeu în necunoscut? Ce riscuri îşi asuma el?
B. Deşi se ştiu puţine de spre Iosif, totuşi remarcaţi cum a răspuns el în relatările din aceste pasaje: Matei 1:18-24; Luca 2:21-24; Matei 2:13-15; 2:19-23; Luca 2:41-48. Cum l-aţi caracteriza acum pe Iosif? Cum aţi descrie credinţa lui în Dumnezeu?
C. în ce fel ne cheamă Dumnezeu să ne aventurăm în necunoscut?
2. *Aţi fost vreodată chemaţi de Dumnezeu pe o altă creangă? Puteţi fi siguri că nu va fi uşor. Căţăratul pe rămurele n-a fost niciodată uşor.*
A. Când aţi simţit că Dumnezeu v-a chemat să mergeţi pe o altă creangă pentru El? Cum aţi răspuns? Care a fost rezultatul?
B. Priviţi-i pe alţii pe care Domnul i-a chemat pe o altă creangă. Ce riscuri le-a spus Dumnezeu să-şi asume: Avraam (Geneza 22:1-19), Moise (Exod 3:1-4:18), Ghedeon

(Judecători 7), văduva din Sarepta (1 împăraţi 17:7-24), tânărul bogat (Luca 18:18-30)? Cum a răspuns fiecare dintre ei? Cum a răspuns Dumnezeu la voinţa lor, sau la lipsa lor de voinţă, de a trece pe o altă creangă de dragul Lui?
C. Pentru voi, care din aceste „crengi" a necesitat cea mai mare credinţă?

D. Din aceste exemple, ce principii puteţi desprinde, vizavi de răspunsul lui Dumnezeu la trecerea noastră pe o altă „creangă" pentru El?
E. \& cheamă Dumnezeu acum să mergeţi pe o altă creangă? Cum intenţionaţi să răspundeţi?

CAPITOLUL 6

DOUĂZECI ŞI CINCI DE ÎNTREBĂRI PENTRU MĂRIA

1. V-aţi pus întrebări despre anii în care Domnul Isus a crescut? Ce întrebări aţi vrea să-i puneţi Măriei, cu privire la aceasta?
2. Ce alte întrebări aţi avea pentru Domnul Isus?
3. Citiţi Ioan 1:1-14. Cum descrie Ioan existenţa Domnului Isus înainte de naşterea Sa din Măria?
4. Citiţi Filipeni 2:5-11. Care a fost atitudinea Domnului îsus, referitor la venirea Sa pe pământ ca om? în ce fel ar trebui să fie atitudinea noastră „la fel cu a lui Cristos"?
5. Dacă aţi putea vorbi cu o persoană din Biblie, alta decât Domnul Isus, cine ar fi aceasta? De ce? Ce întrebări i-aţi pune?
6. \ă imaginaţi cerul ca pe o oportunitate de a petrece timpul vorbind cu Domnul Isus, Moise, Pavel şi alţi oameni pe care i-aţi iubit pe pământ? Ce vă face să simţiţi acest lucru cu privire la plecarea în ceruri?

146
147

CAPITOLUL 7

NOAPTE DE CRĂCIUN

1. *Praful magic al Crăciunului a sclipit pe obrajii umanităţii atât de fugar, reamintindu-ne ce merită să avem, şi ceea ce voiam, de fapt, să avem.*
A. Ce fel de tradiţii de Crăciun aveţi voi? Căror feluri de tradiţii le puneţi voi bazele în familiile voastre?
B. Care sunt priorităţile voastre de Crăciun? Aduce Crăciunul în voi ce e mai bun sau ce e mai rău?
C. în realitate, care sunt lucrurile care contează? Potrivit acestor pasaje care ar fi cel mai important lucru în viaţă: Deuteronom 10:12,13; Eclesiatul 12:13,14; Matei 22:34-40; Iacov 1:25-27?
D. Care sunt priorităţile voastre pentru săptămâna viitoare? Dar pentru luna viitoare? Dar pentru anul viitor?
2. *Dacă El poate face atât de mult cu rugăciunile rostite atât de timid şi de neconvingător în decembrie, cu cât mai mult poate face dacă ne gândim la El în fiecare zi?*
A. Limităm noi abilitatea lui Dumnezeu de a acţiona? Dacă da, cum?
B. Ce imagini foloseşte Domnul Isus pentru a descrie importanţa angajamentului în următoarele pasaje: Matei 6:19-24; Marcu 9:42-50; Matei 13:1-23; 25:14-30?

149

C. Ce spun Scripturile despre consecvenţa în angajamentul de a ne ruga? Citiţi 1 Tesaloniceni 5:16-18; Efeseni 6:18; Iacov 5:13-16; Luca 11:5-13; 18:1-8.
D. In ce fel puteţi creşte percepţia oamenilor despre Cristos de-a lungul anului?

CAPITOLUL 8

PĂRĂSIND ATELIERUL DE TÂMPLĂRIE

150
1. *Vedeţi, El nu trebuia neapărat să plece. Avea de ales. Putea să rămână. Putea să-Şi ţină gura. Putea să ignore chemarea sau măcar să o amâne.*

A. Avea Domnul Isus de ales? Credeţi că a făcut acea alegere o dată, sau de mai multe ori? Credeţi că S-a îndoit vreodată dacă omenirea merita preţul pe care avea El să-1 plătească?
B. Ce găsim scris în următoarele pasaje, nu doar despre voinţa Domnului Isus, ci şi despre hotărârea Sa de a muri pentru păcatele noastre: Ioan 10:11-18; Matei 26:36-54; loan 18:4-11; Filipeni 2:6-8; Evrei 7:23-27?
C. Pe o coală de hârtie, într-o coloană scrieţi la ce a trebuit să renunţe Domnul Isus de dragul nostru; într-o a doua, scrieţi la ce v-a cerut El să renunţaţi de dragul Lui.
2. *El a văzut feţele voastre strălucind când L-aţi întâlnit prima dată. El v-a văzut feţele acoperite de ruşine chiar în clipa când aţi căzut prima data. Aceeaşi faţă care v-a privit în oglinda dimineţii, uităn-du-se la El. Şi a fost suficient ca să-L omoare. El a plecat din cauza voastră.*
A. Este greu să vi-L imaginaţi pe Domnul Isus văzându-vă şi auzindu-vă cu sute de ani înainte ca voi să vă naşteţi,

nu? Este greu să realizaţi că, chiar şi acum El vede şi înţelege totul despre voi? Cum faceţi ca Domnul Isus să devină o realitate prezentă în vieţile voastre?
B. Ca să înţelegeţi mai bine cât de mult vă cunoaşte Domnul Isus pe fiecare din voi, citiţi aceste pasaje: Psalmul 139:1-18; Matei 10:29-31; Evrei 4:13. Care este înţelesul lor?
C. Citiţi într-una din evanghelii relatările arestării Domnului Isus, judecării şi crucificării Sale (de ex. Matei 26:3-27:61). \ă puteţi imagina pe cineva care să aleagă să sufere atâta durere şi abuz, special pentru voi? Vi-L puteţi imagina pe Dumnezeu făcând aceasta? De ce a ales Dumnezeu să moară pentru voi?
Dacă un prieten ar muri pentru voi, cum v-ar afecta acesta viaţa? Cum vă afectează viaţa, ştiind că Domnul Isus a murit pentru voi?

CAPITOLUL 9

SPUNEŢI-MI SIMPLU: Isus

1. N-a *existat nicio persoană care să-L considere prea sfânt, prea divin sau prea ceresc ca să-L atingă. N-a existat nici măcar o persoană care de teamă că va fi respinsă să şefi sfiit să se apropie de El.*
A. Din ce motive se apropie oamenii de Domnul Isus? Care erau reacţiile oamenilor când veneau la El?
B. Cum îi trata Domnul Isus pe cei aflaţi la marginea societăţii? Pe cei respinşi din punct de vedere moral (Ioan 8:1-11)? Pe cei respinşi din punct de vedere social (Marcu 2:13-17)? Pe cei abandonaţi fizic şi spiritual (Matei, 8:1-4; Marcu. 5:1-20)?
C. Cum S-a purtat Domnul Isus cu cei care L-au respins? Cu Iuda (Matei 26:47-50)? Cu Petru (Marcu 14:66-72)? Cu tânărul conducător (Marcu 10:17-27)? Care este elementul surprinzător din aceste momente?
D. Pentru cine a rezervat Domnul Isus cele mai aspre cuvinte (Matei 23; Ioan 2:12-16)? De ce i-a condamnat El?
E. Cât eşti tu de asemănător lui Cristos şi de prietenos cu copiii tăi, cu partenerul, cu colegii de serviciu, cu străinii pe care-i întâlneşti zilnic, cu cei mai loviţi de soartă decât tine, cu aceia care se află pe „treapta cea mai de jos" pe scara socială? Ce aţi face ca să puteţi fi mai uşor de abordat?

2. *Nu uitaţi! Omul este cel care creează distanţa. Domnul Isus este Cel Care construieşte punţile.*
A. Ce îi determină pe oameni să se îndepărteze de Domnul Isus? Dificultăţile? Necazurile?

Succesul? Apatia? De ce?
B. Pe baza învăţăturilor din următoarele pasaje, în ce fel construieşte Domnul Isus punţi către noi: Romani 8:5-17, 26; 1 Ioan 5:14,15; 5:24; Psalmul 145:13b-20; Romani 5:6-8?
C. Ce imagini foloseşte Domnul Isus ca să-Şi arate grija Sa faţă de noi? De exemplu, citiţi aceste pasaje: Matei 23:37; Luca 15:1-32; Isaia 40:11. Din punctul vostru de vedere, care din ele ilustrează cel mai puternic dragostea Sa pentru oameni?
D. Ce credeţi, sunteţi mai departe sau mai aproape de El acum decât anul trecut? în ce fel aţi vrea să vă apropiaţi mai mult de El?

CAPITOLUL 10

FEMEI ÎN IARNĂ

1. *Aceia care se luptă la sfârşitul zilei, în final primesc la fel cu cei ce au început dis-de-dimineaţă. Cred că tocmai aceasta face ca harul să fie har.*
A. Cunoaşteţi pe cineva care a venit la Isus în „iarna" vieţii sale? Sau pe cineva care părea să aibă puţine de oferit împărăţiei Domnului Isus? Ce impact a avut această persoană?
B. Citiţi şi „restul poveştii" acestor trei femei din Luca 7:11-17; Ioan 4:1-42 şi Luca 8:43-47. Ce impact au avut ele şi acele evenimente asupra celor din jurul lor?
C. Ce circumstanţe sau ce caracteristici ale acestor persoane a folosit Domnul Isus pentru a-Şi extinde împărăţia?
D. Ce „oameni în iarnă" cunoaşteţi? Ce circumstanţe sau ce caracteristici ale lor ar putea folosi Dumnezeu pentru a atinge inimile lor şi ale celor din jurul lor?
2. *Nu, nimeni nu L-ar fi învinovăţit pe Domnul Isus dacă le-ar fi ignorat pe cele trei femei. Ar fi fost mai uşor să întoarcă capul—ar fi fost mai uşor, mai puţin discutabil şi departe de orice risc. Dar Dumnezeu, care le-a creat, n-a putut face asta; şi nici noi, cei care îl urmăm, nu putem face asta.*
A. Când sunteţi tentaţi mai degrabă să vă întoarceţi capetele decât să aveţi de-a face cu o persoană „periculoasă"?

L

Din punctul vostru de vedere, ce element al societăţii solicită mai mult risc decât sunteţi dispuşi să vă asumaţi? Cât de dispusă este biserica voastră să se implice faţă de astfel de elemente ale societăţii?
B. După ce aţi citit Matei 10:28-42, cum ari defini „riscul" din perspectiva lui Dumnezeu? De ce să ne temem şi de ce să nu ne temem?
C. Dacă aţi avea la dispoziţie doar pasajul Luca 14:7-14, cum aţi descrie „scara socială" din perspectiva Domnului Isus?
D. Care sunt cele trei ingrediente esenţiale pentru ca biserica voastră să se implice în lucrarea cu „oamenii în iarnă" ai societăţii?

CAPITOLUL 11

CÂND DUMNEZEU A SUSPINAT

1. *M-am gândit la Dumnezeu ca la Unul Care porunceşte. M-am gândit la Dumnezeu ca la Unul Care plânge. M-am gândit la Dumnezeu ca la Unul Care chemă morţii la viaţă printr-o*

poruncă, sau Care creează universul printr-un cuvânt, dar... un Dumnezeu Care suspină?!"
A. Cum vi-L imaginaţi cel mai adesea pe Dumnezeu? Vi-L puteţi imagina pe Dumnezeu suspinând? Ce L-ar putea determina pe Dumnezeu să suspine? Ce emoţii implică aceasta?
B. Marcu 7:34 descrie ca fiind „un suspin adânc". De ce credeţi că a suspinat Domnul isus? Ce lecţie învăţăm noi din răspunsul Domnului Isus?
C. Comparaţi evenimentul cu cel din Marcu 8:11-13. De ce credeţi că a suspinat Domnul Isus atunci când L-au chestionat fariseii? Cu ce ar fi putut diferi sentimentele Sale faţă de cele din episodul anterior?
D. Citiţi Romani 8:22-27 şi 2 Corinteni 5:2-4, unde apostolul Pavel descrie geamătul nostru după cer. Ce se înţelege prin „geamăt" în aceste pasaje?
E. Credeţi că sunteţi o persoană care „geme" după cer? De ce da sau de ce nu? Ce perspectivă asupra vieţii implică aceasta?

2. *Aşa că i-am găsit acestui cuvânt [suspin] un loc. S-ar putea să vi se pară ciudat, dar l-am aşezat alături de cuvântul* mângâiere, *căci, într-un mod indirect, durerea lui Dumnezeu este mângâierea noastră. Şi în agonia Domnului Isus stă nădejdea noastră... Acel suspin sfânt ne dă nouă siguranţa că Dumnezeu încă oftează pentru copiii Săi. El oftează pentru ziua în care toate suspinele vor înceta, când ceea ce a vrut dintotdeauna să fie, va fi.*
A. Ce vrea autorul să spună prin „durerea lui Dumnezeu este mângâierea noastră"? în ce fel această afirmaţie este adevărată?
B. Citiţi Ioan 17:1-26. Care a fost planul lui Dumnezeu în ce priveşte relaţia noastră cu Cristos? Dar relaţia noatră unii cu alţii? Ce „a vrut dintodeauna" să fie? Cum ne mângâie Dumnezeu până „când suspinele vor înceta"? De ce este unitatea atât de importantă?
C. Petreceţi timp citind psalmi care vorbesc despre mângâierea pe care ne-o dă Dumnezeu, cum ar fi Psalmul 23; 34; 46. în ce fel ne mângâie Dumnezeu?
D. Ce modalităţi de a uni credincioşii vedeţi? în ce domenii avem nevoie să ne luptăm mai mult penb-u unitate?

ÎNTREBARE PUSĂ PE MARGINEA CANIONULUI
1. *Numai Dumnezeu poate face faţă ultimei noastre dileme— moartea. Şi numai Dumnezeul biblic a îndrăznit să stea în picioare pe marginea canionului şi să ofere un răspuns. El trebuie să fie Dumnezeu şi în faţa morţii. Dacă nu, atunci nu e Dumnezeu nicăieri.*
A. Ce vrea autorul să spună prin „El trebuie să fie Dumnezeu şi în faţa morţii, dacă nu, atunci nu e Dumnezeu nicăieri"? Care este răspunsul oferit de Dumnezeu în faţa morţii? Cum a dat El acest răspuns?
B. Citiţi 1 Corinteni 15:12-28 şi explicaţi cu propriile voastre cuvinte ce a spus apostolul Pavel în legătură cu moartea şi învierea?
2. *Credeţi că un călător tânăr şi fără bani e mai mare decât moartea voastră? Credeţi cu adevărat că moartea nu e decât o rampă de acces spre locuri mai înalte?*
A. Autorul descrie moartea ca fiind o „rampă de acces". Ce altă comparaţie puteţi face, ca să va ajute să explicaţi cum este moartea?
B. Ce înţelegere oferă aceste pasaje asupra relaţiei morţii cu viaţa: Luca 20:34-38; Ioan 11:25,26; Romani 8:10,11? Ce aţi spune cuiva aflat în faţa morţii, ceva care l-ar putea ajuta să înţeleagă răspunsul lui Dumnezeu?

O POVESTE DESPRE DOI COPACI
1
k
1. *Lupta. Şarpele. Minciuna. Stârnirea. Inima sfâşiată, ademenită. Suflet târât în plăcere, în independenţă, în importanţă. Agonie interioară. Din voia cui?*
A. Citiţi Geneza 2:15-17 şi 3:1-24. Ce ispite existau acolo? Ce alegere a făcut Adam? Dar

Eva? A cui voinţă le controla alegerea lor?
B. Până unde s-au întins acele ispite, preztnte şi în zilele noastre? La care din ele suntem expuşi cel mai mult ?
C. Bazat pe exemplul lui Adam şi al Evei, ce ne face pe noi sensibili la ispită şi la propria voinţă?
2. Şi, *din nou lupta. Şarpele. Stârnirea. Inima sfâşiată, ademenită. Din nou întrebarea: Din voia cui?*
A. Citiţi Matei 26:1-75. Ce provocări erau prezente în această luptă? Pentru Iuda? Pentru Petru? Pentru Domnul Isus?
B. Cât de puternice sunt aceste ispite astăzi?
C. Cum a arătat Domnul Isus supunere faţă de voia lui Dumnezeu la masa de Paşte? Dar în Ghetsimani? Dar la arestarea Sa? Dar înaintea marelui preot şi a Sanhedrinului?

C. Din exemplul Domnului Isus, ce principii puteţi deduce, ca să puteţi rezista ispitei, şi pentru a vă putea supune voii lui Dumnezeu?

CAPITOLUL 14

NU ESTE ÎNTÂMPLĂTOR

1. *Domnul Isus s-a născut ca să fie răstignit. Când a devenit conştient de Cine era, a devenit, de asemenea, conştient şi de ceea ce trebuia să facă.*
A. V-aţi dorit vreodată să vă cunoaşteţi viitorul? Dar dacă în viitor vă aşteaptă durerea, în efortul de a salva viaţa altei persoane? Aţi vrea să mai aflaţi ce va fi înainte a se întâmpla? Aţi încerca să schimbaţi cursul evenimentelor?
B. întrucât Domnul Isus Şi-a anticipat moartea iminentă în Matei 16:21-23; Luca 9:51; 13:31, 32 şi Ioan 10:17, 18, ce atitudine are Acesta faţă de ea? Cum a răspuns El celor care încercau să-I schimbe cursul?
C. Există în viaţa voastră vreun ţel pe care să-1 urmăriţi cu tot devotamentul? Ar trebui să existe un astfel de ţel? Cum ar fi? Pentru a vă urmări acest ţel cu tot devotamentul, cum vi s-ar schimba viaţa de zi cu zi?
2. *Dacă Domnul Isus ar fi fost obligat să se ţintuiască singur -pe cruce, ar fi făcut-o şi pe aceasta. Căci nu soldaţii L-au ucis, nici strigătele mulţimii, ci devotamentul Său pentru noi.*
A. în funcţie de responsabilitatea lor pentru moartea Sa, cum i-aţi clasifica pe următorii: Iuda, mulţimea, liderii religioşi, autorităţile romane, soldaţii? Aţi vrea să mai adăugaţi pe cineva pe listă?

B. Conform acestor pasaje, cine a fost responsabil de moartea Domnului Isus: Romani 5:8; Efeseni 2:1-5; 1 Ioan 4:9 ,10?
C. Potrivit acestor pasaje Psalmul 145:20; Efeseni 3:17-19; Ioan 14:23, ce se întâmplă când ne dăm seama de devotamentul Domnului Isus pentru noi şi îi răspundem cu dragoste?
D. întrucât moartea Domnului Isus era un act de voinţă din partea Sa, cum vor fi vieţile noastre, ca acte de voinţă? Ce se întâmplă atunci când nu alegem în mod conştient să trăim pentru Cristos? Ce anume ne controlează viaţa?

CAPITOLUL 15

REDESCOPERIND UIMIREA

1. *Ne întrebăm, cu atâtea miracole în jurul nostru drept mărturie, cum putem să nu-L vedem pe Dumnezeu. însă uneori se întâmplă. .. Sau, ceea ce e în mod patetic şi mai rău, noi cerem mai mult. Mai multe semne. Mai multe dovezi. Mai multe scamatorii. De parcă Dumnezeu ar fi vreun magician de vodevil pe care L-am tocmi pe un dolar.*
A. V-aţi dorit vreodată să fi fost martor la minunile pe care Domnul Isus le-a făcut pe

pământ? Credeţi că aceasta v-ar fi crescut credinţa? \ă doriţi ca Domnul să facă o minune pentru voi, chiar acum, ca să vă fie mai uşor să credeţi?
B. Cum a afectat credinţa oamenilor faptul de a fi văzut minunile Domnului Isus? L-a învierea lui Lazăr, pe care a făcut-o Domnul Isus, au existat diferite răspunsuri (Ioan 11:38-53). Care sunt acelea?
C. Citiţi în următoarele pasaje exemple de oameni care au cerut minuni: Matei 12:38, 39; 16:1-4; Faptele apostolilor 8:9-23. în fiecare caz, ce nu era în regulă cu motivul lor?
D. Conform pasajelor Ioan 2:11; Faptele apostolilor 2:22 şi Ioan 20:30,31, care era scopul lui Dumnezeu prin înfăptuirea minunilor?
E. Pe ce ar trebui să se bazeze credinţa noastră în Domnul Isus?

2. V-ar plăcea să-L vedeţi pe Domnul Isus? Aţi îndrăzni să fiţi martorii oculari ai măreţiei Sale? Atunci redescoperiţi uimirea!
A. Ce eveniment legat de măreţia lui Dumnezeu v-a impresionat cel mai mult? în ce vă priveşte, care din lucrările Domnului arată cel mai puternic prezenţa lui Dumnezeu—munţii, oceanul, curcubeul, o noapte înstelată?
B. Citiţi câteva pasaje ce descriu măreţia şi minunile lui Dumnezeu, cum ar fi: Iov 9:4-10; 38,39; Psalmul 104. Cum afectează acestea imaginea voastră despre Dumnezeu? Pe baza acestor pasaje, ce cuvinte aţi folosi ca să-L descrieţi pe Dumnezeu?
C. Citiţi Iov 42:1-6. Care a fost răspunsul lui Iov la descrierea puterii lui Dumnezeu? Cît de asemănător este şi răspunsul vostru? Sau este diferit?

SPERANŢA

1. *Problema noastră nu este atât de mult că Dumnezeu nu ne dă ceea ce speram, cât faptul că noi nu cunoaştem lucrul pe care trebuie să-l sperăm.*
A. Descrieţi un moment când Dumnezeu nu a răspuns la o rugăciune, şi pentru care mai târziu aţi fost recunoscător.
B. Citiţi 2 Samuel 7. Ce spera David să facă? Care erau motivele lui? Cum i-a răspuns Dumnezeu lui David? Care a fost răspunsul lui David la răspunsul dat de Dumnezeu?
C. Citiţi pasajele din Matei 20:20-28 şi Marcu 10:35-45 despre cererea făcută de mama lui Ioan şi a lui lacov. Ce sperau ei? Care pare să fi fost motivul lor? în ce fel sperau ei un lucru greşit?
D. Din aceste două exemple şi altele din capitol, ce principii puteţi extrage, cu privire la lucrurile pe care ar trebui să le sperăm şi pentru care să ne rugăm?
2. *Speranţa nu e o dorinţă împlinită sau o favoare achitată, ci mult mai mult decât aceasta. Este o dependenţă imprevizibilă, aproape caraghioasă, de Dumnezeu, care adoră să ne surprindă fără şosete şi să fie acolo în trup ca să ne vadă reacţia.*
A. Aţi fost vreodată surprinşi de răspunsul dat unei rugăciuni, răspuns cu mult mai măreţ decât aţi fi putut voi anticipa? Daţi un exemplu.

B. „Speranţa" (nădejdea, n.tr.), cum e ea folosită în Noul Testament, nu e o dorinţă, ci o aşteptare plină de încredere. Nu este dorinţă, ci dependenţă. Citiţi următoarele pasaje, înlocuind „speranţă" *(nădejde,* potrivit lui Cornilescu, n.ed.) cu „aşteptare plină de încredere", ori de câte ori ea apare în verset: Romani 15:4; Tit 1:1-3; Tit 3:2-8; Evrei 6:13-20; Evrei 11:1. Cum afectează aceasta impactul asupra versetelor? După părerea voastră, care verset cântăreşte mai mult?
C. Ce „aşteptaţi plin de încredere" de la Dumnezeu? Dincolo de orice vă dictează raţiunea, în ce mod depindeţi de Dumnezeu, absolut şi neîndoielnic?

CLIPE VEŞNICE

1. *O clipă veşnică. Un moment care vă aduce aminte de comorile ce vă înconjoară: căminul vostru; liniştea voastră sufletească; sănătatea voastră.*

A. Descrieţi „o clipă veşnică" pe care aţi experimentat-o. Care au fost circumstanţele şi care a fost impactul?

B: Conform următoarelor pasaje, care sunt câteva din comorile pe care le avem aici pe pământ: Psalmul 127:3-5; 128:1-6; Proverbe 31:10-12; 19:14?

C. Conform acestor exemple, cât timp a fost Domnul Isus pe pământ, ce a făcut El ca să rămână aţintit asupra a ceea ce era important: Matei 14:22, 23; Marcu 1:35; Luca 5:15, 16; 9:18?

2. *Clipele veşnice ne aduc aminte că iubirea este încă cel mai mare avut al nostru, iar viitorul nu are nimic de care să ne temem.*

A. Sunteţi de acord că dragostea e cel mai mare avut? Dacă e aşa, cum aţi justifica afirmaţia? Dacă nu, atunci care este cea mai mare bogăţie?

B. Ce anume face ca viitorul să pară înspăimântător? 'Va aşteptaţi ca următorii zece ani să fie mai grei decât ultimii zece? Priviţi schimbarea secolului cu anticipare sau cu nelinişte?

B. Citiţi Psalmul 103:2; 2 Timotei 2:11-13; Evrei 10:19-25. Cine poate face faţă cu încredere viitorului?

C. Conform următoarelor pasaje, de ce ne putem simţi în siguranţă, în ce priveşte viitorul: Psalmul 27:1-5; 121; Isaia 54:10?

D. Cum aţi explica unei persoane de curând creştină că „dragostea desăvârşită alungă teama"?

CAPITOLUL 18

CE VEZI?

1. *Căutători ai faimei, ai puterii şi ai plăcerii. Rezultatul final este întotdeauna acelaşi: o dureroasă neîmplinire.*

A. Ce exemple de oameni puteţi da, care au căutat faimă, putere şi plăcere, ca, în final, să găsească goliciune şi durere ?

B. Ce au căutat fiecare din aceşti oameni: Absalom (2 Sa-muel 15:1-17; 18:1-18), liderii iudei (Ioan 12:37-50), Moise (Evrei 11:23-28), corintienii (1 Corinteni 5:1-13; 6:9-20)? Care a fost rezultatul în fiecare caz?

C. Ce înţelepciune oferă Proverbele în următoarele pasaje referitoare la celebritate, putere şi plăcere: 21:17; 11:7; 13:20; 18:24; 19:6; 21:22; 25:6, 7 şi 25:27?

D. Ce proverbe aţi scrie referitor la celebritate, putere şi plăcere? Prin contrast, ce anume v-a adus împlinire în viaţă?

2. *Destin? Mâine? Adevăr? Toate sunt întrebări la îndemâna omului care îşi cunoaşte originea. Numai văzându-L pe Domnul Isus, omul îşi poate cunoaşte Originea.*

A. Pentru o persoană care ştie că izvorul său este Isus, care sunt răspunsurile la următoarele întrebări: „Care este destinul meu?", „Ce-mi rezervă viitorul?", „Ce este adevărul?"

B. Citiţi următoarele pasaje pentru a vedea cum a răspuns Domnul Isus la aceste întrebări: destin (Matei 25:31-46), mâine (Matei 6:25-34), adevăr (Ioan 3:3-21; 5:24-30; 6:53-58; 8:51; 14:12). Cum aţi reformula răspunsul Său la fiecare dintre aceste întrebări?

C. Ce răspunsuri ar trebui date, pentru o persoană care nu-L vede pe Domnul Isus ca izvor al său? Citiţi Ioan 3:18-20 şi 1 Ioan 5:10-12.

D. Cum aţi determina pe cineva să-L vadă pe Domnul Isus ca sursă a răspunsurilor vieţii?

CAPITOLUL 19

EL A UITAT

1. *Dintre toate lucrurile pe care El [Dumnezeu] le face, iată unul pe care refuză să-lfacă: El*

refuză să păstreze o listă cu păcatele mele.
A. Oare ne face bine să ne tot amintim propriile noastre greşeli? Când devine periculos să ne tot amintim greşelile?
B. Biblia foloseşte mai multe imagini pentru a descrie iertarea păcatelor noastre de către Dumnezeu. Care dintre ele vă ajută cel mai mult să vedeţi că Dumnezeu uită cu adevărat: Psalmul 103:12; Isaia 1:18; 43:25; Psalmul 32:1 şi Isaia 44:22?
C. Citiţi Psalmul 32, care este un psalm de laudă adus unui Dumnezeu care iartă. Ce arată el despre efectele păcatului nemărturisit şi despre răspunsul lui Dumnezeu dat unei inimi căite?
D. Pe o coală de hârtie scrieţi un păcat pe care nu vi-1 puteţi ierta. Apoi ştergeţi-1 sau ardeţi hârtia. Când sunteţi ispitiţi să vă mai chinuiţi cu acest păcat, aduceţi-vă aminte că a fost eliminat de Dumnezeu, şi de voi.
2. *Noi suntem impertinenţi nu când ne minunăm de harul Său, ci când îl respingem.*
A. De ce credeţi că oamenii resping harul lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lor? De ce oamenii continuă să se simtă vinovaţi, chiar şi după ce i-au cerut lui Dumnezeu iertare?
\vA
172
173

B. întrucât suntem îmbrăcaţi cu Cristos, câţi ne apropiem de tronul lui Dumnezeu în rugăciune, potrivit acestor pasaje: Efeseni 3:8-12; Evrei 4:14-16; 10:19-23?
C. Dacă înţelegem cu adevărat harul lui Dumnezeu revărsat peste noi, care este răspunsul nostru, potrivit lui Evrei 10:24,25?
D. Bazaţi pe lecţie, ce aţi vrea să vă amintiţi mai bine? Ce aţi vrea să uitaţi mai repede?
174
CAPITOLUL 20
FĂCÂND FAŢĂ ADEVĂRURILOR
1. *Aţi remarcat vreodată extremele nesfârşite între care oscilează o persoană ca să ascundă realităţile vieţii?*
A. Ce exemple vedeţi în tendinţa societăţii de a se ascunde sau de a scăpa de realităţile vieţii, cum ar fi îmbătrânirea, moartea, propriul sine? Vedeţi vreo creştere a acestei tendinţe? Dacă da, în ce fel? Căror realităţi observaţi voi că le fac faţă cel mai greu oamenii?
B. Care este perspectiva lui Dumnezeu asupra îmbătrânirii, văzută în pasajele: Iov 12:12; Proverbe 16:31; Isaia 46:4 şi Tit 2:3, 5?
C. Care este perspectiva lui Dumnezeu asupra noastră ca şi creaţie a Sa, văzută în pasajele din Psalmul 8:3-8; 139:1-18?
D. Cum sunt văzuţi membrii mai în vârstă din adunarea voastră? Ce contribuţie aduc ei bisericii şi comunităţii? Sunt ei izolaţi de majoritatea celor din biserică, sau sunt participanţi activi şi lideri în programele bisericii?
2. *înmormântări, divorţuri, boală, spitalizări—nu puteţi păcăli viaţa în asemenea momente. Poate că tocmai de aceea El este întotdeauna prezent în astfel de momente.*
175

A. în faţa unei boli grave sau a morţii celor dragi, ce este important pentru voi? Ce este neimportant? Ce vă aduce mângâiere? Care adevăruri despre viaţă vă sunt în mod special clare?
B. Ce introspecţii vă dau pasajele următoare despre perspectiva lui Dumnezeu asupra morţii: Psalmul 116:15; Romani 14:7, 8; 1 Corinteni 15:50-58 şi Apocalipsa 14:13?
C. Ce pasaje din Scriptură vă mângâie cel mai mult când luaţi în considerare realitatea morţii?
D. Ce aţi vrea se spună la înmormântarea voastră?
176
CAPITOLUL 21
LUMINA DIN... DEBARA?!
1. *„Nu sunt pregătită,"a explicat lumânarea cu ochi rugători. „Mai am nevoie de pregătire."*
A. De câtă pregătire e nevoie pentru a fi „lumină" eficientă pentru Cristos? Când o prea puţină

pregătire este periculoasă? în ce fel este periculoasă pregătirea excesivă? Când devine dorinţa de mai multă pregătire o scuză de a ascunde lumina?
B. Ce se poate învăţa din Fapte 18:24-28; Evrei 5:11-6:3 şi Iacov 1:22-25, referitor la a echilibra pregătirea cu acţiunea?
C. în ce domeniu sunteţi cel mai bine pregătiţi să slujiţi? în ce fel puteţi folosi această pregătire într-un mod efectiv?
2. *Ultima lumânare avea o voce feminină, foarte plăcută la auz. „Aş vrea să vă ajut," explică ea, „însă darul meu nu e să luminez în întuneric."*
A. Cum putem stabili care sunt darurile noastre?
B. Ce spune 1 Corinteni 12:1-11 şi Romani 12:3-8 despre darurile spirituale?

■

C. Care ar fi răspunsul nostru când ni se cere să slujim într-un domeniu în care nu ne considerăm competenţi? Este oare înţelepciune sau egoism să nu slujim în domenii în care noi nu credem că suntem „înzestraţi"? De ce?
3. *„Apropo, de unde ai cumpărat lumânările acelea?" „O, sunt lumânări de biserică. îţi aminteşti biserica aceea care s-a închis, cea din capătul oraşului? De acolo le-am luat."*
A. Care este semnificaţia istorioarei despre lumânări? Spre ce problemă din biserici arată această istorioară? Fană unde credeţi că se întind aceste probleme dintre creştinii din biserici?

CAPITOLUL 22

AMBIŢIE OARBĂ

1. *Ambiţia este acel curaj din suflet care creează neplăcere celor obişnuiţi, şi pune îndrăzneală în vise.*
A. Pentru voi, care personaj istoric sau contemporan exemplifică cel mai bine ambiţia pozitivă—cineva care a îndrăznit să viseze?
B. Priviţi la următoarele exemple de oameni care au îndrăznit să viseze: Iosua (Numeri 13:1-14:9; 27:12-23), David (1 Samuel 17:1-54), femeia canaanită (Matei 15:21-28). în fiecare caz, de ce credeţi că au avut succes în a-şi împlini visele?
C. Care este cea mai mare ambiţie a voastră în acest moment al vieţii? Ce vă motivează această ambiţie?
2. *Ambiţia oarbă este un pas uriaş mai departe de Dumnezeu şi un pas mic mai aproape de catastrofă.*
A. Ce exemple de ambiţie oarbă puteţi da, chiar şi din biserică? Cum putem face distincţia între dorinţa sinceră de a fi lider în biserică şi ambiţia oarbă?
B. Există în Biblie mai multe exemple de oameni care au dorit să „construiască" pentru Domnul—oamenii de la Babei (Geneza 11:1-9), David (1 Samuel *7)* şi Petru (Matei 17:1-8). în fiecare caz, de ce le-a năruit Dumnezeu planurile?

C. Care este relaţia Psalmului 127:1 cu aceste exemple?
D. Ce întrebări ar trebui să vă puneţi vouă înşivă, ca să vedeţi dacă ambiţia voastră este corect motivată?

CAPITOLUL 23

AVERTISMENTE

1. *Avertismentele pot fi brutale, ca lovitura unui baros, însă noi tot ne întoarcem capetele şi le gonim cu un fluierat.*
A. Daţi exemplu de un moment când aţi ignorat un avertisment şi apoi aţi plătit preţul pentru aceasta.
B. Ca o completare la pasajul autorului, ce avertismente oferă Proverbele despre: lene (10:4,

5; 12:11,24), zgârcenie (11:24-26; 28; 19:17) şi autocontrol (12:16; 23; 20:25; 21:23)?
C. Citind Proverbe, ce alte avertismente observaţi că se întâlnesc frecvent?
D. Sunt aceste avertismente ca nişte lumini pe care le-aţi ignorat? în legătură cu sănătatea? în legătură cu relaţia voastră cu familia sau cu prietenii? în legătură cu relaţia voastră cu Dumnezeu?
E. Dacă ar fi să scrieţi un proverb de avertisment pentru oameni, despre ce i-aţi avertiza?
2. *Adesea suntem surprinşi de neplăcerile vieţii, dar când suntem puşi la zid, la zidul onestităţii, ajungem să admitem că... am fi putut evita multe probleme.*
A. Sunteţi de acord că am fi putut evita multe dintre neplăcerile vieţii noastre? Ce fel de necazuri pot fi prevenite? De ce nu vrem să admitem că au existat semne de avertizare?

B. Poate că cel mai cunoscut exemplu al unei persoane care a ignorat un avertisment este exemplul lui Petru care s-a lepădat de Domnul Isus. Citiţi relatarea din Matei 26:31-46; 69-75, sau din celelalte evanghelii. Cum a răspuns Petru la avertismentul Domnului Isus? De ce? Ce 1-a determinat să se lepede de Domnul Isus, chiar şi după ce a fost avertizat?
C Ce învăţăminte putem trage din experienţa lui Petru, care ne-ar putea ajuta să acordăm atenţie avertismentelor ce ni se dau?

CAPITOLUL 24

ZIUA TATĂLUI: UN OMAGIU

1. *Faptul că azi nu e aici pare ciudat. Probabil pentru că el nu lipsea niciodată. El era întotdeauna în apropiere, întotdeauna disponibil.*
A. Ce imagini vă vin în minte când vă gândiţi la tatăl vostru? Ce cuvinte aţi folosi ca să-1 descrieţi ca tată?
B. Care este rolul dat de Dumnezeu taţilor în viaţa copiilor lor? Ce ne arată aceste pasaje: Deuteronom 6:4-9; Psalmul 78:1-8; Proverbe 3:11,12; 13:24; 22:6; Efeseni 6:4; 1 Timotei 3:1-5; 5:8?
C. Pentru a îndeplini aceste responsabilităţi, care ar fi primii trei factori cei mai critici?
D. Ce influenţă pozitivă a avut tatăl vostru asupra vieţii voastre? Dacă mai trăieşte, cum v-aţi putea exprima aprecierea faţă de el pentru acele lucruri? Dacă nu, cui aţi da mai departe acele binecuvântări?
2. *...el este—într-un fel foarte special—încă prezent.*
A. Dacă aţi pierdut vreun părinte sau un alt membru apropiat al familiei, în ce fel mai este acea persoană încă foarte prezentă lângă voi?

B. Ce face familia pentru a-i păstra memoria vie celui iubit? Cine face ca aceste amintiri să fie mai degrabă fericite decât triste?
C. De ce credeţi că Se descrie Dumnezeu ca fiind Tatăl nostru? Ce caracteristici părinteşti vedeţi în pasajele: Isaia 64:8; Matei 7:11; 10:29-31; 2 Tesaloniceni 2:16-17?
D. Cum este afectată credinţa voastră de acceptarea morţii celui drag?

CAPITOLUL 25

SEDANURILE DE FAMILIE ALE CREDINŢEI

1. *încrederea este o calitate care produce nu eroi de moment, ci vieţi monumentale.*
A. Ce ne atrage mai mult—să fim consideraţi eroi sau oameni de încredere? De ce? Fană unde ne cheamă creştinismul să fim eroi? Dar oameni de încredere?
B. Deşi se spun puţine lucruri despre Andrei, ce învăţaţi despre el în fiecare din pasajele următoare: Ioan 1:35-42; 6:1-11; 12:20-22?
C. Ana este menţionată doar în Luca 2:36-38, însă aceste versete însumează opt ani din viaţa ei. In ce fel era ea demnă de încredere într-un mod remarcabil?
D. Cum v-aţi nota propria voastră încredere? Cât de demni de încredere sunteţi voi în a-i

aduce pe alţii la Cristos, ca Andrei, sau în rugăciune, ca Ana?
2. *Mă întreb dacă această carte şi-a găsit loc în mâinile vreunor sfinţi de încredere ale zilelor noastre. Dacă da, atunci nu pot rezista şansei de a le spune două lucruri. Primul? Vă mulţumesc!*
A. în biserica voastră, ce exemple de oameni care sunt modele de încredere în slujba Domnului puteţi întâlni? Unde se face, în general, lucrarea lor: „pe scenă" sau „în

spatele scenei"? Cum sunt influenţate în general vieţile lor de această caracteristică?
B. Un alt cuvânt pentru „responsabil" (a fi un om de încredere, n.ed.) ar putea fi „credincios". Cum îi descrie Matei, în 24:45-51, pe slujitorii credincioşi şi pe cei necredincioşi? Care este sfârşitul lor?
C. Credincioşia lui Dumnezeu este o temă frecventă în Biblie. Citiţi Psalmul 117. în ce fel Dumnezeu va fi întotdeauna credincios?
D. Ce aţi putea face ca să onoraţi „sedanurile de familie" din bisericile voastre şi să-i încurajaţi şi pe alţii „să fie mai de încredere"?
CAPITOLUL 26

REPROŞURI INSENSIBILE

1. *Dacă cineva vă jigneşte intenţionat, ştiţi cum să reacţionaţi, cunoaşteţi sursa durerii. Dar dacă cineva vă tulbură sufletul în mod accidental, e dificil, nu ştiţi cum să-i răspundeţi.*
A. Cum răspundeţi dacă cineva vă atacă în mod intenţionat familia sau prietenii? Cum răspundeţi dacă cineva vă răneşte din greşeală? Mărturisiţi sau ignoraţi? Durerea trece sau persistă?
B. Ce înţelepciune oferă următoarele versete, ca răspuns la insulte, intenţionate sau nu: Proverbe 19:11; Eclesiastul 7:21, 22; Luca 11:4; 17:3, 4; 1 Corinteni 4:12,13?
C. Cât de mult contează dacă cel care v-a jignit îşi cere iertare? Cum ar trebui să răspundem dacă ni se cere iertare? Dar dacă nu?
2. *Acela care îndrăzneşte să se numească ambasadorul lui Dumnezeu, nu-şi poate permite* luxul *de a folosi cuvinte nepotrivite, insensibile.*
A. Daţi un exemplu de moment în care aţi rănit pe cineva accidental prin ceea ce aţi spus.
B. Citiţi Matei 12:33-37. Ce vrea să spună prin „cuvinte insensibile"? Ce însemnătate are acest pasaj?

C. Citiţi Proverbe 10:1-32. Ce contrast există între cuvintele celui rău şi cuvintele celui neprihănit?
D. Care este cel mai bun sfat pe care-1 puteţi da, de a ne folosi cuvintele spre slava lui Dumnezeu?

CAPITOLUL 27

UN CÂNTEC ÎN ÎNTUNERIC

1. *Trecătorii aveau reacţii diferite. Unii erau curioşi şi îl priveau insistent. Alţii erau stingheriţi... Majoritatea însă abia dacă l-a remarcat.*
A. în care categorie vă încadraţi? Când vă confruntaţi cu cineva ca acel orb, sunteţi curios, stingherit, sau respingător? De ce?
B. Aveţi reţineri să vă implicaţi, să vă apropiaţi prea mult de situaţie? De ce da, sau de ce nu?
C. Care era răspunsul Domnului Isus de câte ori oamenii voiau să-L scutească de alţi nevoiaşi? Cum a răspuns El orbului?
D. Ce se poate face, ca individ şi ca biserică, pentru a nu „trece pe lângă" cei aflaţi în nevoi?
2. *Cineva îi spusese, sau poate îşi spusese singur, că acceptarea zilei de azi este bucuria zilei de mâine. Acceptarea a ceea ce, cel puţin pentru moment, nu poţi modifica.*
A. Unde se găseşte echilibrul perfect între acceptarea circumstanţelor dificile şi străduinţa

pentru îmbunătăţirea lor?
189

B. Un exemplu izbitor din Biblie despre o persoană care a acceptat ceea ce nu putea schimba este exemplul apostolului Pavel. Citiţi 2 Corinteni 12:7-10. De ce i-a fost dat lui Pavel o ţepuşă în trup? Cât de uşor i-a fost să o accepte? Cum a folosit-o el în slujba binelui?
C. Se pare că apostolul Pavel le-a scris filipenilor după ce primise ţepuşa în trup. Ce învăţăm din Filipeni 4:10-13 despre această atitudine de acceptare? Ce 1-a făcut capabil să accepte adversităţile?
D. Ce ne învaţă Filipeni 4:4-9 despre cum să găsim bucuria, chiar şi în circumstanţe dificile?
CAPITOLUL 28

ÎN NOROIUL IABOCULUI

1. *Cea mai bună cale de a ne confrunta cu trecutul nostru este să ne tragem pantalonii, să ne suflecăm mânecile şi să pornim confruntarea cu capul sus.*
A. Ce se întâmplă când încercăm să ne ignorăm trecutul? Ce vrea autorul să spună prin „a porni confruntarea cu capul sus"? Cu ce diferă aceasta de „a insista asupra trecutului"?
B. Citiţi Geneza 32:1-33:3. De ce se temea lacov să-1 reîntâlnească pe Esau? Cum s-a confruntat lacov cu situaţia, cu capul sus?
C. Cum ne putem lupta cu Dumnezeu înfruntându-ne trecutul? în ce fel putem şi noi purta o rană?
2. *Iar pentru aceia dintre voi care credeţi că v-aţi jucat prea mult ca să vă mai schimbaţi, prindeţi curaj din exemplul lui lacov. Niciun om nu e prea rău pentru Dumnezeu.*
A. Aţi discutat vreodată cu cineva care crede că e prea rău ca să fie acceptat de Dumnezeu? Ce i-aţi spus?
B. Pentru a avea o imagine asupra lui lacov, „cartoforul", citiţi Geneza 27:1-45. Care sunt trăsăturile lui de caracter?
190
191

C. Totuşi, spre sfârşitul vieţii sale, ce promisiune îi face Dumnezeu lui Iacov în Geneza 46:2-4? Ce binecuvântări au venit prin urmaşii lui Iacov?
D. Ce pasaj aţi recomanda cuiva care se luptă cu dorinţa şi puterea lui Dumnezeu de a ierta? Luaţi în considerare Isaia 55:6, 7; 1 Timotei 1:13-16; 1 Ioan 2:1,2.
E. Citiţi Psalmul 78, care descrie relaţia poporului Israel cu Dumnezeu. Câte exemple oferă fragmentul despre hrana lui Dumnezeu pentru Israel, în ciuda respingerii Lui de către ei? într-un cuvânt, care este mesajul acestui psalm?
192
CAPITOLUL 29

PUŢINĂ SPÂNZURĂTOARE

1. *Scopul său este mortal. Ţinta lui e nici mai mult, nici mai puţin decât să ne ia ce avem noi mai preţios şi să-lfacă să pară obişnuinţă.*
A. Ce lucruri sunt pentru noi uşor de luat pe gratis? Un partener, copiii, sănătatea, dragostea lui Dumnezeu, vieţile noastre, viitorul nostru, salvarea noastră?
B. Aceia care au crescut crezând în Dumnezeu, se află în pericol mai mare de a lua mântuirea ca pe ceva de apucat? Din experienţa voastră, cine pare mai predispus la a deveni apatic?
C. Ce se întâmplă când luăm mântuirea ca pe ceva obişnuit şi devenim mediocri? Ce avertisment i s-a dat bisericii din Efes pentru că îşi pierduse dragostea dintâi pentru Cristos (Apocalipsa 2:2-5)? Ce avertisment i-a fost dat bisericii din Laodiceea, care era căldicică (Apocalipsa 3:14-22)?
D. Cum evităm să luăm ca pe un lucru obişnuit ceea ce ni s-a oferit ca fiind preţios? La fel cum autorul a pus poza Jennei pe birou, ce amintiri a „ceea ce e preţios" v-aţi putea aşeza înaintea ochilor?
2. *Scaunul mi-a fost tras de sub picioare, iar frânghia—strânsă în jurul gâtului, doar atât cât să-mi amintească ceea ce conta, de fapt. A fost o palmă divină, un ciocănit amabil în cap, o*

îndurare aspră.
193
CÂND DUMNEZEU S-A APROPIAT
A. Ce voia autorul să spună prin „o îndurare aspră"? Aţi experimentat vreodată o „îndurare aspră", o „palmă divină"? Ce s-a întâmplat? Cum v-a schimbat aceasta?
B. In fiecare din cazurile următoare, cum a fost dată „palma divină": Iona (Iona 1-4), Zaharia (Luca 1:5-25; 57-80), Pavel (2 Corinteni 12:7-10)? Ce beneficii au venit din aceasta?
C. Cum putem noi învăţa să răspundem în faţa dificultăţilor ca fiind „îndurare aspră", mai degrabă decât a le lăsa să ne înfrângă?

194
CAPITOLUL 30
CARMELITA
1. Şi *noi eram orfani speriaţi... Şi noi am fost salvaţi de un Vizitator plin de milă, de un Părinte generos, care ne-a oferit un cămin şi un nume.*
A. în ce fel descrie afirmaţia de mai sus ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi?
B. Cu ce este comparată relaţia noastră cu Dumnezeu şi Domnul Isus în fiecare din pasajele următoare: Isaia 64:8; Psalmul 95:6, 7; 1 Petru 2:16; Romani 6:22; loan 13:35? Ce aspecte diferite ale relaţiei noastre subliniază fiecare dintre aceste comparaţii?
C. Cum este descrisă în aceste pasaje relaţia noastră cu Dumnezeu şi cu Domnul Isus: Romani 8:6-17; 1 loan 2:28-3:10; Matei 7:7-12? Ce este unic în a fi copiii lui Dumnezeu? Ce semnifică „Ava! Tată!" din Romani 8:15?
D. In loan 14:15-21, însuşi Domnul Isus a spus că nu ne va lăsa orfani. Ce a promis El celor care-L iubesc?
E. Este greu de crezut că Dumnezeul universului este chiar Tatăl nostru? Când vă simţiţi cel mai aproape de Tatăl Ceresc?
2. Şi *noi ar trebui să stăm în picioare în compania tăcută a Aceluia Care ne-a salvat, şi să plângem cu lacrimi de recunoştinţa şi să-I oferim cuvinte de mulţumire, pentru că nu trupurile noastre au fost salvate, ci sufletele noastre.*
195

CÂND DUMNEZEU S-A APROPIAT
A. Aţi fost vreodată martorii unei salvări dramatice? Cum v-aţi simţit?
B. Conform următoarelor pasaje, exemplificaţi anumite lucruri de la care ne-a salvat Dumnezeu: Psalmul 72:12-14; Romani 7:24, 25; Tit 3:2-8; Coloseni 1:13, 14. Ce simţim când ne dăm seama de la ce soartă am fost salvaţi? Comparaţi intensitatea emoţiilor unei salvări fizice cu cele ale unei salvări spirituale.
C. Citiţi Apocalipsa 7:9-17 şi Psalmul 8. Ce emoţii surprind ele? Petreceţi o lună citind psalmii, pentru a vă aţinti asupra mulţumirii şi a laudei, pentru că aţi fost salvaţi.
196
CAPITOLUL 31
PRIVIND ÎNSPRE VÂRF
1. *Creştinismul informa sa cea mai pură, este nimic mai mult decât a-L vedea pe Domnul Isus.*
A. Ce ne împiedică să-L vedem pe Domnul Isus? Oare nu ne uităm? în ce fel este El prea greu de văzut? în ce fel este El, poate, prea familiar?
B. Ce promisiune le este făcută acelora care îl caută? Citiţi Isaia 55:6, 7; Evrei 11:6; Matei *7:7,* 8.

C. V-a ajutat *Când Dumnezeu S-a apropiat* să-L vedeţi mai clar pe Domnul Isus? Dacă da, în ce fel? Ce impresii noi aveţi acum?
2. *Slujirea creştină, în forma sa cea mai pură, este nimic mai mult decât a-L imita pe Acela pe Care-L vedem.*
A. Dacă n-aţi putea face decât un singur lucru ca să-L imitaţi pe Domnul Isus, care ar fi acela, un lucru care L-ar descrie pe Cristos celor care nu-L cunosc?
B. Conform Efeseni 5:1, 2, ce îi caracterizează pe aceia care II imită pe Cristos? Privind la contextul mai larg din Efeseni 4:17-5:21, ce altceva mai este adevărat despre aceia care-L imită pe Cristos?

C. La care aspect al vieţii voastre aţi lucra săptămâna aceasta pentru a-1 transforma, aşa încât să-L puteţi imita mai bine pe Cristos?
A vedea măreţia Sa şi a-L imita, iată suma creştinismului.
Fie ca această carte şi acest studiu biblic
să vă ajute să-I vedeţi tot mai clar măreţia
şi să-L imitaţi pe deplin.

NOTE
1. New King James Version (Versiunea Noua King James) (n.ed.)
2. William Barclay, *Jcsus As Thcy Saw Him* [Isus aşa cum L-au văzul ei, n.ed.], Grand Rapids, Michigan, Wm. B. Eerdmans.
3. Traducerea Engleză Actuală, n.ed.
4. Versiunea Standard Revizuită, n.ed.
5. Versiunea Engleză Actuală, n.ed
6. Sau *limuzină.*
7. în baseball, jucătorul defensiv care aruncă mingea (ball)—aruncător (n.ed.).
8. Sau *batter;* în baseball, jucător ofensiv care loveşte mingea, aruncată de *pitcher,* cu un băţ rotund,, neted, numit bâtă (n.ed.).
9. *Inside Sports,* septembrie, 1986.
10. Demn de încredere, răspunzător, responsabil.
11. In engl. *JabboK,* însă transcrierea literală a termenului ebraic este *Yabboq* (n.ed.).
12. Versiunea englezească /. B. *Phillips* a Noului Testament (n.ed.).

ALTE CĂRŢI DE MAX LUCADO, ÎN PREGĂTIRE:
Cure for the Common Life [Vindecare de o viaţă banală]
Come Thirsty [Veniţi însetaţi]
ACESTE CĂRŢI, PRECUM ŞI ALTELE POT FI COMANDATE LA:
Editura Casa Cărţii O. P. 1, C. P. 270 410610 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057
Tel.: 0359-800761; 0722-669566
Email: comenzi@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro